

Giới thiệu Mạnh Mẽ Nương Tử

Mạnh Mẽ Nương Tử của tác giả Nhượng Linh là câu chuyện xoay quanh cuộc sống giữa nàng và hắn, giữa một cô gái mạnh mẽ và chàng trai tội nghiệp.

Khấp giang hồ ai cũng biết đến nàng, một cô gái tàn độc thích ra tay để hành hạ và cướp đường người khác, không phân biệt phải trái, là một người nên tránh xa... Nhưng thật ra nàng muốn làm người tốt, chỉ vì ca ca của nàng mà phải làm những việc như thế này thôi...

Hắn đang buồn chán, xách mấy túi bạc để đi giải sầu thì lại gặp nàng. Không những bị cướp mà còn bị nàng bắt về hành hạ, một tiểu cô nương xinh đẹp ác độc như thế liệu hắn có bỏ qua ?!!

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tiết từ:

Cổ đô Lạc Dương Phồn hoa, nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, nổi tiếng phong lưu. luận về sự nổi tiếng, vang danh khắp Lạc Dương là bốn vị công tử của tứ đại thế gia, “Lạc Dương tứ công tử”. Bọn họ lần lượt là Đông Phương Úy, Nam Cung Hàn, Chu Kính Tổ cùng Hàn Ứng Thiên.

Đông Phương Thế Gia là dòng dõi thư hương có lịch sử đã lâu, mỗi đời đều có người xuất sĩ làm quan, gia huấn nghiêm khắc, trong tộc ai cũng là người tri thư đạt lễ, tuân thủ bốn phận của người đọc sách. Bởi vậy Đông Phương gia luôn được triều đình coi trọng, quan hệ với các đại thần trong triều vô cùng tốt. Người thừa kế Đông Phương Úy của thế hệ này càng là nổi danh thông minh kiệt xuất, mười hai tuổi tham gia khoa cử trung cử, mười lăm tuổi tham dự kỳ thi đình ở Kim Loan điện được hoàng đế ngự bút thân điểm làm tân khoa Trạng nguyên. Nghe nói văn thái người này tuyệt hay, nhân phẩm càng không chê vào đâu được, bộ dạng lại mi thanh mục tú, tác phong nhanh nhẹn, được đương kim hoàng thượng cùng thái hậu rất yêu thích, đặc cách ban thưởng quyền lợi lúc nào cũng có thể vào cung yết kiến, còn chấp thuận cho hắn ra vào hậu cung tự nhiên, việc này dẫn đến các vị công chúa vì khiến cho hắn chú ý mà ra tay lẫn nhau quá nặng. Đáng tiếc là người thì không thể quá hoàn mỹ, vị công tử Đông Phương Úy này từ nhỏ thể chất yếu nhược nhiều bệnh, tu y được phòng, thỉnh thoảng còn phải đến biệt viện tĩnh dưỡng, bởi vậy không thể làm quan vì triều đình cống hiến, đôi khi chỉ ngẫu nhiên bị hoàng thượng triệu kiến vào cung nói chuyện phiếm, thuận tiện chỉ dạy một chút cho thái tử mà thôi.

Nam Cung thế gia trên cơ bản là gia đình dân chúng bình thường, chỉ khác thường ở một điểm là, trong nhà họ đa số đều là kỳ tài võ học. Theo một con số thống kê đơn giản, gần hai trăm năm qua, trong gia tộc đã có tám vị võ lâm minh chủ, mười ba vị nổi danh là “Tuyệt thế cao thủ” hiệp khách giang hồ, thế nên gia tộc này ở trong chốn giang hồ có địa vị rất cao. Người Nam Cung gia khi hành tẩu giang hồ, không bao giờ dựa vào uy thế của gia tộc, sở tác sở vi đều do bản thân mình phụ trách. Nhân vật kiệt xuất thế hệ này Nam Cung Hàn cũng như thế, hắn mười sáu tuổi thông qua khảo hạch của gia tộc, từ lúc xuất đạo tới nay vẫn chưa hề bại dưới tay ai, trận chiến trứ danh nhất là ở trên núi Hoa Sơn đã bại hữu hộ pháp của tà phái —— Thiên Ma Tôn. Mặc dù có khuôn mặt tuấn tú, lạnh lùng không người nào dám tới gần, Nam Cung Hàn vẫn là bài danh thứ nhất trong chốn giang hồ, là lang quân như ý của các vị hiệp nữ.

Nhắc tới Chu gia, rất nhiều người sẽ bĩu môi, là gia tộc tài phú nổi tiếng keo kiệt vắt chày ra nước ai ai đều biết. Những thế hệ trước, người Chu gia dùng thủ đoạn quân lý tài sản khôn khéo cùng hành động con buôn tích lũy tạo nên tài phú, nhưng vẫn duy trì tổ huấn “Cần kiệm tiết kiệm”, một văn tiền cũng xé thành hai nửa mà dùng, keo kiệt làm cho người đời cứ thế cười ngất. Nhưng thế hệ này Chu Kính Tổ lại trở thành đột biến mới xuất hiện. Ai cũng biết vị Chu công tử này thích nhất là tiêu tiền, điều quan tâm duy nhất chính là nghĩ biện pháp tiêu tiền (nhất là tiêu tiền vì nữ tử xinh đẹp), quả thực lấy mục tiêu xài hết gia tài làm nhiệm vụ của mình. Có thể hiểu, được xưng là tán tài kim đồng như hắn có bao nhiêu hoan nghênh! Khuôn mặt tuấn tú cười meo meo, khí phách ung dung như rác, chỉ số thông minh có chút ít ỏi, hấp dẫn một đồng người nước miếng chảy ròng đi theo sau, vờn hai tay chờ tiếp tiền. Chu phụ vài lần vì đứa con trai độc nhất này mà mấy lần thiếu chút nữa đứt mạch máu não, lúc nào cũng ăn năn năm đó tại sao lại vì tiết kiệm tiền mà chỉ đẻ một đứa, cho tới bây giờ đuổi không được mà lưu lại càng không được.

Hàn gia là thế gia lừng lẫy đại danh y được, ngự y trong hoàng cung đều xuất thân là môn hạ của gia tộc này. Mỗi một thế hệ đại danh y xuất hiện tầng tầng lớp lớp, nhưng đồng lứa thế hệ này, Hàn Ứng Thiên ánh sáng rọi tuyệt đối hơn xa các bậc tiền nhân. Tám tuổi, Hàn Ứng Thiên theo phụ thân đi thăm hỏi Thừa tướng phủ, liếc mắt một cái đã chẩn ra bệnh căn lão phu nhân tướng phủ bị tật ở mắt trị lâu không dứt, kê ra phương thuốc trong hai tháng trị khỏi cho mắt của lão phu nhân, thanh danh đại chấn. Sau đó vài năm không ngừng sáng tạo kỳ tích, mười sáu tuổi rời nhà tứ phương du lịch, y thuật càng cao minh. Nhưng hắn tính cách quái dị, trừ bỏ ngoài y thuật được học, đối bất luận cái gì cũng mảy may không có hứng thú. Nghe nói, hắn từ nhỏ đã ngủ chung với một bộ xương khô, ở bên trong phòng ngủ là một đồng các loại cơ bắp gân cốt nội tạng. Trên người dày đặc vị thuốc, tướng mạo tuấn mỹ không giống phàm nhân, môi đỏ mọng, trong con ngươi đen quạ thực giống có chứa yêu khí, hơn nữa ánh mắt hắn nhìn người có vẻ như chuẩn bị đem người ra làm thí nghiệm, làm cho người ta không rét mà run. Trừ phi là bất đắc dĩ, không ai nguyện ý tiếp cận hắn, nữ tử thấy hắn càng chạy trốn trốn chết.

Tứ đại thế gia công tử thân thế đặc sắc, cả nước ai ai không người nào không biết, không người nào không hiểu, mà bởi bọn họ đều là người Lạc Dương, cố hạp xưng là “Lạc Dương tứ công tử”.

Vì cơ duyên nào đó, tứ công tử thành Lạc Dương tuy gia phong hoàn toàn bất đồng, cá tính lại càng cách xa vạn dặm, thoát nhìn hắn là cả đời không qua lại với nhau, không ngờ lại trở thành sinh tử chi giao.

Sở dĩ vì vậy nên sinh ra rất nhiều chuyện xưa thú vị. Nếu không tin, chúng ta cùng đến xem Chu Kinh Tổ ——

Chương 1:

Kim Lăng, bên sông Tần Hoài.

Tần Hoài là nơi nổi tiếng khắp thiên hạ nhờ ôn nhu hương. Hai bờ sông trải rộng xóm cô đầu, giữa sông hoa thuyền tập nập, khắp nơi oanh ca yến hát, nũng nịu dịu dàng, tràn ngập hơi thở ngợp trong vàng son xa hoa, cũng hấp dẫn rất nhiều vương công quý tộc cùng văn nhân tài tử.

Nữ tử Giang Nam thướt tha nhiều vẻ, dung mạo đoan chính thanh nhã, ôn nhu như nước, hơn nữa thanh âm kiều nhuỷ, quả thực có thể làm mê đắm toàn bộ nam nhân trong thiên hạ, khó trách người người đều nói Giang Nam nổi tiếng từ xưa nhờ mỹ nữ. Nhưng mà —— cũng có ngoại lệ, thí dụ như Liễu Nguyệt Nhu, một người không hề hợp với danh xưng Kim Lăng nữ tử.

“A —— cứu mạng nha! Oa!” Giữa phố xá náo nhiệt truyền ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, khiến mọi người ào ào nhìn về phía phát ra tiếng. Chỉ thấy một người nam nhân đang ôm đầu chạy trốn.

Nam nhân kia tiếng kêu cứu vang tận mây xanh: “Cứu mạng a! Cứu... Ồi ——” một cái gậy treu chân bó nữ tử in chính diện trên mặt nam nhân kia, khiến hắn nuốt hết toàn bộ thanh âm, cũng khiến hắn nằm bẹp dí trên mặt đất.

Nữ nhân chân bó kia thuận thế truy kích, ở những chỗ thịt nhiều trên người nam nhân đó hung hăng cho mấy đá thật nặng, mới cảm thấy mỡ mỡ thu chân. Rồi một ngón tay ngọc vươn đến: “Đồ xú nam nhân không có mắt, dám chiếm tiện nghi của cô nãi nãi người sao? Muốn tìm chết cứ nói rõ, bản cô nương sẽ thành toàn cho ngươi! Đừng là đồ chó chết!”

Lại hướng bên sườn thất lưng của hắn đá tiếp hai cái, nữ nhân chân bó kia mới thoải mái mà vỗ vỗ tay, tâm tình thư sướng rồi đi. “Hừ! Xem ra người vận khí tốt, cô nãi nãi hôm nay không muốn đánh ngươi! Lần tới ra ngoài nhớ mang theo mắt chó!”

Chờ nữ nhân chân bó kia đi xa, mọi người mới từ từ tứ phía vây quanh nam nhân đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất, thương hại nhìn hắn mũi gãy miệng phun máu, khuôn mặt bị biến dạng nghiêm trọng.

“Đáng thương a! Bị đánh thành cái dạng này, ai, thật sự quá thảm!”

“Cũng không phải đã chết, vẫn còn may! A di đà phật!”

“Chắc là người từ nơi khác đến sao? Lại dám đi chọc tiểu thư mạnh mẽ của Liễu gia.”

“Chắc chắn là từ nơi khác tới rồi, người ở đây làm sao không biết sống chết như vậy? Ai, vừa tới Kim Lăng, chưa quen biết ai đã dám lên phố ăn đậu hủ nữ nhân, lại rơi vào tay của Liễu Nguyệt Nhu, bị đánh cũng là xứng đáng!”

“Ồi, đừng nói như vậy, người ta đủ thảm lắm rồi! Chắc chắn, cái mũi vừa vẹo vừa gãy. Tính xem tháng này đây là người thứ mấy rồi?”

“Là người thứ ba.”

“Người thứ tư mới đúng! Còn một tên bị thảm hơn nhiều, nghe nói xương sườn cũng bị gãy hai cái a...”

.....

Nhẹ nhàng bước chân, Liễu Nguyệt Nhu hậm hực đi vào cổng nhà.

Liễu gia coi như là nhà giàu nhất Kim Lăng thành, sản nghiệp tổ tiên không tệ. Cho dù thế hệ này Liễu Bác Văn cùng con trai là Liễu Trọng Thi chỉ là con một sách, thủ tổ nghiệp cùng vài mẫu đất đai cũng đủ cho bọn họ xài cả đời. Liễu Bác Văn cưới một thê một thiếp, có một con trai và hai nữ nhi. Con trai Liễu Trọng Thi cùng tiểu nữ nhi Liễu Nguyệt Nhu là do chính thê đã qua đời sinh, đại nữ nhi Liễu Thủy Nhu là Nhị phu nhân Phạm thị sinh. Liễu Thủy Nhu năm kia đã gả cho công tử của Dư huyện phủ làm vợ, Liễu Nguyệt Nhu tác phở khuê nữ (coi như là gả ra ngoài không nổi).

Liễu Nguyệt Nhu một đường xuyên qua hoa viên, tiến vào khuê phòng của mình, một bên cởi bỏ áo khoác một bên thanh thanh cổ họng kêu: “Thanh Thanh! Thanh Thanh! Nha đầu nhà người chạy đi đâu rồi? Mau mang cho ta chén nước! Hôm nay nóng quá a. Trời ạ, ta khát gần chết!”

“Nguyệt, Nguyệt Nhu, con đã trở lại?” Phía sau truyền đến tiếng thăm hỏi sợ hãi.

Liễu Nguyệt Nhu đang quạt quạt tay dừng lại, quay đầu thấy Liễu gia Nhị phu nhân —— Phạm thị đứng ở phía sau mình.

“Nhị nương? Tại sao lại ở đây? Có chuyện gì a?” Nguyệt Nhu lưu loát nói chuyện một bên kéo ghế ngồi xuống, nhưng thấy Nhị nương vẫn khần trương vô vàn khăn tay đứng. Nguyệt Nhu ngừng đầu kéo ghế ý bảo nàng có thể ngồi xuống: “Ngồi đi ngồi đi, có việc ngồi xuống rồi nói!” Thật không biết bà đang sợ cái gì? Bà là trưởng bối nhà, phải có chút uy phong trường bối đi chứ!

“Ngạ, hảo.” Phạm thị chậm rãi ngồi xuống ghế, hai tay đoan chính đặt ở trên gối.

“Nói nha! Tim con có chuyện gì?” Đợi nửa ngày không thấy bà mở miệng, Liễu Nguyệt Nhu có chút không kiên nhẫn. Bà không cần như vậy sợ bóng

sợ gió? Làm như Liễu Nguyệt Nhu nàng có thể ăn thịt người vậy đó. Vốn hôm nay tâm tình không tốt, lại thấy bộ dáng bà ấy sợ hãi rụt rè như vậy liền không thoải mái chút nào.

Phạm thị hơi hơi giật người lên một chút, sau một lúc lâu ngập ngừng mới nói: “Nguyệt, Nguyệt Nhu, nghe nói con, con lại đánh người?”

“Đúng vậy! Hần ta đáng đánh lắm! Nhị nương, người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Liễu Nguyệt Nhu cảm thấy nhẫn nại sắp hết rồi.

“Nhưng là, đánh người, đánh người là không tốt. Không nên tùy, tùy tiện đánh người...” Phạm thị càng nói càng nhỏ giọng, thậm chí còn không dám nhìn hướng Liễu Nguyệt Nhu. Nàng vốn là nha đầu của hồi môn của Liễu phu nhân đã mất, sau này vì có nữ nhi Liễu Thủy Nhu nên mới được Liễu lão gia thu làm nhi phòng. Sau khi phu nhân qua đời, chức trách giáo dưỡng Liễu Nguyệt Nhu liền rơi trên người bà, nhưng bà nào dám quản nữ nhi của phu nhân? Mà lão gia một lòng nghiên cứu thi thư, cho rằng giáo dưỡng nữ nhi là trách nhiệm của phu nhân, cũng không quan tâm chuyện của nữ nhi, bởi thế nên Liễu Nguyệt Nhu mới trở nên dã man như vậy. Bà thật là có lỗi với phu nhân dưới cữu tuyền! Hôm nay nghe nói Liễu Nguyệt Nhu lại ở bên ngoài đánh người, bà mới cố gắng cứng gan tiến đến khuyên nhủ.

“Đã biết. Tùy tiện đánh người đương nhiên không tốt, ta cho tới bây giờ đâu làm như vậy.” Người nàng đánh đều là xú nam nhân nên đánh! Liễu Nguyệt Nhu nại tính tình hỏi lại một tiếng: “Nhị nương, người rốt cuộc muốn nói chuyện gì?” Gì chứ chính sự thì không nói, lại nói đến ba cái chuyện tầm xàm?

“Ách?” Phạm thị sững sốt, bà vừa rồi nói không rõ ràng sao?

Ách cái gì? Liễu Nguyệt Nhu hếch mày lên chờ bà nói tiếp.

“Ách... Ta là nói đánh, đánh người không tốt...” Phạm thị bắt đầu phát run.

“Ta đã nói là đã biết.” Bà ấy bị cái gì mà vẫn chưa nói vào chuyện chính? Sợ thì cũng nói cho hết rồi mới trở về nha!

“Nga, a, con có biết a? Kia... Kia...” Như vậy lời bà khuyên nhủ nó không nghe sao? Phạm thị do dự xem có nên cáo từ hay không, nhưng Liễu Nguyệt Nhu còn đang chờ bà nói tiếp, khiến bà cảm thấy phải nên nói chút gì đó.

Liễu Nguyệt Nhu thở dài, quên đi, chờ đến thời điểm bà ấy muốn nói thì nói sau.” Thanh Thanh! Trà thể nào còn chưa có bưng tới? Ta khát muốn chết!” Nha đầu kia tay chân càng ngày càng chậm.

“Nga, ta đây châm trà cho con được rồi.” Phạm thị nhanh đứng lên bưng nước trà cho Liễu Nguyệt Nhu, bà xưa vốn chính là nha hoàn hầu hạ phu nhân cùng tiểu thư, nhiều năm như vậy vẫn cảm thấy bản thân mình không xứng cùng các nàng cùng ngồi cùng ăn.

“Không cần không cần, Nhị nương ngồi, ngồi đi!” Liễu Nguyệt Nhu gọi bà lại, cảm giác con tức bản thân mình lại sắp phun trào, trường bối phải có bộ dạng của trường bối chứ, ít nhất bà hiện tại đang là đương gia chủ mẫu, hơi một chút lại có bộ dạng như nha hoàn thể được không? Vốn là đem bản thân mình tức thời đám người, sợ tam sợ tứ. Có cái gì mà tốt chứ? Giống như nàng Liễu Nguyệt Nhu với thần ác sát ăn thịt người giống nhau.

Bị Liễu Nguyệt Nhu quát bảo ngưng lại, Phạm thị vô thức đứng nguyên, không biết nên làm thế nào cho phải.

Liễu Nguyệt Nhu trợn trừng mắt, thật sự chịu không nổi bà nữa, “Nhị nương, người còn muốn nói ra suy nghĩ của mình không?” Chờ chính bà mở miệng chỉ sợ phải chờ tới trời tối.

“Không, không có, không có chuyện gì. Kia, kia ta đi trước?” Nhìn thấy bộ dáng Liễu Nguyệt Nhu không kiên nhẫn, Phạm thị càng thêm vô thức. Làm sao bây giờ? Bà hình như lại chọc Liễu Nguyệt Nhu tức giận.

“Hảo, Nhị nương không có việc gì thì trở về đi, có việc ngày khác lại tới tìm ta.” Làm cái gì? Đến nửa ngày chuyện gì cũng chưa nói đã muốn đi. Liễu Nguyệt Nhu miễn cưỡng ngăn chặn bản thân mình tính tình táo bạo, tận lực hiền lành đối đãi bà. Nếu người khác đã sớm ăn một đám! Thứ nàng chịu không nổi nhất là người hay mắc cỡ ngại ngùng.

Nhị nương là như thế này, luôn cảm thấy bản thân mình kém một bậc, cả đời đem bản thân đặt tại vị trí của hạ nhân. Nàng thật sự rất khó tôn trọng loại trường bối không hề có chủ kiến này.

“Thanh Thanh! Thanh Thanh! Người còn đang cọ xát cái gì?” Nàng cần phải có ngay một chén nước để nguội giận, nhưng nha đầu của bản thân lại có tình chậm chạp không hiện ra.

“Đến đến.” Một thanh âm nha đầu đáp lại cùng khay trà xuất hiện, nàng đi đường tư thế rất quái lạ, luôn kéo chân trái lên trước, rồi chân phải mới vòng theo sau, vừa thấy đã biết là bị thọt một bên chân.

Thanh Thanh đem khay trà bưng lên bàn, “Thực xin lỗi, tiểu thư. Trong phòng không có nước sôi, ta đến phòng bếp múc nước, bởi vậy nên mới tới chậm.”

“Ngu ngốc! Lấy nước sôi làm cái gì a? Ta đã nói là ta nóng muốn chết, người cũng không hiểu mà cho ta chút nước lạnh! Ngược lại thật sự là ngốc muốn chết!” Liễu Nguyệt Nhu buồn bực trừng nước trà nóng hỏi hỏi, “Còn không mau thổi nguội cho ta!” Thật sự là tức chết nàng!

“Vâng, vâng.” Thanh Thanh đem nước trà đổ vào bên trong bát trà, dùng hai cái bát trà đổ qua đổ lại, làm cho trà nguội mau một chút. Nhìn tiểu thư thở phì phì quạt quạt, nàng làm động tác trong tay nhanh hơn. Lúc tiểu thư cúi kính tuy không tốt, nhưng nàng biết tiểu thư là người tốt. Nàng hồi còn nhỏ bị ngã gãy chân, không có thuốc men chữa chữa nên bị tàn phế suốt đời, trong nhà quá nghèo, vì không muốn nàng liên lụy người nhà liền đem nàng ném ở

ven đường. Nàng ở bên đường chịu đói chịu rét hai ngày, không ai chịu để ý nàng tàn phế, nhưng tiểu thư lại đem nàng nhặt trở về Liễu gia, cho nàng thành nha đầu của tiểu thư. Tuy rằng tiểu thư luôn luôn đòi nàng hồ to gọi nhỏ, nhưng chưa bao giờ từng đánh nàng bỏ đói nàng. Nàng chân cứng không thể uốn được, làm việc ba tha bốn kéo, nhưng tiểu thư cho tới bây giờ chỉ nói nàng vài câu, cũng không hề phạt nàng, cũng không tính toán đối lấy nha đầu linh hoạt hơn. Năm đó phu nhân ngai nàng hầu hạ tiểu thư không tốt muốn đuổi nàng đi, là tiểu thư cứng rắn giữ nàng lại. Nàng biết, tiểu thư là chủ tử tốt khó cầu, ân tình của tiểu thư, nàng cả đời cũng báo đáp không xong.

Cuối cùng cảm thấy trà đã có thể uống, Thanh Thanh đem bát trà nâng đến trước mặt tiểu thư: “Tiểu thư, thỉnh dùng trà.”

“Ân.” Liễu Nguyệt Nhu tiếp nhận bát trà, thấy Thanh Thanh vẫn đứng, vẫy vẫy tay: “Đi qua một bên ngồi xuống, đừng đứng góc ở trước mặt ta, chắn gió của ta!”

“Vâng.” Thanh Thanh đi tới dựa vào một cái ghế bên tường ngồi xuống, giỡn ra chân tê mỏi. Nàng biết, tiểu thư kỳ thực là người nhân hậu cẩn thận!

.....

Trăng tròn sao sáng, gió lạnh phơ phất.

Khó được đêm nay có gió, người thông minh sẽ không ngồi góc ở tú lâu, bởi vậy nên Liễu Nguyệt Nhu vung quạt nhỏ, đi dạo quanh Liễu phủ trong đêm.

Đi ngang qua thư phòng của đại ca Liễu Trọng Thi, ngoài ý muốn không có nghe thấy hán rung đùi đắc ý kéo dài thanh âm ngâm thơ. Liễu Nguyệt Nhu cảm thấy kỳ quái, tiến vào sân của hắn, muốn nhìn một chút xem con mọt sách kia có phải hay không cuối cùng cũng thông suốt.

Liễu phủ là một lòng nhào vào thi thư, không để ý gia sự, tiếc nuối nhất cuộc đời là bản thân mình không thể đi khảo trung tiến sĩ, hi vọng lớn nhất là con có thể tham dự khoa cử, rạng đường công danh. Chịu ảnh hưởng của phụ thân, Liễu Trọng Thi cũng là con mọt sách “Không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc thánh hiền thư”. Nhưng dù sao cũng cùng nương với Liễu Nguyệt Nhu, giữa huynh muội quan hệ coi như thân mật, thời điểm Liễu Nguyệt Nhu nhàn rỗi cũng sẽ đi qua thăm một chút đại ca chui ở trong đồng sách, nghe đại ca kia bộ dạng cổ hủ thánh hiền nói một chút.

“Đại ca, nhiều ngày không thấy, có việc gì không?” Lười đi cửa chính, Liễu Nguyệt Nhu theo cửa sổ trèo vào thư phòng, dọn xong tư thế chuẩn bị tiếp thu đại ca lễ nghi cũ kỹ giáo huấn —— “Đi? Không có trách móc? Lão ca, ca sao không trách móc ta?” Cuối cùng cũng quen phong cách nàng hành sự sao? Liễu Nguyệt Nhu kinh hi nhìn về phía Liễu Trọng Thi, lại thấy hắn ngồi yên ở bên bàn học, tay cầm một quyển thư, hai mắt vô thần nhìn về phía xa xăm.

“Này? Đại ca?” Liễu Nguyệt Nhu thò người ra ở trước mặt hắn vẫy vẫy tay, lại giựt lấy quyển sách hắn đang cầm trên tay, Liễu Trọng Thi thê nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

“Này! Mất hồn?” Bang một tiếng, Nguyệt Nhu mạnh mẽ vỗ vai hắn, khiến hắn kêu một tiếng nhảy dựng lên. “Ai, ta bối thực đọc thánh hiền thư, tự hứa quân tử, xử thế tiện lợi không quan tâm hơn thua, yên ổn tự nhiên. Kinh sách nhỏ nhỏ, lại thất thố đến tận đây? Lão ca, ca như vậy là không được nha!” Liễu Nguyệt Nhu hướng hắn chỉ chỉ, từng bị hắn giáo huấn mấy lần, tất nhiên cũng học được một chút.

“Nguyệt Nhu? Muội đến đây lúc nào?” Liễu Trọng Thi đoạt lại thư tịch, “Mau trở về phòng! Tiểu thư khuê các sau khi mặt trời lặn phải ở trong tú lâu, không có người đi cùng thì không được ra khỏi cửa. Nguyệt Nhu, muội như vậy còn ra thể thống gì!”

Liễu Nguyệt Nhu có tai như diếc, “Đại ca, ca vừa rồi ở phát ngôn cái gì? Có tâm sự a?”

“Đi đi đi, bớt lo chuyện người, có rảnh thì luyện tập nữ hồng.” Liễu Trọng Thi không được tự nhiên xoay người.

Có vấn đề nga! Liễu Nguyệt Nhu tặc lưỡi hề hề kẻ sát vào hắn: “Phạm vào bệnh tương tư rồi sao? Có người trong lòng à? Là cô nương nhà ai nha?”

Liễu Trọng Thi mồm miệng không rõ đối nàng nói: “Muội muội muội... Muội chỉ là một nữ nhi, làm sao có thể đàm luận việc tư tình nhi nữ, này này... Này còn thể thống gì! Không được lại nói bậy! Muội phải tuân theo giáo huấn của phụ thân...”

“Mặc kệ cái gì phụ ngôn không phụ ngôn!” Liễu Nguyệt Nhu không kiên nhẫn đánh gãy hắn, “Rốt cuộc là cô nương nhà ai? Đã từng cùng người ta nói chuyện chưa? Đã sờ qua tay nhỏ bé của người ta chưa? Hay là đã thân qua miệng rồi?” Con mọt sách này đã thông suốt rồi chưa?

” Muội muội muội... Làm sao có thể nói như vậy, ta đối Cẩm Thao cô nương từ trước tới nay luôn kính trọng, lấy lễ tương đãi, muội, muội làm sao có thể nói được như vậy? Rất không biết liêm sỉ !” Liễu Trọng Thi tức giận đến cả người phát run.

Ngốc ngếch! Liễu Nguyệt Nhu bĩu môi, “Cẩm Thao cô nương kia của ca là người nhà ai? Họ gì? Ngụ ở đâu?” Người con mọt sách này nhìn trúng sẽ có bộ dạng gì nhỉ?

Liễu Trọng Thi ngây ngẩn cả người: “Muội, muội làm sao có thể biết Cẩm Thao cô nương? Ai nói cho muội biết?”

Trời ạ! Cầu xin hắn không cần ngốc như vậy có được hay không!” Ca vừa mới nói.” Liễu Nguyệt Nhu thật không biết ca ca ngốc như vậy làm thế nào bắt lấy tâm hồn thiếu nữ người ta, khó trách còn ở chỗ này tương tư đơn phương.

“Ta? Ta nói?” Liễu Trọng Thi ngây người một lát mới phát giác sự tình, “Ta cũng không nói gì! Muội nghe lầm ! Mau trở về phòng! Trễ như vậy không được ở bên ngoài! Đi nhanh một chút đi!” Liễu lĩnh, kích động đẩy muội muội xuất môn, phịch một tiếng đóng cửa cài then, rồi mới vô lực ngồi sững trên

đất.

Làm sao bây giờ? Nguyệt Nhu đã biết! Trời ơi, làm sao bây giờ? Hắn là người luôn luôn theo quỹ đạo, nhưng lần này lại không khổng chế được bản thân mình. Hôn nhân việc vốn nên là cha mẹ định đoạt, qua người mai mối, làm sao có thể trước có tư tình? Nhưng là... Nhưng là, Cầm Thao nha... Liễu Trọng Thi lại si ngốc ngơ ngác nhớ tới kiều nhan tuyệt mỹ kia.

“Này này này! Ca còn chưa có nói cho ta nha! Này!” Liễu Nguyệt Nhu ở bên ngoài gõ cửa, ko thấy có đáp lại liền vòng đến cửa sổ, đang muốn trèo vào, lại thấy đại ca lại là bộ dạng ngơ ngác si tình. Quên đi! Đêm nay tha cho hắn, dù sao cuối cùng nàng cũng sẽ biết! Liễu Nguyệt Nhu cười đến thật “giảo hoạt”.

.....

Nhã Hương Viện?

Liễu Nguyệt Nhu tránh ở góc đường, miệng mở to đến mức có thể nhét hai quả hồng, không thể tin được những gì chính mắt nhìn thấy.

Nàng trốn từ một nơi bí mật giám thị đại ca hai ngày, chạng vạng hôm nay cuối cùng nhìn thấy đại ca xuất môn, nàng hưng phấn bám theo, lại thấy đại ca lại vào kỹ viện xa hoa nhất bên sông Tần Hoài.

Kỹ viện? Đại ca nàng là tên cổ hủ thủ lễ nha!

Đi! Nàng giật mình như vậy làm cái quái gì chứ! Liễu Nguyệt Nhu khép lại miệng, đứng thẳng người vỗ vỗ ống tay áo dơ. Kỳ thực không có gì đáng kinh ngạc, nam nhân thôi! Cái sự thật này chỉ chứng minh đại ca vẫn là một nam nhân khỏe mạnh. Thật bình thường, không phải sao?

Đang muốn dẹp đường hồi phủ, lại nghe trong Nhã Hương Viện một trận huyên náo, tiếp theo hai hàng thị nữ nối đuôi nhau đi ra cửa, vây quanh một nữ tử mặc váy sa nghệ thường đồ thắm. Là ai vậy? Phô trương lớn như vậy?

Lúc này có người kêu to: “Hoa khô! ra rồi! Hoa khô! ra rồi! Mau đi xem một chút! Đây là hoa khô năm nay Cầm Thao cô nương!”

Cầm Thao! Hoa khô? Liễu Nguyệt Nhu chạy tới muốn nhìn thật rõ ràng, lại bị vây bởi đám người cuộn cuộn đi lên như thủy triều. Chỉ mơ hồ có thể thấy được vị Cầm Thao cô nương kia tóc mây trăm cao, dáng người cao ngạo, nơi đi qua đều để lại làn hương thơm. Theo sau nàng là một đám quý công tử quần áo hoa lệ, Liễu Trọng Thi rõ ràng ở trong đó, hắn cùng vài văn nhân bị xa lánh ở vòng ngoài, nụ cười trên mặt vẫn si ngốc ngơ ngác như vậy.

Liễu Nguyệt Nhu tính tiến lại gần nhìn cho rõ, lại bị đám người đẩy cho ngã trái ngã phải, nàng phát hỏa đá văng ra vài tên chặn đường xui xẻo, nhưng lúc xông lên chỉ còn kịp nhìn thấy đoàn người theo sau hoa khô lên một cái hoa thuyền đèn đuốc sáng trưng, chậm rãi rời bờ, bỏ lại đám người còn đang vây xem say mê.

Liễu Nguyệt Nhu nhíu mày nhìn hoa thuyền dần rời xa. Hoa khô kia chính là người lão ca thích sao? Thật sự là thắm a. Lần đầu tiên gặp được nữ tử vừa mất, lại hoa khô cao không thể với. Dưới váy nàng ta nhiều kẻ hâm mộ như vậy, nào có khi nào để ý tới ca ca nàng, một con một sách không tiền không thế? Haiz, vẫn là khuyên đại ca quên nàng đi thì tốt hơn.

Trên thuyền Nhã Hương hoa, Liễu Trọng Thi ngồi ngốc như tượng. Mở nửa miệng, si ngốc nhìn hoa khô Cầm Thao trên đài đánh đàn.

Thật là một nữ tử cao nhã xinh đẹp nha! Mĩ mạo như thiên tiên hạ phàm, ôn nhu đáng yêu, tri thư đạt lễ, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi; cho dù lưu lạc phong trần, một thân đoan trang tao nhã vẫn không hề nhor nhuốc. Từ khi tháng trước bị vài bằng hữu cứng rắn kéo đi Nhã Hương Viện gặp qua nàng một lần, hắn liền mê say trong mỹ mạo xinh đẹp tuyệt luân của nàng.

Một kỹ nữ y phục hở hang cười quyến rũ tựa vào trên người Liễu Trọng Thi, “Công tử, ta là Hồng Nhi, công tử họ gì nha?” Liễu Trọng Thi không hề để ý đến. Hồng Nhi ở trên người hắn cựa xất thật lâu vẫn không thu hút được hắn, cuối cùng bức tức phát áo rời đi.

Hừ, lại là một tên bị nữ nhân Cầm Thao kia giả mù sa mưa mê mắt hồn mất vía. Xem bộ dạng hắn ngu ngốc thế kia, Cầm Thao kia ánh mắt ở trên đỉnh đầu làm sao có thể coi trọng hắn chứ? Bên kia còn nhiều vương tôn công tử phong lưu phóng khoáng hơn mà đã ra gì đâu!

Hồng Nhi xoay thất lưng đi trở về lan can, vừa đi vừa kị vừa hâm mộ nhìn một đám quý công tử tranh nhau lấy lòng Cầm Thao, bắt đầu dĩ thử dài. Người so với người, vận khí khác nhau a! Bên cạnh lại truyền đến liên tiếp hai ba tiếng thở dài, nàng nhìn lại, cũng là những tỷ muội trong Nhã Hương Viện, người người đều không kiếm được “Sinh ý”, đành phải cùng đứng ở lan can hóng mát.

“Haiz, Cầm Thao có cái gì tốt? Đám nam nhân sao tên nào cũng đều chết dưới chân của nàng?” Một kỹ nữ tròn trịa bất bình mở miệng, lập tức khiến cho mọi người đồng tình.

“Đúng rồi! Không phải đều cùng một giuộc với bọn ta sao, chẳng qua người bộ dạng xinh đẹp một chút, liền bay lên trời!”

“Chính vậy, cả ngày giả mù sa mưa giả dạng cao nhã, kỳ thực vốn chỉ là cái dạng kia! Nam nhân hoàn toàn bị lừa rồi!”

“Cũng đừng nói như vậy, thù đoạn của người ta so chúng ta cao minh hơn, ít nhất người cũng giả không nổi! Nàng ta hiện tại đang đắc ý, các người đừng trốn ở sau lưng nói nhảm, lỗi tại nàng ta nhạy cảm! Lần trước Hương Liên mắng nàng ta một câu, bị nghe được, lập tức khiến cho ma ma đánh nát hai bàn tay của Hương Liên.”

Mọi người nghe xong liền ngậm miệng lại. Hồng Nhi nhỏ giọng than thở: “Hừ! Người hiện tại đắc ý, chờ người sau này thảm hại, xem ta thế nào chinh người.”

Trầm mặc thật lâu, hai kỹ nữ sà mi khẽ kiểm mở miệng: “Haiz, ta mấy ngày nay không có khách nhân đến, nếu vẫn còn như vậy sớm hay muộn cũng bị ma ma đánh chết.”

“Ta cũng vậy nha! Lần này đám lăm tiền đều chạy đến đây chỉ để nghe Cầm Thao đánh đàn. Haiz! Hiện tại trong hầu bao một cắc cũng không có.”

“Nếu Chu công tử đến thăm ta thì tốt rồi! Ta đây liền cả đời không lo ăn mặc!” Một kỹ nữ đột phát kì tưởng.

“Người? Đừng đùa nữa! Chu công tử cho dù đến cũng sẽ không đến thăm người! Hẳn lúc nào mà chẳng điếm hoa khôi? Haiz, nói đến chuyện này, Chu công tử hàng năm đều sẽ đến Tần Hoài chơi bởi, năm nay như thế nào còn chưa đến?”

“Các người là đang nói đến Lạc Dương tử công tử chỉ nhất Chu công tử sao?”

“Từ bỏ hẳn thì còn có ai? Chu gia có thể xem như thiên hạ thủ phủ, Chu công tử hàng năm đều mang một đồng bạc đến Tần Hoài. Haiz, Chu công tử ra tay hào phóng vô cùng, người lại tuấn tú, tỷ muội bởi qua hẳn ai cũng đều vui vẻ!”

“Chính vậy! Chu công tử xuất tiền như nước, ai cũng có thể khiến hắn cho bạc, người ta đều gọi hắn là 『tán tài kim đồng』 nha!” Haiz! Đám kỹ nữ tay chống má dựa ở trên lan can mơ giữa ban ngày —— nếu Chu công tử muốn bản thân mình bởi, nên hướng hắn đòi cái gì thì tốt nhỉ. . .

.....

Mộng đẹp trở thành sự thật!

Vài ngày sau, các kỹ viện hoa lâu ở Kim Lăng thành đều náo nức: đại tin tức a! Lạc Dương tử công tử chỉ nhất Chu công tử đến Kim Lăng!

Ở tiệm bán thứ trang điểm các thứ son bột nước bị tranh mua không còn, ở tiệm vải vật liệu may mặc các màu cung không đủ cầu, chủ tiệm tiệm trang sức kiếm được một mớ nên mặt mày hớn hờ, toàn bộ Tần Hoài yên hoa lâm vào trạng thái bán điên cuồng.

Đám nữ tử phong trần liễu mình trang điểm, chỉ cầu thu hút tầm mắt của Chu Kính Tổ siêu cấp kim quy tế. Thành tích Chu Kính Tổ được nơi nơi truyền miệng, hẳn đi nơi nào, thường ai bao nhiêu tiền, tặng ai cái gì, mỗi một tin tức đều khiến các nàng vô cùng kinh thán cùng hưng phấn.

Giữa một mảnh rộn ràng nhốn nháo, chỉ có một người tiêu tụy —— Liễu Trọng Thi ôm cây cột, đau khổ ngửa mặt lên trời thở dài: “Ông trời a, trên đời vẫn đục, thanh giả chịu ô, thiên đạo bất công.”

Trời ạ, Chu Kính Tổ kia ăn chơi trác táng, lại muốn làm bản Cầm Thao thanh nhã, thật hận ông trời vô tình, thế nhân bị tiền tài mê hoặc, cam nguyện thông đồng làm bậy, Cầm Thao sẽ bị chôn sống đẩy vào giường! Mà hắn chỉ là một văn nhược thư sinh, vô lực ngăn cản. . . Nga! Liễu Trọng Thi thống khổ hai tay ôm đầu, bi phẫn muốn chết.

“Này! Lão huynh, ăn cơm! Ăn xong lại thương tâm tiếp!”

Liễu Nguyệt Nhu ợ no nê, vỗ vỗ lưng hắn, ca ca mỗi lần ăn cơm đều phải có người tam thức tứ giục ngũ thỉnh, thiếu gia hẳn năng lực cuộc sống càng ngày càng thấp. Từ khi nghe được tin cái tên Chu gì đó cùng Cầm Thao cô nương của hắn gặp mặt, hẳn liền duy trì bộ dáng sắp chết này ba ngày. Nếu không phải hắn là ca ca duy nhất của mình, nàng đã sớm một cước đá hắn đến Thiên Trúc, đỡ phải chướng mắt.

“Không, Cầm Thao đang nguy ở sớm tối, ta như thế nào còn có thể nuốt trôi cơm?” Liễu Trọng Thi thương tâm quay đầu đi chỗ khác. Nhã Hương Viện hôm kia thả ra tin tức: tiết đoạn ngộ thán năm, Cầm Thao cô nương ở trên hoa thuyền cử hành đấu giá khai bao, người ra giá cao nhất sẽ trở thành người đầu tiên của hoa khôi Cầm Thao. Mà Chu Kính Tổ ba ngày trước đi Nhã Hương lâu gặp qua Cầm Thao, nghe nói vừa thấy mặt đã bị Cầm Thao mê hoặc, cũng tính toán tham dự đấu giá lần này. So tài phú của hắn, Cầm Thao có thể nói đã là vật trong bàn tay. Nga! Cầm Thao đáng thương! Một đóa cao quý mảnh mai khuyh thành sắp chịu khổ bị chà đạp. . .

“Cái gì mà nguy ở sớm tối, đừng nói khó nghe như vậy, thanh lâu nữ tử sớm hay muộn sẽ có một ngày như vậy, nàng ta cũng là tự nguyện. Ca vẫn là sớm ăn cơm đi, chết đói không ai thấy đáng thương đâu!” Liễu Nguyệt Nhu lạnh lạnh nói.

Chuyện Cầm Thao muốn cử hành đấu giá khai bao nàng cũng có nghe nói, nghe nói cái tên Chu gì đó là nhiều khả năng là kẻ thắng thầu. Nhưng, chuyện này không liên quan đến Liễu Trọng Thi hắn, ko phải sao? Dù sao so tài lực của Liễu gia, hẳn không bao giờ có khả năng thắng thầu, hết hy vọng sớm một chút cũng tốt, đi tìm nữ tử khác thích hợp hơn mà thích.

“Không! Cầm Thao làm sao có thể là tự nguyện? Nàng cao thượng như vậy, trong bùn mà không nhơ, nhất định là chủ chứa Nhã Hương Viện bức bách nàng! Chu Kính Tổ vừa tới Kim Lăng, Cầm Thao liền cử hành đấu giá khai bao, dụng tâm có thể hiểu!”

“Đương nhiên có thể hiểu! Muốn từ trên người Chu công tử đòi hỏi một phen thôi!” Liễu Nguyệt Nhu tiếp lời. Kỳ thực nếu nàng là Cầm Thao cũng sẽ làm như vậy, nghe nói Chu Kính Tổ tiền nhiều như nước, người lại có bộ dạng anh tuấn, nếu Cầm Thao cô nương kia sớm hay muộn cũng phải xuống biển, so với chọn một tên vớ vẩn, Chu công tử vẫn hơn, nói không chừng còn có thể thu tâm của Chu công tử, từ đây thoát ly khổ.

“Đúng! Chắc chắn là như vậy! Chủ chứa ham tiền tài, thế là cùng Chu Kính Tổ cấu kết, cứng rắn bức Cầm Thao xuống biển! Cầm Thao cứ như vậy bị hy sinh. . . Đáng thương Cầm Thao. . . Cứ như vậy không minh bạch bị người khác thao túng. . .”

Cái gì cùng cái gì chứ! Liễu Nguyệt Nhu không kiên nhẫn xem thường, ăn cơm xong rồi tính, nàng thấy con chó hoang lần này tốt lắm.

Liễu Trọng Thi vẫn đắm chìm ở trong thế giới bản thân mình: “Cầm Thao hồi, nàng đoan trang trời sinh, bản thân là yên hoa nữ tử đã là ông trời vô tình, không thể tưởng được hiện tại trong sạch cũng không giữ được... Trời ạ! Ông tội gì đối đãi tàn khốc như vậy một nữ tử? Cầm Thao... Ta lại không có năng lực cứu nàng... Thực xin lỗi...”

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

A! Dân chúng Kim Lăng vẫn là đáng yêu như vậy! Chu Kính Tổ cười meo meo nhìn đám đông tới trước mặt hắn, thật vừa lòng thấy mọi người thi nhau lấy lòng hắn.

Thời gian này bị lão cha truy tìm thật khổ, Lạc Dương ở không nổi nữa, hắn đành phải ủy khuất bản thân mình nam hạ đến Kim Lăng tìm vài muối muối xinh đẹp. Đương nhiên, lúc gần đi không thể quên chôm từ ngân hàng tư nhân Chu gia một mớ bạc, không thì làm thế nào ở bên sông Tân Hoài chơi bởi đây?

Đưa một thỏi bạc cho tiểu nhị đang mừng rỡ như điên, Chu Kính Tổ đi ra khỏi khách sạn, lập tức có một đồng người vây quanh, ai nấy đều chú mục vào túi tiền của hắn.

“Chu công tử, người tới!”

“Vô nghĩa! Chu công tử đây không ở lâu trong này!”

“Chu công tử mua này nọ là vì Cầm Thao cô nương chăng? Điểm của tôi vừa khéo mới nhập hàng, bên trong có...”

“Chu công tử, trong điểm chúng ta có mấy thứ từ Tây Vực đến đá quý vòng cổ, xinh đẹp phi phàm...”

“Chu công tử, chúng ta chuyên tư lụa trang vật liệu may mặc...”

“Chu công tử...”

Haiz, như vậy mới là náo nhiệt chứ! Chu Kính Tổ nghe chung quanh những từ ngữ quen thuộc, cười càng hiền lành. Trước đó vài ngày thật sự nhàm chán chết được, nhàm chán đến mức hắn chạy đến trong viện Đông Phương Uy đi tìm việc vui. May mắn gặp tiểu thê từ xui xẻo dễ đùa của tên Nam Cung kia, mới giải được chút chán, nhưng mới được vài ngày Nam Cung liền đem thê từ trở về Nam Cung thế gia, không cho bọn họ chơi nữa. Không có biện pháp, hắn cùng Đông Phương đành phải tự đi tìm chuyện khác làm. Thế là, Đông Phương lại trà trộn vào hoàng cung hết ăn lại uống, hắn chạy vội đến sông Tân Hoài gặp bọn muối muối xinh đẹp phát chút tiền tiêu vặt, thuận tiện xúc tiến cho kinh tế địa phương thêm phần vinh.

Bản thân mình vui vẻ, đương nhiên cũng không thể để cho người khác thất vọng, thế là lão bản các cửa hàng tất cả đều như nguyện lấy thưởng, tràn ngập phấn khởi. Liên quan đến “Tán tài kim đồng” Chu công tử tiêu tiền như nước đỏ, ngu ngốc dễ lừa chính là thí dụ hạng nhất.

Đuổi mọi người đi, Chu Kính Tổ đi đến bên sông Tân Hoài, nhìn hoa thuyền trang hoàng hoa lệ giữa sông. Đâu giá khai bao của hoa khôi? Ngô, đi xem cũng tốt. Hoa khôi kia vài ngày trước có đi nhìn qua, quả nhiên là nhân gian tuyệt sắc, hơn nữa thủ đoạn đối hắn đòi tiền so với những người khác cao minh hơn, khúc chiết hơn, điều này làm cho hắn đối nàng nổi lên chút hứng thú. Lại nói, đâu giá lần này rõ ràng là vì hắn mà có, hắn không đi chẳng phải là làm cho người ta thất thất vọng?

Haiz, ai biết hắn là người thiện lương như vậy chứ?

Đang định đến bến đò tìm thuyền đi đến Nhã Hương hoa thuyền, bên bờ cỏ lau từng lập tức xuất hiện một con thuyền nhỏ, lắc lắc lay động — chèo đến trước mặt hắn, một cái thanh âm khàn khàn hướng hắn tiếp đón: “Khách quan, muốn lên thuyền hoa sao? Tiểu nhân có thể đưa ngài qua.”

Làm ơn! Không cần phải lộ liễu như vậy chứ? Ở nơi hẻo lánh như vậy vốn không có đò chờ người, hơn nữa hắn cũng không biểu hiện ra bộ dáng muốn lên thuyền. Bọn họ vẫn nên đến bến đò chờ hắn, nếu không ít nhất cũng có thể chậm rãi theo bên cạnh hắn chạy qua, để cho chính hắn tự gọi bọn họ a. Haiz, Chu Kính Tổ nhìn trên thuyền hai bóng người mang đầu lạp gầy yếu, nhìn không được thờ dài, hai người kia tần tần khổ khổ theo hắn một buổi chiều, mới dần dần lộ ra sơ hở, ngốc như vậy sẽ không thể làm cướp. Làm hại hắn muốn nỗ lực biểu diễn, cố ý một mình đi đến nơi hoang vắng như vậy.

Hắn leo lên thuyền nhỏ, thấy hai người kia nhẹ nhàng thở ra thật rõ ràng. “Ta muốn đi Nhã Hương hoa thuyền.”

“Vâng, khách quan ngồi vững a.” Hắn vừa lên thuyền, tiểu vác dáng chèo thuyền lập tức lay động thuyền nhỏ, hướng giữa sông đi tới. Nhìn ra được kỷ

thuật hán chèo thuyền không tốt, đem thuyền chạy xiêu xiêu vẹo vẹo, còn thỉnh thoảng tự quay vòng tại chỗ. Chu Kính Tổ càng nhìn trong lòng lại là một trận thờ dài, ngốc như vậy mà làm cướp nhất định thu hoạch không tốt, đáng thương a!

Nhớ hồi hán còn nhỏ, cũng thường có người đến mời hán chơi trò kẻ cướp cùng con tin, nhưng là từ khi lão cha không hiểu tình thú cuộc sống của hán thay hán mời vài vị bảo tiêu lợi hại, người đến cùng hán chơi càng ngày càng ít. Kỳ thực, bị cướp bóc có nhiều chỗ rất hay, tỷ như có thể tăng kiến thức, có thể du ngoạn danh sơn, có thể giải sầu giải buồn, còn có thể mượn cơ hội gặp cảnh thấy việc nghĩa hăng hái làm anh hùng hảo hán (Nam Cung Hàn cũng vì thế này nên mới quen biết)! Sờ dĩ hán không ngại vất vả ôm mớ bạc nặng là bởi vì muốn hướng người giang hồ tuyên cáo: đến đây đi! Ta mang theo rất nhiều tiền, nhanh tới tìm ta đi! Vốn là muốn ôn lại giấc mộng thời thơ ấu.

Đáng tiếc người tri âm trên thế gian quá ít, hiện tại cuối cùng cũng có được hai người, nhưng lại ngốc như vậy, xem ra khó có chuyện phấn khích như ngày xưa. Bất quá, cùng mấy người này tán gẫu chắc cũng đỡ chán.

Người lái đò dáng nhỏ bé nỗ lực khua mái chèo. Khua khua khua, quạt quạt quạt, thuyền nhỏ thật vất vả cuối cùng cũng đến một chỗ khuất người bên bờ sông, người lái đò ngừng tay hít một ngụm khí lớn. Đồng thời, một người cao cao luôn tránh ở trong khoang thuyền chậm rãi đi ra.

Chu Kính Tổ mở đôi mắt ngủ gà ngủ gật, vô cùng có trách nhiệm sắm vai nhân vật của mình: “Này! Ngươi tại sao dừng lại nơi này? Ta muốn đi Nhã Hương hoa thuyền nha! Mau đến đó đi!”

“Hừ, chúng ta không phải là người lái đò ! Ngươi bị bắt cóc ! Còn nhìn không ra sao? Ngu ngốc!” Dáng nhỏ hướng hán xoa xoa thắt lưng kêu gào. Còn nghĩ rằng tên này hay ôm một đồng tiền nơi nơi vui chơi, nhất định là đã quen bị cướp, không nghĩ tới hán vẫn không cảnh giác như vậy, ngược lại thật sự là đồ ngu ngốc bất trị!

“Trách móc ta ngu ngốc? Các ngươi mới là đồ đầu đất ngu tới cực điểm!” Chu Kính Tổ không phục trách móc lại, hai tên ngu ngốc này, nếu không phải hán hảo tâm cho bọn họ cơ hội, bọn họ sao có thể thành công chứ? Không biết cảm ơn thì thôi, còn mắng chửi người?

“Ngươi nói ai ngu ngốc?” Tức chết nàng ! Người ngu cũng dám trách móc người khác?

“Này, chờ một chút! Nói không lại ta nên tính đánh ta sao? Hào, muốn đánh thì đánh a, nhưng trước phải hướng ta nhận thua, thừa nhận ngươi nói không lại ta, rồi chúng ta lại đến đánh!” Muốn so thắng thua phải làm cho rõ ràng, đừng tưởng rằng nàng là nữ tử hán sẽ nhường cho nàng!

“Ha! Ta nói không lại ngươi? Đừng có đùa! Ta là khinh thường nói chuyện với kẻ ngu như ngươi! Nếu ngươi cứ như vậy không biết sống chết, vậy đừng trách ta không khách khí!”

“Cứ việc phóng ngra lại đây!” Cùng tên Đông Phương ma mãnh kia mười mấy năm mồm mép, còn sợ tiểu nha đầu lông bông này sao?

“Nói tốt lắm!” Nàng bày ra tư thế âm trà, “A ở bên trong tác cách đáp đi cốt quỷ mật hợp thông cổ...”

“Gi?” Chu Kính Tổ há hốc mồm.

Nàng càng nói càng hăng say. Hắc hắc hắc! Đây là nàng bắt chước theo a thăm a di hàng xóm cãi nhau, ý tứ bên trong nàng cũng không hiểu lắm, cam đoan hán càng không rõ.

Chu Kính Tổ phục hồi tinh thần lại, cũng há mồm kêu to: “%*¥*¥#¥%...” Nghe không hiểu chứ gì? Hán đây cũng không hiểu! (hai người kia rốt cuộc mấy tuổi ?)

Bọn họ, bọn họ là đang làm gì? Làm sao có thể biến thành như vậy? Dáng cao sững sờ đứng ở đường trường, nhất thời không biết nên khóc hay cười.

“Các ngươi chờ một chút... Đợi chút... Dừng lại, ” hán định ngăn cản hai người kia đang chuyển qua nói tiếng quái tiếng quỷ ở đâu đó, “Đừng âm ỉ... Đừng âm ỉ! Đều câm miệng!”

Hai người đang tranh cãi âm ỉ tạm thời ngừng lại, kinh ngạc nhìn dáng cao, tiếng hán gầm rú so với bọn hán còn lớn hơn nha! Khó trách cổ nhân vẫn nói: tầm ngàm tầm ngàm đá làm chết voi. . .

Dáng cao thanh thanh cổ họng, “Hiện tại không phải là thời điểm cãi nhau! Chúng ta nên bàn chính sự trước.”

“Được rồi, các ngươi bắt đầu nói đi.” Chu Kính Tổ ngồi trên boong thuyền, thật là, trên thế giới còn có nơi nào có thể tìm được người độ lượng rộng rãi giống hán như vậy nữa?

“Trên thực tế, chúng ta không phải là người lái đò, chỉ giả trang làm người lái đò để bắt cóc ngươi. Bởi vậy, ngươi hiện tại là tù binh của chúng ta!”

“Nga.” Chu Kính Tổ gật đầu không sao cả.

“Này! Ngươi đây là cái thái độ gì? Dám khinh thị chúng ta?” Dáng nhỏ thấy bộ dáng Chu Kính Tổ lười biếng thật không vừa mắt.

Còn phản nản nữa? Hán đã rất phối hợp nha! Nàng còn dám soi mói? Chu Kính Tổ trừng nàng một cái, bắt đầu cảm thấy trò này chơi chán rồi. Lúc đầu hán thấy có người muốn bắt cóc mình, phản ứng đầu tiên là nghĩ bọn hán muốn giết tiền, dù sao sắc trời còn sớm, cho bọn hán chút bạc cũng ổn. Ai ngờ đầu mục đích của bọn họ lại là muốn hán ngồi ngáp ruồi ở đây một buổi tối, hán đây không rảnh!

Còn tròng nòng? Dáng nhỏ bóp chặt nắm tay thật muốn cho tên đó mấy đấm, dáng cao giữ chặt nòng: “Đừng đánh đừng đánh, quân tử động khẩu không động thủ, không cần đánh người.”

Dáng nhỏ trợn trừng mắt, không muốn cùng tên ngu ngốc này giằng dụa lý, “Đại ca, ca chèo thuyền đi Nhả Hương hoa thuyền đi, ta ở đây trông đũa ngốc này. Đi nhanh đi, đầu giá sắp bắt đầu rồi.”

“Ta, ta không nghĩ sẽ đi tham gia đầu giá nha.” Dáng cao âm thầm cúi đầu, “Ta không có tiền, căn bản không có hi vọng thắng các vương tôn công tử khác.”

“Gi? Ca căn bản không tham gia còn đi bắt cóc đũa ngốc này làm chi? Ăn no không có chuyện gì làm à? Đẳng nào Cẩm Thao của ca cũng rơi vào tay người khác, làm như vậy có ích gì?” Dáng nhỏ nhảy lên, trừng mắt không thể tin được.

Dáng cao còn có vẻ cây ngay không sợ chết đứng: “Tất nhiên là có ích. Cẩm Thao sắp lâm vào tay sài lang, ta bắt tên sài lang lớn nhất không phải là giúp Cẩm Thao sao? Chu Kính Tổ không đi, nguy hiểm Cẩm Thao gặp phải sẽ ít đi một phần! Ta dốc hết lực non nớt của ta vì Cẩm Thao làm một chút việc, coi như hoàn thành tâm nguyện của ta. Haiz, ta biết, làm ra việc bắt cóc này thật sự uổng công đèn sách, nhưng là vì Cẩm Thao, ta cam nguyện rơi vào địa ngục, muôn lần chết không hối từ! Nhưng ta lại liên lụy tiểu muội, đại ca thật xin lỗi muội. Sau này ta sẽ xuất gia, chuộc tội cho hành động tội lỗi của chúng ta đêm nay.” Nói xong hai tay hất trang nghiêm chấp tay lại vái.

Làm sao có thể? Làm sao có thể có người ngu như vậy! Dáng nhỏ cả người run run, không thể nhìn được nữa ra tay, một quyền đấm thẳng vào người đại ca, rồi nỗ lực kìm nén không đá tiếp lên người hắn.

Thực... Mẹ nó! Hôm nay đại ca nghiêm túc nói muốn đi bắt cóc Chu Kính Tổ, không cho hắn đi tham gia đầu giá. Loại bỏ kẻ địch lớn nhất, nòng thật cao hứng đại ca nguyện ý làm chuyện tình không hợp nghĩa này, tuy rằng cảm thấy kế hoạch của hắn quá kém, nhưng vì cô vũ con một sách cuối cùng đã không còn bị động nữa, nòng nghĩa bắt dung từ tham dự kế hoạch bắt người này. Nhưng... nhưng tên ngốc vẫn chỉ là tên ngốc, không có khả năng đột nhiên thông minh lên, khiến nòng cũng hành động như một đũa ngốc.

Haiz, đáng thương a. Chu Kính Tổ đồng tình nhìn dáng cao ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, người muốn ngu thành cái dạng này cũng thật không dễ dàng nha, người này cũng có thể xem như trần bảo hiếm có.

“Này! Huynh muội các người đã thảo luận xong chưa? Biết làm sai rồi thì cũng thả ta đi a!” Huynh muội ô long này đùa cũng vui, nhưng hắn vẫn không muốn cả đêm ngồi ngốc ở chỗ này.

“Sai cái quái gì chứ? Chẳng có sai cái gì hết!” Dáng nhỏ quyết tâm không thừa nhận sai lầm, quyết định đem sai lầm tiến hành tới cuối. “Nghe đây Chu Kính Tổ, ngươi nếu còn muốn sống, liền đem toàn bộ tiền trên người giao ra đây! Mau mau lấy ra cho hết!”

“Đi? Các người không phải không cần tiền sao?”

“Ta thay đổi chủ ý không được sao? Đừng dài dòng, mau lấy ra đây! Ngô, hay là người muốn lấy ra sau khi bị đánh?” Tay nhỏ bé nắm chặt quyền, uy hiếp đưa đến trước chóp mũi của hắn.

“Tiểu, tiểu muội, bắt cóc người ta đã là phạm vào quốc pháp, lại cướp tiền bạc người ta tội thêm 1 tầng, ngàn vạn không được làm thế a!” Dáng cao đứng lên, giữ chặt tay của dáng nhỏ.

“Ngu ngốc! Buông tay! Đừng ngăn cản ta!” Muội muội hất tay muốn bỏ ra đại ca vương bận.

“Không! Tiểu muội, muội không thể làm chuyện sai nữa!” Đại ca gắt gao kéo muội muội dừng cương trước vực sâu tội ác.

Chu Kính Tổ hưng trí bừng bừng ngồi dõm hai huynh muội kéo qua kéo lại, từ trong lòng lấy ra một bao hạt dưa bắt đầu cắn.

Đột nhiên, hạt dưa trong tay hắn rớt xuống đất, lăn đi, mà tươi cười hứng khởi trên mặt cũng ngưng trụ ——

Huynh muội lôi kéo nhau, đầu lạp của muội muội rớt xuống đất, dưới ánh trăng sáng, một khuôn mặt xinh đẹp hiện ra ở trước mặt Chu Kính Tổ...

A... A... Tìm hắn ngừng đập! Trong lúc nhất thời thiên toàn địa chuyển, trời sụp đất nứt, long trời lở đất, thiên hôn địa ám, thiên kinh địa nghĩa, trời tru đất diệt... Quan tâm nó là thiên cái gì chứ, tóm lại chính là —— trời ạ! A! Hắn bị “sét đánh”!

Chu Kính Tổ đơ nửa miệng si ngốc chăm chú nhìn muội muội xinh đẹp, cảm thấy rất rõ ràng: hắn với nòng, vừa thấy đã chung tình!

Hắn lúc này tạm thời biến thành trẻ si ngốc đương nhiên sẽ không chú ý tới cuộc chiến giữa hai huynh muội cuối cùng kết thúc bởi muội muội cho thẳng một cước vào bụng đại ca, cũng không hề chú ý tới muội muội nhanh nhẹn tiến lên lực hết quần áo của hắn, cướp hết tiền bạc trên người hắn, càng không nhìn thấy muội muội nắm cổ áo đại ca quăng lên thuyền nhỏ rồi chống nạnh mắng to “Ngu ngốc! Nhanh đến chỗ đầu giá mà mang Cẩm Thao của ca về! Nếu chuyện này còn làm không được, thì đi mua một khối đậu hủ mà đâm chết luôn đi, không cần trở về gặp ta!”...

Hắn cái gì cũng không ý thức được, cái gì cũng không thể suy nghĩ, chỉ có thể si ngốc, ngơ ngác nhìn khuôn mặt người trong lòng chột xa chột gần. Thật là xinh đẹp! Thật là đáng yêu! Thật là nhiều tức giận! Quả thực là kiệt tác trên trời! A! Thiên địa không còn tồn tại, chỉ còn lại có hắn cùng nòng, mặt đối mặt, mắt đối mắt, gần trong gang tấc, gần... Ừ?

Chu Kính Tổ đột nhiên phát hiện muội muội xinh đẹp lại thật sự ngồi ở trước mặt hắn, cùng hắn mắt to trừng mắt nhỏ. Ừ? Ừ? Bọn họ hiện tại như thế

nào lại ở trên đê, đại ca nàng cùng thuyền nhỏ ở đâu rồi? Kỳ quái, hán mới hoảng hốt một chút, tình thế liền hoàn toàn thay đổi?

Hình như hán bị dọa đến ngu luôn rồi. Muội muội xinh đẹp trong lòng sinh ra một tia áy náy, tuy rằng hán vốn cũng đã rất choáng váng, nhưng đem hán dọa thành tên đần luôn thì quả thật là hơi quá đáng.

“Không sao không sao, hiện tại không có việc gì, ngươi không phải sợ, ta sẽ không đối với ngươi như vậy. Ngươi trở về đi, trở về thoải mái mà tắm chút nước ấm, sau đó lên giường ngủ một giấc, buổi sáng ngày mai sẽ khôi phục bình thường.” Nàng trấn an vỗ vỗ đầu của hán, dù sao hán cũng không còn tiền, sẽ không đến chỗ đầu giá làm khó để đại ca, để cho hán trở về cũng được.

Không chú ý tới ánh mắt hán một lần nữa ngây dại ra, muội muội xinh đẹp nói xong đứng lên, duỗi thắt lưng. A, vất vả một ngày, mệt mỏi quá a! Trở về đi ngủ thôi. Nàng nhẹ nhàng cất bước hướng về nhà ân? Tại sao phía sau có tiếng bước chân? Nhìn lại đằng sau, lại thấy tên ngốc kia đi theo sau nàng.

“Này, ngươi theo ta làm gì? Muốn báo thù sao?” Nàng xoay chân đứng kiêu tư thế ứng chiến, nhưng hán vẫn đứng si ngốc lắc đầu. Nàng lại nghĩ nghĩ, cuối cùng hiểu được: “Nga! Ngươi là vì trong túi không còn một đồng nên không về khách sạn được à? Chút tiền này cho ngươi, ngươi cứ theo bên này mà đi, lỗi rề kề tiếp thì quẹo trái lại đi thêm một dặm sẽ tới khách sạn ngươi đang ở, nhớ chưa? Tốt lắm, không có việc gì thì đi đi! Sau này không gặp!”

Khoái trá xoa người tiếp tục đi tiếp, nhưng... Nàng tức giận lại quay đầu: “Tại sao còn đi theo ta? Thật sự muốn đánh sao? Ta cảnh cáo ngươi, không được đi theo ta, bằng không đừng trách nắm tay ta cứng!”

Hừ một tiếng ngẩng đầu tiếp tục đi về nhà, nhưng mà... “Ngươi đi theo ta rốt cuộc muốn làm gì?” Liễu Nguyệt Nhu quay đầu hét to, cũng thuận thế cho hán một quyền. Nàng đã sớm đã cảnh cáo hán, không thể nói chuyện mà không tính toán gì hết.

::.

Đau quá! Cho dù Chu Kính Tổ đang chìm đắm trong tình yêu, cũng bị nàng đánh cho hoàn hồn trở lại. “Mỹ nữ, nàng tại sao lại tùy tiện đánh ta?”

Mỹ nữ? Hán quả nhiên bị dọa đến ngu rồi. Mặc kệ chuyện đó, bảo hộ danh dự chính mình quan trọng hơn: “Ai tùy tiện đánh người? Ta đã sớm đã cảnh cáo ngươi không được đi theo ta, bằng không ta liền đánh ngươi, vừa rồi ta chẳng qua chỉ thực hiện lời ta nói mà thôi, không phải là tùy tiện đánh ngươi!”

“Như vậy a, hình như cũng có đạo lý.” Chu Kính Tổ gật đầu.

“Ngươi hiểu chưa? Tốt lắm.” Nàng vừa lòng xoa người về nhà. Nhưng —— “Ngươi ngươi ngươi, còn dám đi theo sao?”

“Nhưng mà, ta không phải bị nàng bắt cóc sao? Đương nhiên muốn theo nàng a.”

“Ngươi vừa rồi không nghiêm túc nghe ta nói sao? Ta đã nói là ta thả ngươi, ngươi có thể trở về!”

“Thật vậy chăng?” Hán vẫn chưa muốn tách khỏi người trong lòng nha, “Thật sự muốn thả ta sao? Nói như vậy, chuyện thứ nhất ta làm sau khi bị cướp chính là đi báo quan. Nếu như ta lập tức đi báo quan phủ, rồi dẫn quan binh đến Nhã Hương hoa thuyền, đại ca nàng liền...” Mỹ nữ làm việc thật không chu toàn toàn a, may mắn còn gặp được người thiện lương như hán.

“Ách, này...” Nàng cả kinh, đứng nha, nàng thật không nghĩ đến. “Được rồi, ta tạm thời không thả ngươi đi. Ngày mai sẽ thả... Di, không đúng, ngày mai thả ngươi, ngươi vẫn có thể báo quan, kia...” Nàng bắt đầu nghiêm cần suy xét. “Này! Họ Chu kia, nếu ngươi ngày mai báo quan, quan phủ cũng có thể theo sổ ngân phiếu kia của ngươi tra ra đại ca của ta, có phải không?”

“Đúng vậy.” Chu Kính Tổ khen ngợi gật đầu, mỹ nữ hán nhìn trúng quả nhiên không ngu ngốc, “Sổ ngân phiếu này đều từ ngân hàng tư nhân của Chu gia, chỉ cần tra là biết.”

“A? Nếu nói như vậy,” nàng cảm thấy sự tình thật nghiêm trọng, “Ta đây chẳng phải là hại đại ca? Làm sao bây giờ?”

“Đừng lo lắng, ta sẽ không đi báo quan. Chu gia chúng ta không có gì hơn người ngoại trừ nhiều tiền, Chu Kính Tổ ta lại luôn luôn rộng rãi, sẽ không vì chút tiền kia mà làm khó nàng.” Chu Kính Tổ vội vàng an ủi giải nhân.

“Thật sự?” Nàng không thật tin tưởng.

“Đương nhiên là thật! Nàng làm sao có thể không tin ta? Nếu ta thật muốn đi báo quan, vừa rồi sẽ không nhắc nhở nàng.” Chu Kính Tổ bất mãn khi thấy người trong lòng đối với mình không tín nhiệm, “Bởi vì ta là người vô cùng thiện lương, lòng dạ rộng rãi, từ bi hi xả, thích lấy oán trả ơn, không, là có thù báo ân, lấy oán báo oán...”

“Ngừng! Ngừng! Ngừng!” Nàng ngăn hán lại, “Vì sao không báo quan? Đừng nói những chuyện vớ vẩn nữa, cho ta một cái lý do.”

Chu Kính Tổ bĩu môi: “Được rồi, trên thực tế là vì ca ca ngươi đối Cẩm Thao cô nương thâm tình làm cho ta quá cảm động, bởi vậy ta quyết định thành toàn cho họ.” Haiz, nữ tử luôn nguyện ý nghe lời nói dối.

“Như vậy a?” Nghe qua thì thấy người này cũng ngu ngốc giống đại ca của nàng! Nàng liếc hán, “Ngươi có thể nghĩ như vậy thật khó cho ngươi. Được rồi, nếu ngươi không báo quan, vậy không có việc gì. Ta phải đi, sau này không gặp!”

“Chờ một chút,” hán giữ chặt nàng lại, “Ta không thể trở về khách sạn! Nàng ngừng lại xem, người khắp thành Kim Lăng đều biết ta đêm nay đi Nhã

Hương hoa lâu, nếu đêm nay ta xuất hiện tại khách sạn, mọi người đều nghĩ ta nói không giữ lời, ta sẽ rất mất mặt không phải sao?”

Nàng chau chau mày: “Chuyện đó thì đâu liên quan gì tới ta?”

“Này, nàng không thể như vậy nha! Tâm địa ta tốt như vậy hảo tâm giúp hai người, nàng tại sao một chút cũng không chịu giúp lại ta?”

“Người nào có giúp chúng ta?”

“Làm sao mà không có? Ta cho hai người tiền nhiều như vậy, giúp đại ca nàng có tiền đi đầu giá, nhờ vậy đại ca nàng mới không đi làm hòa thượng. Ân đức lớn như vậy nàng tình trở mặt không nhận sao?” Chu Kính Tô tranh biện.

Nàng lên con phấn bác: “Ngu ngốc! Tiền này là do chúng ta tự mình cướp! Không phải là người cho, người đừng nghĩ lật ngược phải trái!”

“Nàng mới là người không phân rõ phải trái! Mặc kệ! Tóm lại nàng nhất định phải giúp ta, không thì ta liền báo quan!” Nữ tử mà hắn yêu lại trở mặt nhanh như vậy, thật sự là bất hạnh.

Nàng nhìn con tức xuống: “Người muốn ta giúp người thế nào?”

“Nàng bắt cóc ta vài ngày, chờ sau khi mọi người quên chuyện này thì ta mới xuất hiện, sẽ không ai cười ta.” Lý do tuy rằng thật gượng ép, nhưng là mặc kệ nó, có thể lưu ở bên người trong lòng là tốt rồi, sau đó lại nghĩ biện pháp lâu ngày sinh tình.

Tên này quả thật là ngu ngốc! Vì sao bên người nàng luôn xuất hiện loại người ngu ngốc suy nghĩ bất thường như vậy chứ? Nàng nhìn không được lại cho hắn một quyền, mới bước về phía trước: “Được rồi, người bị ta bắt cóc, theo ta đi!”

.....

“Xin hỏi, đây là nhà của nàng sao?” Chu công tử khiêm tốn hỏi.

“Đúng.” Ngoại trừ dẫn hắn về nhà thì còn có thể đi đâu mà giấu người như vậy chứ.

“Như vậy, chúng ta vì sao còn phải chui lỗ chó?” Chu công tử tiếp tục khiêm tốn thỉnh giáo.

“Ngu ngốc! Bởi vì ta không muốn để cho người khác biết người ở đây.” Làm hại nàng cũng phải chui lỗ chó theo.

“Nga, như vậy vì sao không thể để cho người khác biết ta ở đây?” Hắn chưa từng làm chuyện xấu nga.

“Nào có bọn cướp nào sẽ cho người ngoài biết con tin ở đâu? Người có đầu óc không vậy?” Hắn rốt cuộc mấy tuổi rồi vậy? Ngay những điểm thường thức cũng không có! Uống phí ông trời cho hắn tướng mạo ưa nhìn.

“Nha.” Thực quá cái kinh. Haiz, cô nương này mặc dù có chút không phù hợp so với lý tưởng của hắn, nhưng đã yêu rồi thì không có biện pháp, hắn đành chấp nhận vậy. “Đúng rồi, nàng tên là gì?”

“Liễu Nguyệt Nhu.”

“Một chút cũng không thích hợp với nàng... Nga!” Bàn tay của nàng phía sau vận lực chặt thật mạnh lên lưng hắn, ngăn hắn tiếp tục khinh suất bình luận. “Ồ... Ta nói là sự thật a!” Hắn phải bảo vệ chân lý.

“Ta không nói không đúng! Nhưng mà ta nghe xong thật sự thấy khó chịu!” Nàng vẫy vẫy tay, thân thể tên này thật là rắn chắc, tay nàng đánh hắn có một cái đã tê dại, lần sau có lẽ nên dùng chân.

Chu Kính Tô trừ bỏ cười khổ còn có thể làm cái gì?

“Đây là nơi người ở.” Liễu Nguyệt Nhu đá văng cửa gỗ, chỉ vào bên trong nói như thế: “Đồ ăn ta sẽ đưa lại đây, nước thì tự người múc, bên kia có cái giếng. Thời tiết bây giờ khá nóng, ngủ cũng không cần chăn, cứ như vậy đi, đã không còn sớm, trước đi ngủ đi. Ngủ ngon!”

“Chờ chút,” Chu Kính Tô giữ chặt nàng, cẩn thận hỏi: “Chỗ này, hình như là nhà kho phải không?” Hơn nữa đã sắp một nửa, đọng nước, đã bỏ hoang từ lâu.

“Đúng rồi! Đừng nói là người không nhìn ra nha?” Không nhìn ra được thì đúng là đồ ngốc.

“Nàng không cảm thấy bỏ ta ở đây thì có chút ủy khuất ta sao?”

“Không có vấn đề! Bọn cướp bình thường sẽ không đối tốt với con tin, ta không thể là ngoại lệ. Buông ta ra, ta buồn ngủ quá!” Nàng vừa ngáp vừa rời khỏi.

Cứ như vậy, kiếp sống con tin của Chu công tử chính thức mở màn ——

Chương 3

“Ngươi tại sao lại ở đây? Mau trở về chỗ của ngươi đi!” Buổi sáng thức dậy, Liễu Nguyệt Nhu rửa mặt chải đầu xong xuống lầu, vừa muốn ngồi xuống ăn bữa sáng, đã bị cái đầu người này chồm ra từ cửa sổ làm giật nảy mình. Hắn cũng dám chạy đến, còn tìm được phòng nàng? May mắn lúc này ở đây không người khác, nếu không thì giết hắn cũng không thể vẫn hời được.

“Đói quá!” Chu Kính Tổ có tai như điếc, leo qua khỏi cửa sổ, theo mùi hương mê người chạy thẳng đến trước bàn, tóm lấy hai cái bánh bao nhét vào trong miệng rộng, cho dù bị nàng dùng chiếc đũa chọc chọc vào người đến mức kêu oai oái cũng không chịu buông tha cho món ngon trong miệng.

Lấy đũa chọc hắn một lúc, Liễu Nguyệt Nhu dừng tay, không dám tin nhìn tướng ăn của hắn giống như quỷ đói chết đầu thai. Thật là đói như vậy sao? “Này, ngươi không cần gấp như vậy, ta không phải đã nói ta sẽ đưa đồ ăn tới sao? Ngươi sao lại tự đi tìm thức ăn?”

Chu Kính Tổ đem những thứ có thể ăn được trên bàn cho vào miệng, nuốt hết, sau đó mới mở miệng: “Ta nếu vẫn ngồi ngốc ở đó chờ nàng đưa đồ ăn tới, sớm hay muộn cũng sẽ đói chết! Huống chi không chừng nàng đã quên mất ta ở đâu rồi, chờ tới lúc nàng nhớ đến, ta chắc đã biến thành cương thi.”

Nếu muốn hỏi Chu Kính Tổ kế thừa truyền thống quang vinh nào của Chu gia, thì chỉ có thứ này: đối với thức ăn rất có chấp. Ai quen biết hắn cũng đều nói, thất công tử không chịu được đói, một khi không có cơm ăn, tính cách sẽ đại biến. Người Chu gia cũng không kén ăn, có cái ăn là được. “Trời đất bao la, ăn cơm lớn nhất!” Là điều thứ nhất của Chu gia tổ huấn.

“Ta làm sao mà quên được? Ngươi không được ô nhục ta!” Liễu Nguyệt Nhu lại dùng đũa gõ lên đầu hắn, tuy rằng nàng vừa rồi quả thật không nghĩ tới hắn, nhưng chỉ cần một chút nữa nàng sẽ nhớ thôi, không dễ quên như hắn nói đâu. Cúi đầu nhìn bữa sáng bản thân mình bị hắn ăn sạch sẽ, lại nâng tay nhéo hắn một chút, “Hỗn đản, ta vẫn còn chưa ăn!”

“Lại gọi người đem thêm một ít đến đây đi, không ăn bữa sáng đói thân thể không tốt! Lấy nhiều một chút, ta cũng chưa có ăn no.”

“Ngươi là heo à! Ăn nhiều như thế cũng ăn được! Ta mà lấy nhiều thì người khác sẽ nghi ngờ!”

“Yên tâm, nàng hung dữ như vậy, không ai dám nói xấu trước mặt nàng đâu. Ồi!” Lời nói “quá” thành thật tất nhiên sẽ được nàng tặng cho một đấm.

“Ngươi ôi cái gì mà ôi? Kêu lớn tiếng như vậy người khác sẽ nghe thấy!” Nàng mạnh bạo nhéo hắn, lại cúi lấy tiếng kêu thảm càng vang dội, “Ta nói cho ngươi biết, nếu là ngươi để cho người khác biết ngươi ở đây, ta liền băm ngươi cho chó ăn!” Tuy rằng nàng không phải là thực nữ gì, nhưng ở trong nhà có giấu nam nhân cũng vẫn là đại sự kinh thiên động địa, nếu lão cha mà biết, chắc chắn sẽ đuổi nàng khỏi nhà. Nếu thật có một ngày như vậy, nàng sẽ đánh hắn chết trước!

“Đã biết, bắt quá ta cảm thấy thanh âm của nàng so với ta còn lớn hơn nha! Nếu người khác nghe thấy mà tới đây cũng là lỗi của nàng, không tin nàng hỏi nàng kia một chút đi.” Chu công tử vẫn có can đảm cùng nàng phân rõ phải trái, hơn nữa còn tìm ngay một nhân chứng tại hiện trường.

Liễu Nguyệt Nhu theo ngón tay hắn nhìn qua, giật mình nhảy dựng lên —— Thanh Thanh không biết khi nào đã đứng ở cửa, trừng mắt to nhìn bọn họ! “Thanh Thanh... Ngươi đến đây lúc nào!” Thảm!

“Thời điểm nàng trách móc ta thì nàng ấy đã tới rồi.” Chu Kính Tổ hào tâm thay tiểu nha đầu cứng đờ không nhúc nhích trả lời, “Tiểu cô nương, nàng phải trả lời thành thật với lương tâm nhé, thanh âm của nàng ấy so với ta lớn hơn, đúng không?”

“Đúng cái đầu ngươi!” Một thiết quyền đánh cho Chu Kính Tổ đập đầu xuống bàn, nàng quay đầu nở nụ cười méo xẹo, “Thanh Thanh, ngươi không có thấy hắn, đúng không?”

“A?” Thanh Thanh khó hiểu nhìn tới tiểu thư, lắc đầu không rõ.

“Ý của ta là, ” biết nàng ấy so với người bình thường trí tuệ hơn một tí, Liễu Nguyệt Nhu nhẫn nại giải thích: “Ngươi hiện tại còn chưa tỉnh ngủ, sinh ra ảo giác, vì thế, ngươi thấy hắn nhưng kỳ thực hắn không có tồn tại, xem như ngươi chưa từng nhìn thấy hắn, có biết không? Bởi vậy nên chúng ta ở đây không có nam nhân, người nào cũng không có, chỉ có ta cùng ngươi, có phải không? Tốt lắm, hiện tại ngươi hiểu được không?”

“A?” Tiểu thư càng nói càng hồ đồ.

“Tiểu thư nhà nàng là muốn nàng làm bộ như không thấy ta ở đây, làm như cái gì cũng không biết, không nói chuyện này cho người khác.” Chu Kính Tổ bị đánh cho nằm bẹp trên bàn chú giải, nếu cứ để nàng dùng phương pháp kia nói chuyện, cho dù tiểu nha đầu kia có nghe thêm năm trăm lần nữa cũng không hiểu.

“Đơn giản mà nói là như thế đó!” Nha đầu của nàng quá ngu ngốc, nói một hiểu một đã là khá lắm rồi.

“Nga...” Thanh Thanh chần chờ nhìn qua nhìn lại hân cùng tiểu thư, nàng có thể hỏi tiểu thư một chút được hay không, nam nhân này rốt cuộc là ai?

“Tốt lắm, hiểu được cũng đừng hỏi nhiều như vậy, lại xuống phòng bếp lấy cho ta một phần ăn sáng nữa lại đây. Người khác hỏi thì nói ta lỡ tay hất đổ phần ăn kia, hiểu không?” Thanh Thanh làm việc từ trước tới nay luôn theo quy tắc, nếu không dặn dò rõ ràng nàng sẽ không biết ứng biến cái gì.

“Lấy nhiều một chút nga, nhớ mang cả bánh bao mặn, tốt nhất lại thêm một chút rau muối, trong cháo nhớ cho thêm chút muối ăn, còn có... Oa!” Chu Kính Tổ bị Liễu Nguyệt Nhu một cước đá té ghế, không cách nào tiếp tục gọi cơm.

“Ngươi tên hân dân này, dám làm cho Thanh Thanh phát hiện, ý định phá rồi ta phải không?” Liễu Nguyệt Nhu bực bội.

“Đợi chút, liên quan đến vấn đề này chúng ta còn cần phải thảo luận, là ta để lộ hành tung sao? Hay là thanh âm của nàng khiến cho Thanh Thanh chú ý? Theo ta thấy, giả thiết thứ hai nhiều khả năng hơn.” Hân thật sự là không sợ chết!

“Còn dám cãi ta?” Liễu Nguyệt Nhu lại cho hân thêm một trận quyền đấm cước đá.

“Ôi! Ôi!” Chu Kính Tổ vận vẹo thân thể khiến quyền cước của nàng dừng ở vị trí thích hợp! Lực đạo vừa đúng, thật sự là thoải mái. Nguyệt Nhu tinh lực dư thừa, trong tương lai hân chắc chắn sẽ không nhàm chán.

Haiz, nguyên lai Chu công tử có bệnh thích ngược đãi cuồng.

.....

Ban đêm, Liễu Nguyệt Nhu vô lực tựa vào lưng ghế dựa, “Này, ngươi nên trở về nhà kho đi.”

“Sắc trời còn sớm nha, Nguyệt Nhu, ta kể cho nàng nghe chuyện xưa nhé. Ngày xưa...”

“Ngươi không được gọi ta là Nguyệt Nhu!”

“Đừng để ý tiểu tiết, nghiêm cẩn nghe chuyện xưa đi. Ngày xưa có một ngọn núi, trên núi có ngôi miếu...”

Liễu Nguyệt Nhu rên rỉ một tiếng, đổ người vào lưng ghế dựa. Nàng không hiểu, thật sự không hiểu! Người ta thấy nàng xấu tính cùng thói quen bạo lực, bất luận kẻ nào cũng đều len lén bỏ trốn, hân lại cam nguyện làm bao cát cho nàng. Cả một ngày cứng rắn dính ở bên người nàng, đánh không sợ, trách móc không đi, nàng tức giận đến mức lượng vận động hôm nay vượt qua cả một tháng bình thường. Kết quả là nàng đánh người đến mức eo mỗi lưng đau, hân lại giống như con gián đánh hoài không chết, trong chớp mắt lại ba hồi bám bên người nàng. Liễu Nguyệt Nhu vẩy vẩy tay gần như sung phũ, chỉ có thể ra một kết luận: hân thật sự có bệnh!

Thanh Thanh ngồi trên ghế dựa vào tường nơi nàng vẫn hay ngồi, ánh mắt vẫn đang đại ra. Cả một ngày hành vi nam nhân kia cùng tiểu thư làm nàng nhìn hoa cả mắt, tiểu thư hơi một tí liền đánh chửi không ngớt, khiến nàng chịu đủ kinh hách. Trong lòng nàng tràn đầy tò mò, nhưng vì tiểu thư không cho nàng hỏi, nàng cũng không dám hỏi, chỉ chiếu theo lời nói của tiểu thư mà làm.

Chu Kính Tổ kể xong chuyện xưa phấn khích, nhưng không có tiếng vỗ tay như trong chờ mong, có chút ủy khuất nhìn về phía Liễu Nguyệt Nhu. Bất quá, thấy nàng đã mệt mỗi ngủ gà ngủ gật, cũng liền rộng rãi tha thứ cho nàng. “Nguyệt Nhu, nàng mệt mỗi sao?”

Vô nghĩa! Luyện quyền cước cả một ngày có thể không mệt sao? Đáng tiếc nàng đã không còn khí lực trách móc, “Nói xong chưa? Xong rồi thì trở về đi ngủ đi. Đừng làm phiền ta.”

“Nguyệt Nhu, thanh âm của nàng tại sao lại suy yếu như vậy, không thoải mái sao? Đến, ta nhìn xem.” Chu Kính Tổ sẵn sọc chạm tới chạm lui lên người nàng, lại được tặng thêm một quyền ngay chính diện. “Nguyệt Nhu, nàng làm sao có thể đối với ta như vậy?”

Liễu Nguyệt Nhu kiệt sức ngã lại vào ghế dựa, một chút khí lực cuối cùng cũng dùng hết rồi. “Ta tại sao lại không có thể đối ngươi như vậy, ngươi lại động tay động chân, ta liền đánh gãy... A a... đánh gãy xương ngươi, lột da ngươi, đâm chết ngươi... Hô... Hô...” Nói chưa xong đã ngủ gật.

Ha ha, Nguyệt Nhu của hân thật sự rất đáng yêu!

Thanh Thanh trừng lớn mắt, khiếp sợ nhìn Chu Kính Tổ ôm lấy tiểu thư của nàng, chậm rãi đi lên tú lâu. “Chờ, đợi chút, ngươi không thể đi lên.” Nàng lê chân chậm chạp đuổi theo. Đến lúc nàng đuổi tới trên lầu, Chu Kính Tổ đã đem Liễu Nguyệt Nhu đặt lên giường, thay nàng kéo lại chăn.

“Thanh Thanh, chặn đệm dự phòng để ở nơi nào?” Chu Kính Tổ sau khi dạo quanh một vòng hỏi.

“Cái kia chắc ở trong tủ... Ngươi muốn làm gì?” Nàng đứng ngốc nhìn Chu Kính Tổ đi qua đi lại, chỉ thấy hân ở phòng cách vách phòng ngủ của tiểu thư thay đồ, rồi sau đó đem theo đệm chăn ra, tìm cái gối đầu, leo lên trên giường nằm, “Thanh Thanh, lúc đi ra ngoài phiền ngươi thuận tay tắt đèn, ngủ ngon.”

“A? Nga...” Thanh Thanh cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng vẫn theo thói quen theo mệnh lệnh của người khác mà làm. Cứ như thế, Chu công tử chính thức tiến dần từng bước, kế hoạch truy đuổi mỹ nhân tiến triển thuận lợi!

.....

“A!” Tiếng kêu kinh thiên động địa vang vọng khắp tú lâu, Liễu Nguyệt Nhu cả người phát run đánh thức Chu Kính Tổ, bóp cổ hần chất vấn: “Ngươi tại sao lại ở chỗ này? Ngươi tối hôm qua tại sao lại ngủ ở trong này?!”

“Xuyt xuyt, Nguyệt Nhu, nằng đừng lớn tiếng như vậy, người khác sẽ nghe thấy.” Chu Kính Tổ ngoáy lỗ tai nhỏ giọng nhắc nhở nàng.

“Nhỏ nhỏ cái đầu ngươi! Đứng đồ tù! Ta muốn bóp chết ngươi!” Nàng liều mạng dùng sức bóp.

Chu Kính Tổ nỗ lực trong ma chường của nàng hô hấp, vẫn có thể nói một chuỗi: “A a, tha mạng a! Chờ một chút, trước hãy nghe ta nói nói rõ lí lẽ có được không? Không cần động thủ nhanh như vậy, tại sao chưa có thăm vấn xong đã xử quyết ta chứ? Phải theo quy củ mà làm nha!”

“Ngươi còn có lý do gì nữa?”

“Đương nhiên là có! Nghe ta nói nhé: đầu tiên, căn nhà kho kia trống rỗng chẳng có vật gì, cũng không thể che gió che mưa, thân thể ta suy yếu thế này làm sao có thể ở nơi đó sinh tồn chứ? Ngộ nhờ ta chết ở nơi đó, xử lý thi thể cũng là một chuyện nan giải, có phải hay không? Tiếp theo, hậu viện tuy rằng người ở rất thưa thớt, nhưng lâu lâu cũng có người đi ngang qua, ta nghĩ ta ở đó rất có khả năng bị người khác gặp được, đến lúc đó sự tình bại lộ, nằng cũng thật thâm, thêm nữa, nằng mỗi ngày đưa đồ ăn đi thật vất vả lại dễ dàng khiến người nghi ngờ, mà ta đến đây ăn cơm cũng có khả năng bị người ta nhìn thấy, rất không an toàn. Nhưng là nếu ta trốn ở trong tú lâu của nằng, tình huống liền hoàn toàn khác. Thứ nhất không ảnh hưởng đến tánh mạng; thứ hai không dễ bị người phát hiện; thứ ba ta còn có thể giải buồn cho nằng; thứ tư là... Ô! Tại sao nằng lại đánh ta?”

“Tay ta ngứa!” Liễu Nguyệt Nhu lạnh lùng trả lời, ở trong phòng đi qua đi lại hai vòng, “Được rồi, ngươi liền ở đây hai ngày, không được để cho người khác phát hiện, sau hai ngày lập tức đi!”

“Hai ngày? Quá ngắn, mọi người nhất định còn chưa quên chuyện đấu giá khai bao của Cẩm Thao, nhất định sẽ đến truy vấn ta, đến lúc đó ta trả lời thế nào?” Hần đáng thương hệ hệ kéo vạt áo của nàng.

Liễu Nguyệt Nhu một cước đem hần đá văng ra, “Ngu ngốc, ngươi tùy tiện nói ngươi có chuyện quan trọng phải làm không rảnh đi là xong. Tóm lại chuyện đó không còn liên quan đến ta, cho ngươi ở lại hai ngày đã là cực hạn, sau hai ngày lập tức đi!”

“Không được, Nguyệt Nhu, nằng phải biết người thành thật như ta sẽ không nói dối, người khác chỉ cần truy vấn ta hai ba câu ta sẽ khai ra hai người ra, như vậy chắc chắn là không tốt. Nếu có người biết hai huynh muội nhà nằng đi bắt cóc ta, cướp tiền của ta, bắt cóc ta về Liễu gia, ta ở trong tú lâu của nằng một đêm, nằng cả ngày đánh ta, lại uy hiếp ta, còn ngược đãi ta... Nga! Oa! Ôi...” Chu Kính Tổ cúi đầu đếm ngón tay từng mục một kể cho nàng nghe, nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng được hậu quả.

.....

Sau khi ăn điểm tâm, Liễu Nguyệt Nhu lau miệng, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Hôm nay sắc trời rất tốt, đi ra ngoài dạo cũng hay.”

Chu Kính Tổ vui vẻ tiếp lời: “Nói đúng, thời tiết hôm nay thật hợp để đi dạo phố.” A, Nguyệt Nhu yêu thương mời hần đi dạo, quá tuyệt vời!

“Cứ như vậy đi, ta đi ra ngoài, ngươi ngồi yên ở đây, không cho phép chạy loạn! Ngô,” nằng dừng lại nghĩ nghĩ, cảm thấy hần không đáng giá tin cậy, “Không bằng ta trói ngươi lại, như vậy yên tâm hơn. Hảo, cứ làm như vậy đi!” Lập tức tìm một sợi dây thừng trói Chu Kính Tổ thành cái bánh chưng, ném vào trong góc tường. Sau đó nằng vừa lòng vỗ vỗ tay, thông thả sáng khoái đi dạo phố.

A, ô... Nguyệt Nhu yêu dấu lại đối xử với hần như vậy... Ô...

.....

Liễu Nguyệt Nhu đi ở trên ngã tư đường, thỉnh thoảng dừng lại nhìn xem vật phẩm trên quán nhỏ bên đường. Đột nhiên nghe được phía trước truyền đến tiếng kinh hô của nữ tử “A! Sắc lang!”, nằng lập tức bỏ lại trăm cái tóc trong tay, chạy đến chỗ đang xô xao. Ai lớn mật như vậy dám ở trước mặt nằng đùa giỡn nữ tử? Nằng không đánh hần thành đầu heo nằng sẽ không là Liễu Nguyệt Nhu!

Tình cảnh trước rất quen thuộc: một tên ăn chơi trác táng mang theo vài gia đình, bao vây một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp; cô nương bị khi dễ về mặt đồ bưng, không làm được gì đã sắp khóc. Loại trường hợp này nằng gặp qua rất nhiều lần, Liễu Nguyệt Nhu đẩy đám người phía trước đang vây xem ra, cũng lười nói lại những lời đã nói cả nghìn lần trong những trường hợp như thế, nằng chân trước đá ngã một tên gia đình.

“Ai? Ai lớn mật như vậy?” Tên thiếu gia đang đùa giỡn cô nương phía trước rống to, lại nhận ra là Liễu Nguyệt Nhu, “Hừ, lại là ngươi, Liễu Nguyệt Nhu, lần trước bản công tử không so đo với ngươi, lúc này lại đến đây quấy rối ta sẽ không dễ dàng buông tha ngươi như vậy!”

Còn tưởng là ai xa lạ, nguyên lai là tên thàng trước vừa mới bị nằng giáo huấn qua Vương công tử. Liễu Nguyệt Nhu đem khóp ngón tay bẻ rộp rộp, “Tên nhóc họ Vương kia, ngại cô nãi nãi lần trước đánh nhẹ quá phải không? Ta lần này nhất định cho ngươi vừa lòng!”

“Chậm, chậm đã!” Vương công tử nhanh chân né xa, vung tay lên, hai tên gia đình cường tráng từ phía sau đi lên che ở phía trước hần, mới an tâm điều võ dương oai: “Liễu Nguyệt Nhu, hôm nay bản công tử sẽ cho ngươi thấy lợi hại của bản công tử đây! Thấy không đó, hai vị này là bảo tiêu mới của bản công tử, rất uy vũ đó!”

“Phải không? Để cho ta kiểm tra đã.” Liễu Nguyệt Nhu đến gần bọn họ cẩn thận đánh giá, đột nhiên thừa lúc bọn họ kiêu ngạo ngẩng cao đầu, cho mỗi tên một cước, nhắm thẳng vào phần hạ vị! Ngay lúc mọi người vẫn còn đang ngạc nhiên tung quyền đánh bẹp tên Vương công tử, xoa xoa thắt lưng: “Ta

thấy cũng không có gì đặc biệt!”

“Ôi, đau chết ta!” Vương công tử ai oán kêu to, “Các người còn đứng đó làm gì? Hành động đi! Đánh nàng! Đánh thật mạnh cho ta!”

Đám gia đình của hần sợ sệt nhìn hai tên bảo tiêu vẫn còn đau đến không đứng dậy nổi, tiến lại gần Liễu Nguyệt Nhu, đồng thời thật cảnh giác bảo vệ thật kỹ phần hạ vị của chính mình.

Luận đánh nhau ai sợ ai! Liễu Nguyệt Nhu tay đâm chân đá mạnh mẽ làm cho vài đại nam nhân cũng sợ hãi. Nhưng là dù sao đối phương người đông thế mạnh, thời gian kéo dài cũng chống đỡ không xuể. Không lâu sau, hai tên bảo tiêu kia cũng tham gia cùng đánh, Liễu Nguyệt Nhu càng không chống đỡ nổi, rất nhanh đã bị bọn gia đình kẹp chặt, áp đến trước mặt Vương công tử.

Vương công tử nhe răng cười, “Hắc hắc hắc, cuối cùng rơi vào trong tay ta thôi. Liễu Nguyệt Nhu, người cũng có ngày hôm nay!” Giơ tay lên tát thẳng vào mặt nàng.

Liễu Nguyệt Nhu bị kẹp chặt hai bên, ngẩng đầu lên đã thấy cái tát đang đánh thẳng tới. Nàng nhanh nhắm mắt lại, hôm nay cho người đánh vài cái, dù sao cũng có thể chịu đựng được, ngày khác có cơ hội ta sẽ trả thù, không đòi lại gấp bội ta không phải là họ Liễu!

Đi? Tại sao vẫn chưa thấy đau? Liễu Nguyệt Nhu mở mắt ra, lại thấy tay của tên Vương công tử bị một cái tay khác giữ chặt, nhìn theo bàn tay kia, nguyên lai là một nam tử hiệp khách trẻ tuổi.

“Nhiều người như vậy đi khi dễ một thiếu nữ yếu đuối, có biết xấu hổ hay không?” Đại hiệp lên tiếng. Chẳng qua lời nói của hần làm cho người ở đây không dám gât bừa thõ dài: thiếu nữ yếu đuối?

“Xuy, thiếu nữ yếu đuối cái gì? Lão huynh mới từ nơi khác đến sao? Bớt lo chuyện người đi, công tử ta hôm nay cao hứng, không so đo người thất lễ, bước qua một bên đi!” Vừa nói vừa gât tay hần ra.

Tay của đại hiệp tay bóp chặt, khiến Vương công tử oa oa kêu to.”Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ! Ta sẽ không trơ mắt nhìn người khi dễ người yếu!”

Mọi người xung quanh liền thối lui đến một bên thường thức tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, chỉ thấy đại hiệp đại triển thần uy, đánh cho đám người xấu té lăn lóc, cuối cùng đám người xấu chật vật mà chạy. Đại hiệp tiêu sái phui bụi bám trên áo, mỉm cười đi đến trước mặt Liễu Nguyệt Nhu, “Cô nương, nàng không sao chứ?” Định thần nhìn kĩ nữ tử mình vừa cứu, đại hiệp bất giác âm thầm hoan hỉ: vị cô nương này bộ dạng thực xinh đẹp! Dưới hàng mi như lá liễu là một đôi mắt hạnh to đen, mặt trái xoan xứng với mũi ngọc khéo léo, hơn nữa đôi môi đỏ mọng, mặc cho ai thấy cũng sẽ thầm khen một tiếng: thật là một nữ nhân xinh đẹp. (đương nhiên, sau khi quen nàng hơn khi sẽ thầm kêu một tiếng: thật là một phụ nữ mạnh mẽ!) xem ra hần đã cứu một nữ nhân, không biết nữ nhân sẽ trả ơn cho hần thế nào nha?

“Ta không sao, đa tạ tráng sĩ cứu giúp.” Người này công phu không tệ a, Liễu Nguyệt Nhu có chút bội phục hần. Tuy rằng mất hứng vì thiếu nhân tình của người khác, nhưng hần giúp nàng là sự thật, nên cảm tạ hần như thế nào đây?

“Không cần khách khí, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là việc ta phải làm. Chỉ là việc nhỏ, cô nương hà tất để ở trong lòng.” Đại hiệp vội vàng khiêm tốn.

Câu kịch hần vừa nói, Liễu Nguyệt Nhu cảm thấy hần có chút dài dòng, nhưng bởi vì đối phương là ân nhân của mình, bởi vậy nàng nhẫn nại cúi người hành lễ: “Vừa rồi thật sự là đa tạ tráng sĩ, tiểu nữ vô cùng cảm kích.” Nói xong đã thấy miệng chưa ngòm.

Đại hiệp lại chối từ: “Không không không, cô nương không cần cảm tạ ta như thế, chỉ là một việc nhỏ, nói đến làm gì? Cô nương không cần để ở trong lòng.”

“Nếu như vậy, ta xin cáo từ, ngày khác có cơ hội nhất định báo đáp tráng sĩ.” Liễu Nguyệt Nhu chấp tay muốn đi, cảm thấy loại đối đáp xã giao này thật phiền.

Đi? Đại hiệp vội vàng gọi nàng lại: “Cô nương xin dừng bước! Ân, xin hỏi phương danh của cô nương là gì?” Nàng tại sao còn chưa hỏi tính danh của hần chứ?

Liễu Nguyệt Nhu không có một chút ngại ngùng, rộng rãi nói cho hần biết: “Liễu Nguyệt Nhu.”

“Đợi chút, ” tại sao nàng vẫn chưa mở miệng hỏi tính danh của hần chứ? Đại hiệp chỉ vào người mở miệng: “Tại hạ tên là Ngụy Phong Pha, trên giang hồ bằng hữu tặng ta một cái ngoại hiệu, kêu là 『Cánh tay sắt thần quyền』.”

“Nga,” Liễu Nguyệt Nhu vốn muốn đi, nhưng lại thấy hần nhìn mình đầy mong đợi, giống như hi vọng mình nói chút gì, nàng đành phải mở miệng: “Tráng sĩ tính đi về nơi đâu? Nếu vẫn chưa có, không ngại đến hàn xá ngồi một chút.” Từ chối, từ chối đi, ta muốn về nhà ngủ.

“A, ta đã nói cô nương không cần khách khí như vậy, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là chuyện ta thường làm, cô nương thật sự không cần để ở trong lòng.” Đại hiệp lại khiêm tốn nhún nhường.

Khóe miệng Nguyệt Nhu bắt đầu mắt tự nhiên run rẩy, “Ta... không khách khí.” Không thể tức giận, hần dù sao cũng đã giúp nàng.

“Haiz, chỉ là việc nhỏ, cô nương lại chú ý đến như thế. Đành vậy, nhận được thịnh tình của cô nương, tại hạ từ chối thì bất kính, đành phải tùy cô nương

đến thăm quý phủ một chuyến. Cô nương trước hết mời.” Đại hiệp bắt đầu đi đáp ứng lời mời của nữ nhân.

Liễu Nguyệt Nhu hít sâu một hơi, nhếch khóe miệng cứng ngắc: “Tráng sĩ thỉnh.” Nàng bắt đầu hoài nghi: bị tên Vương công tử kia đánh so với phải chịu tính màu mè của vị đại hiệp này, cái nào thoải mái hơn?

Đại hiệp Ngụy Phong Pha mỉm cười theo Liễu Nguyệt Nhu đi về Liễu gia, haiz, chỉ là nhắc tay chỉ lao, nữ nhân lại cảm kích hân như thế, thật sự là hao tổn tâm trí.

.....

Vào Liễu phủ, Liễu Nguyệt Nhu dẫn Ngụy Phong Pha đến tiểu viện của đại ca Liễu Trọng Thi, tính để cho hai người đó tự màu mè với nhau, nàng đi chỗ khác chơi cho thanh tĩnh.

“Đại ca, ta mang người tới gặp...” Bước vào phòng tiếp khách của Liễu Trọng Thi, ngẩng đầu lên nhìn, Liễu Nguyệt Nhu gần như ngất đi, ngón tay trở phát run chỉ vào người đang cùng Liễu Trọng Thi nâng cốc ngón hoan nói không ra lời.

Hắn hân hân! Chu Kính Tổ! Hắn lại dám... dám...

“Nguyệt Nhu, nàng đã trở lại.” Chu Kính Tổ vui vẻ đứng dậy nghênh đón nàng, “Ai nha! Ai khi dễ nàng? Oa, đã sưng hết rồi, có đau hay không? Đến đây ta thay nàng thổi thổi.” chu miệng thổi, lại bị nàng một quyền đánh nghiêng đầu.

“Chu Kính Tổ! Sao ngươi dám chạy đến nơi này? Muốn tìm cái chết à!” Giơ tay lên chuẩn bị đánh tiếp.

“Tiểu muội, không được vô lễ!” Liễu Trọng Thi vội vàng ngăn cản nàng, “Chu huynh giúp chúng ta đại ân, hôm nay còn tới thăm ta, là khách quý của chúng ta, muội làm sao có thể đối với huynh ấy như thế?”

“Khách quý cái gì? Hắn...” Hắn rõ ràng là con tin à, tại sao nàng vừa từ bên ngoài trở về thiên địa đã bị lật ngược rồi?

“Chu huynh lòng dạ rộng rãi, chẳng những không so đo ngày hôm trước chúng ta vô lễ, còn nói số tiền tài đó huynh ấy tự nguyện giúp đỡ chúng ta đi trợ giúp Cẩm Thao cô nương. Nguyên lai Chu huynh cũng là người trọng nghĩa, cảm động một mảnh thiết tình của ta đối Cẩm Thao, quyết định cùng ta cùng nhau bảo hộ Cẩm Thao. Ai, tri kỉ trong thế gian thật khó cầu, ta có thể gặp được Chu huynh, thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

“Không không không.” Chu Kính Tổ liên tục xua tay.

“Trợ giúp người yếu, khẳng khái giúp tiền, Chu huynh thật sự là người nhân nghĩa à! Tiểu đệ vô cùng cảm kích.”

“Không dám không dám, người như Liễu huynh chí tình chí nghĩa mới là thế gian hiếm thấy, tiểu đệ mười phần khâm phục.” Chu Kính Tổ khom người làm lễ.

“Không dám nhận không dám nhận, Chu huynh quá khen.” Liễu Trọng Thi đáp lễ.

Bang bang hai tiếng, Liễu Nguyệt Nhu cho mỗi người một cú vào đầu, ngăn chặn hai tên ngu ngốc tiếp tục đối thoại khiến nàng bốc hỏa, tiếp theo bản thân vô lực ngã vào ghế tựa. “Quên đi, mặc kệ hai người. Đại ca, tôi hôm trước huynh đầu giá thành công không?” Hôm qua cả một ngày bị Chu Kính Tổ chọc tức đến lý trí mất hết, đã quên qua đây hỏi đại ca một chút.

Liễu Trọng Thi nhất thời nói không nên lời, Chu Kính Tổ thay hắn trả lời: “Đương nhiên thành công, ngày đó ta đại khái mang theo bốn vạn lượng ngân phiếu nha. Bất quá nghe nói đại ca nàng đêm đó cùng Cẩm Thao cô nương nhìn nhau một buổi tối, hai người pha trà đánh đàn, lấy lễ tương đãi, Liễu đại ca được người xung quanh xưng tụng là Liễu Hạ Huệ tái thế. Cẩm Thao cô nương cũng nói huynh ấy là chính nhân quân tử nha!” Chu Kính Tổ càng nói càng không khỏi lắc đầu, vị Liễu huynh này so với hắn còn giỏi hơn, xem ra nhân vật thanh lâu muốn được chào đón nhất sắp đổi chủ.

“Cái gì? Huynh đúng là đồ ngu ngốc!” Liễu Nguyệt Nhu nhấn không nổi, nàng lại cho đại ca một quyền.

Thật lâu sau, Liễu Trọng Thi cuối cùng cũng tích đủ giận, phần nộ kêu lên: “Liễu Nguyệt Nhu, muội hơi quá đáng rồi đó! Không chỉ có không tuân thủ nữ tử tắc, ra tay đánh người, trong mắt cũng không có tôn trọng, đi hạ phạm thượng, ta là đại ca của muội nha!” Muội từ ngày càng kỳ quái.

“Vậy thì thế nào!” Liễu Nguyệt Nhu nắm chặt quyền, bởi vì hắn là đại ca nên nàng mới đặc biệt ưu đãi như thế. Nếu là Chu Kính Tổ, nàng đã sớm cho hắn tám mươi quyền.

“Muội muội...” Liễu Trọng Thi tức giận muốn phun máu.

“Này vị huynh đài, xin hỏi huynh là ai nha?” Chu Kính Tổ đến gần người vẫn đứng ngốc ở cửa Ngụy Phong Pha, rất có lễ phép hỏi. Đáng thương, xem ra hắn bị dọa không nhẹ.

“A, ta? Nga, ta gọi Ngụy Phong Pha, mới vừa rồi ở trên đường có một lũ người khi dễ Liễu cô nương, ta gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ đánh bay người xấu, bởi vậy được Liễu cô nương thỉnh đến quý phủ làm khách.” Hắn thành thật trả lời.

“Nguyên lai là như vậy à! Đại hiệp hành hiệp trọng nghĩa, cứu Nguyệt Nhu, tại hạ vô cùng cảm kích.” Chu Kính Tổ nhanh nhẹn khom mình hành lễ. Người này có vẻ như cũng đùa rất vui, sự tình càng ngày càng thú vị.

“Không dám không dám, chỉ là việc nhỏ, không cần nói đến. Huynh đài quá khách khí:” Nguyệt Phong Pha hoàn lễ, trong lòng nói thầm: hần là ai vậy nha? Cùng mĩ nhân quan hệ thế nào?

“Tráng sĩ không kẻ công không kiêu ngạo, thật khiến cho người ta bội phục.” Chu Kính Tổ lại chấp tay.

Nguyệt Phong Pha lại khiêm tốn: “Không dám nhận, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là chuyện hạng người hiệp nghĩa như ta nên làm.”

Liễu Nguyệt Nhu mắt lạnh nhìn Chu Kính Tổ lại cùng người ta nhất đáp nhất xướng, tròn trĩnh mắt. Hành vi màu mè qua lại này nàng không thể lí giải, lười xen vào nữa bọn họ, “Mọi người tán gẫu đi, đại ca, ta về phòng trước.”

“Đội ta với, ta cũng về... Ô! Đau quá!” Chu Kính Tổ ôm mũi kêu.

Liễu Trọng Thi kinh hãi: “Nguyệt Nhu! Muội lại làm gì thế? Chu huynh không sao chứ? Nguyệt Nhu, muội thật sự hơi quá đáng, mau cùng Chu huynh giải thích!”

“Không có việc gì, ta không sao. Liễu huynh đã an bày khách phòng cho ta phải không? Ta trở về 『khách phòng』 nghỉ ngơi một chút. Liễu huynh, huynh cứ chiêu đãi Nguyệt tráng sĩ đi, không cần tiễn ta.” Chu Kính Tổ thật vô tội nhìn Liễu Nguyệt Nhu.

Hừ, Liễu Nguyệt Nhu đưa nắm tay lên như như, cảnh cáo hần cẩn thận một chút. Rồi mới quay đầu đi trước.

Ô, đây là nữ tử mà hần yêu đó! Chu Kính Tổ sờ sờ cái mũi, hướng hai người Liễu Nguyệt cáo từ, theo ra phòng khách.

Liễu Trọng Thi bắt đắc dĩ thở dài, tiểu muội lại đắc tội với người ta; mà đại hiệp Nguyệt Phong Pha càng gây ra như phồng, mỹ nữ trong mơ của hần a...

.....

“A, Nguyệt Nhu, đội ta với a.” Cuối cùng ở chỗ rẽ cũng đuổi kịp Liễu Nguyệt Nhu, Chu Kính Tổ phóng khoáng nắm tay nàng, “Đã giữa trưa, nàng đói bụng chưa? Chúng ta trở về ăn cơm trưa đi, Thanh Thanh nói giữa trưa hôm nay có cá nấu đường hầm, ta còn nhắc nàng ấy lấy nhiều một chút... Ô, Nguyệt Nhu, nàng lại đánh ta.”

Liễu Nguyệt Nhu ngay từ đầu ngạc nhiên hần lớn mặt nên đã quên giáo huấn hần, chờ phản ứng lại mới ra quyền. Haiz, người bên cạnh nàng toàn là những người ngây ngô ngu ngốc, nhưng Chu Kính Tổ tuyệt đối là người đứng thứ nhất. Làm gì có kẻ ngu ngốc đến mức sau khi bị đánh vẫn cười ha ha hi hi với kẻ đánh mình chứ? Người này chẳng lẽ không sợ đánh?

“Còn có, Liễu huynh an bày khách phòng cho ta cách tú lâu của nàng rất gần,” Chu Kính Tổ trong nháy mắt lại khôi phục thái độ bình thường, bám riết không tha giữ chặt ống tay áo của nàng, “Ta kêu người làm một giỏ hoa quả, cho nàng đi đâu cũng có thể mang theo ăn. Ai nha! Đau quá! Nguyệt Nhu, nàng thích ăn quả gì? Lê hay là chuối? Ta có lê núi và nho, kỳ thực ta thích quýt hơn... Nga! Đau chết ta... Nguyệt Nhu nàng xem, đóa hoa này thật đẹp, cái cây này thật cao, đám cỏ kia thật dễ thương. Đúng rồi, thời tiết hôm nay cũng rất đẹp...”

Nàng chịu không nổi! Liễu Nguyệt Nhu khóc không ra nước mắt, mặc hần tha ống tay áo của mình đi, nàng đã đánh đến mức tay đỏ lên. Làm sao có thể có người như vậy a! Nàng rốt cuộc đã chọc đến ai?

Hắc hắc hắc, Chu Kính Tổ cười thầm, kế hoạch lại bước thêm một bước! Đối phó với nương tử mạnh mẽ thế này không thể cứ tao nhã, bám chặt không buông hiệu quả hơn.

Lúc này Thanh Thanh hướng hai người đi tới, “Tiểu thư, tiểu thư, đại tiểu thư đã trở lại.”

“Tỷ tỷ đã trở lại?” Liễu Nguyệt Nhu cao hứng đứng lên, “Ở nơi nào?”

“Ở nơi của Nhị phu nhân,” Thanh Thanh chần chờ gọi tiểu thư đang chuẩn bị chạy đi, “Tiểu thư, người tốt nhất đừng vui vẻ như vậy, đại tiểu thư là... Là...”

“Là cái gì?” Nha đầu kia lúc nào cũng không chịu đem lời một lần nói cho hết.

“Là... Là bị hừ đuổi về...”

“Cái gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Liễu gia đại tiểu thư, Liễu Thủy Nhu ngồi ở mép giường, che mặt khóc rung rức, mẫu thân Phạm thị cũng ngồi một bên rơi lệ.

Liễu Nguyệt Nhu xoa xoa thái dương, hai người đó đã khóc cả một buổi trưa. Gã cho công tử nhà huyện lệnh là phúc khí, tỷ tỷ xuất giá tòng phu, phải nghe lời nói của trượng phu, nói cái gì cũng đều phải nghe. Thiên hạ nào có người ngốc như vậy? Tuy nàng cũng có thể tìm một cơ hội ở sau kỹ viện đánh cho tên khốn kia nát mặt nhưng còn có ích lợi gì? Tỷ tỷ gả cho hắn, nàng vô lực ngăn cản. Nàng tức giận tỷ tỷ, yếu đuối đến kỳ quái, bởi vậy mới bị người khác khi dễ, vì sao không biết tự bảo hộ bản thân mình, vì sao lại ngốc như vậy!

Chu Kính Tổ thờ dài ôm nàng vào lòng, hiểu được tại sao nàng bị ai, bởi vậy mà tức giận vì nàng.

“Còn có đại ca nữa, chỉ biết nói ta không hiểu chuyện, cả ngày giáo huấn ta, muốn ta học hỏi tỷ tỷ, muốn ta có phụ đức. Phụ đức cái con khi! Toàn bộ đều thứ ngu ngốc! Ta không bao giờ giống như tỷ tỷ, ta không đòi nào để cho người khác khi dễ ta! Phụ thân thật ngu ngốc, đại ca cũng là đứa ngốc, Nhị nương cũng vô dụng, tỷ tỷ càng nhu nhược! Ta không bao giờ nghe bọn họ! Như vậy mới không ai dám khi dễ ta. Bọn họ đều nói ta mạnh mẽ, đều nói ta không hiểu chuyện, ta đây không muốn nghe! Ta không muốn giống như tỷ tỷ! Tuyệt đối không!” Nàng giận phụ thân, giận đại ca, giận Nhị nương, cũng giận tỷ tỷ, kỳ thực người mà nàng giận nhất là bản thân mình, vô lực bảo vệ tỷ tỷ xinh đẹp ôn nhu, chỉ có thể nhìn tỷ tỷ dần dần bỏ lỡ tuổi xuân, dần dần tiêu tụy héo rũ.

Nguyệt Nhu của hắn, Nguyệt Nhu hóa bạo mạnh mẽ của hắn, Nguyệt Nhu đáng thương yếu ớt của hắn, Chu Kính Tổ thương tiếc xoa đầu nàng, đau lòng vì nàng bị ai. Thì ra bởi vì lý do này, nàng mới giống như con nhím như thế, dễ giận dễ cáu gắt, lại thống hận những tên chiếm tiện nghi của nữ tử như thế. Nguyệt Nhu a...

“Thật sự là ngu ngốc, toàn bộ đều ngu ngốc... Ngu ngốc...” Liễu Nguyệt Nhu khóc thút thít tựa đầu vào vai hắn.

Đã lâu như vậy, nàng luôn luôn tức giận, giận người khác, cũng giận bản thân mình. Loại tức giận này khiến nàng không cách nào khống chế được bản thân cáu kỉnh, lúc nào cũng có thể phát hỏa. Nhưng hiện tại bị hắn ôm vào trong ngực, cảm nhận được hắn quý trọng nâng niu, lửa giận của nàng từ từ trước tới nay chưa bao giờ tắt lại dần dần có thể dịu xuống. Phần nộ của nàng không ai có thể lí giải, cũng không ai có thể hiểu được, hắn lại có vẻ như hiểu hết. Đúng vậy, hắn hiểu nàng, hơn nữa hắn còn đang an ủi nàng.

Thật thoải mái, thì ra dựa vào trong lòng một người lại thoải mái như vậy.

Nàng nhắm mắt lại, ôm hắn chặt hơn. Cảm giác thật thoải mái, khiến nàng thật muốn trốn mãi ở đó, không bao giờ tỉnh lại...

Chu Kính Tổ vẫn đang nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, cảm giác thiên hạ trong lòng dần dần yên tĩnh đi vào giấc ngủ. Vóc người cao lớn chắn đi gió đêm lạnh lẽo, giữ cho nàng yên tĩnh ấm áp. Dưới ánh trăng, thân ảnh hai người kéo dài thành một, thân mật khó tách rời.

.....

“Hỗn đản! Ngươi lại đến đây làm gì?” Khi Chu Kính Tổ nhiệt tình nhào đến bên nàng, Liễu Nguyệt Nhu một cước đá văng hắn ra.

“Ồ... Nguyệt Nhu?” Chu Kính Tổ thật úy khuất a, tối hôm qua rõ ràng nàng ở trong lòng hắn tìm an ủi, hôm nay liền trở mặt, nữ nhân thật hay thay đổi a...

Liễu Nguyệt Nhu quay mặt đi, mắng: “Đừng theo ta nữa! Nếu không ta đánh gãy chân ngươi!” Hừ một tiếng bước đi, mặt hoa lại dần đỏ hồng. Thực dọa người! Ngày hôm qua nàng lại giống như tiểu hài tử chui vào trong lòng hắn, còn ngủ quên, hắn đưa nàng trở về phòng thế nào cũng không biết.

Từ khi mẫu thân qua đời lúc nàng năm tuổi, chưa từng có ai ôm nàng, hiện thời cư nhiên... Lần đầu tiên trong đời, Liễu Nguyệt Nhu cảm giác được thế nào là xấu hổ. Oa! Loại cảm giác này thật đáng ghét, khiến nàng không được tự nhiên! Bởi vậy nàng chỉ có thể làm bộ hoàn toàn quên chuyện đêm qua. Đúng vậy, nàng đã hoàn toàn đã quên! Cái gì cũng không nhớ! Bởi vậy nàng hung dữ với hắn mới là bình thường, bởi vì chỉ có thời điểm hung dữ với hắn, nàng mới quên được tối hôm qua, quên bản thân mình yếu ớt cùng hắn ôn nhu che chở.

Chu Kính Tổ đương nhiên là tiếp tục theo sau, “Nguyệt Nhu, nàng muốn đi đâu? Ta cùng nàng đi.” Được rồi, Chu Kính Tổ nói với mình: đánh là thương mến là yêu, nếu thói quen biểu đạt cảm tình của Tiểu Nguyệt Nhu là như vậy, hắn cũng phải làm quen thôi.

“Ta không cần ngươi bồi! Ngươi rút ngay!” Liễu Nguyệt Nhu buồn bực đá hắn ra, nhưng không thể phủ nhận, trong lòng nàng đã mất đi cảm giác chán ghét, trong giọng nói thậm chí không tự giác còn rót vào một chút hương vị hờn dỗi.

“Đừng khách khí với ta! Nào, nói cho ta nghe nàng muốn đi nơi nào?” Như thường lệ hắn mặt dày lại tiếp tục bám theo.

“Ta kêu ngươi rút đi!”

“Oa!”

Cứ như vậy, hai người cùng nhau đi qua hoa viên, tuy rằng động tác trong lúc đó hơi một chút...

“Đi? Bên kia tại sao lại náo nhiệt như vậy?” Liễu Nguyệt Nhu ngừng tay kinh ngạc nhìn ra hướng tiền đình.

Chu Kính Tổ thừa cơ thành công đột kích đặt tay lên thắt lưng nàng, nheo mắt say mê tựa đầu trên vai nàng, không rảnh trả lời.

“Đi xem.” Liễu Nguyệt Nhu lấy khuỷu tay đẩy hắn ra, bước ra hướng tiền đình.

“Đợi ta với, Nguyệt Nhu. Ai nha!” Chu Kính Tổ lén lút thò tay lên hông nàng, một giây sau lại bị nàng hất ra.

Đi vào tiền đình, đầu tiên nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp cùng biểu tình đại ca si ngốc, rồi mới thấy vài thị nữ đứng bên cạnh, còn có đại hiệp Ngụy Phong Pha cũng đứng ở bên kia, tròn mắt tròn trừng sắp rơi xuống.

Liễu Nguyệt Nhu nhăn nhu mày, mơ hồ đoán được thân phận nữ tử kia. “Đại ca?”

Liễu Trọng Thi không hề hay biết, nhưng nữ tử kia lại nghe thấy xoay người lại.

Oa! Đại mỹ nữ đẹp kinh thiên động địa! Những cụm từ quốc sắc thiên hương, đoan trang trời sinh, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh quốc khuynh thành, toàn bộ đều có thể dùng để miêu tả nàng. Kiều nhan không thể so sánh, dáng người hoàn mỹ cùng khí chất khiết nhã, trên môi luôn có cười yếu ớt như có như không, không quý gồi dưới váy nàng ta không thể tính là nam nhân!

Liễu Nguyệt Nhu nhìn đến tròn mắt há hốc mồm, cuối cùng hiểu được đại ca một sách vì sao mê luyến nàng ta như thế. Nếu như nàng là nam nhân chỉ sợ cũng khó thoát khỏi mị lực của nàng ấy.

“A, ra là Cẩm Thao cô nương đến.” Chu Kính Tổ tươi cười đầy mặt.

Đầu heo! Liễu Nguyệt Nhu hoàn hồn, trừng cái tên sắc quỷ kia đang cười đến vô cùng xán lạn. Cười cái gì mà cười! Miệng mở to như vậy, khó coi chết đi được!

“Chu công tử, mấy ngày không thấy, vẫn mạnh khỏe chứ?” Cẩm Thao thân nhiên cười, tao nhã vạn phần hành lễ làm cho các nam nhân ở đây lại rơi vào tình trạng mất mớ thần mê.

“Hào, hảo, Cẩm Thao cô nương thế nào?” Chu Kính Tổ bày ra bộ dáng mê đắm, haiz, mỹ nữ chính là mỹ nữ, cho dù biết rõ bên trong nàng ta không ra gì nhưng vì vẻ ngoài của nàng xinh đẹp mà mê say.

Liễu Nguyệt Nhu trong lòng bốc lên một ngọn lửa vô danh, thật sự chịu không nổi, khề đưa cánh tay như ngó sen tới bên hông phía sau hắn, néo mạnh một cái, rồi không thả ra mà chậm rãi day qua day lại —— rất thông khoái! Nàng vừa lòng nghe thấy hắn kêu rên, Chu Kính Tổ cũng không dám cười ngu ngốc đến như vậy nữa.

Chu Kính Tổ quay đầu nhìn nàng, ừy khuất mắt nước mắt lưng tròng, hắn đã làm sai chuyện gì?

Liễu Nguyệt Nhu ngoài cười nhưng trong không cười xoay đầu, làm như không có việc gì ngó lơ.

“Nói vậy vị này chính là Liễu Nguyệt Nhu tiểu thư,” Cẩm Thao lúc này mới chú ý tới Liễu Nguyệt Nhu, tao nhã tiến lên, “Liễu tiểu thư thật xinh đẹp, vẫn thường nghe Liễu đại ca nhắc tới, tiện thiếp trước kia đã muốn kết bạn với tiểu thư.”

“Vậy sao?” Liễu Nguyệt Nhu miễn cưỡng đáp. Cẩm Thao tuy rất đẹp, nhưng không hiểu vì sao, nàng cảm thấy không hợp.

“Đương nhiên, trước kia thường nghe người ta nói Liễu tiểu thư là người hào sảng, thường hay bênh vực kẻ yếu, tiện thiếp ngưỡng mộ đã lâu.”

“Xuy, mạnh mẽ chính là mạnh mẽ, hào sảng cái gì chứ? Không cần phải nói tốt như vậy.” Càng tiếp xúc với nàng ta càng thấy khó chịu, giả mù sa mưa nịnh hót càng làm cho người ta phát giận.

Haiz, quả nhiên là mạnh mẽ! Ngụy Phong Pha nhăn mày, cô nương xinh đẹp ôn nhu đối đãi hôm qua đâu rồi? Liễu Trọng Thi càng cảm thấy khó chịu: “Tiểu muội lại vô lễ rồi.” Tiểu muội nói chuyện như vậy, Cẩm Thao mạnh mai làm sao mà chịu được?

Kia thì thế nào? Liễu Nguyệt Nhu nhíu mày. Liễu Trọng Thi tức giận đến mức thối râu.

“Không sao không sao, là tiện thiếp dùng từ không đúng, là ta sai, khó trách Liễu tiểu thư bực mình. Liễu đại ca không cần tức giận.” Vẻ đẹp ủy khuất yếu đuối làm cho trong lòng nam sĩ càng muốn che chở.

“Đúng rồi, Cẩm Thao cô nương hôm nay tại sao lại có nhã hứng đến Liễu phủ?” Chu Kính Tổ cười mở miệng, thân hình cao lớn một bên tạo dáng “Chim nhỏ nép vào người” dựa vào vai của Liễu Nguyệt Nhu, đương nhiên, kết cục là bị nàng đẩy ngã chổng vó.

Cẩm Thao kinh ngạc nhìn cảnh này, không nghĩ tới Liễu tiểu thư thật sự rất mạnh mẽ, “Nga, ta là cố ý đến cảm tạ Liễu đại ca. Nhờ Liễu đại ca trợ giúp tương trợ, Cẩm Thao mới không bị thất thân, đại ân đại đức này, Cẩm Thao suốt đời khó quên.” Cảm kích nhất chính là hắn không thừa cơ nhúng chàm mình, khiến nàng còn có cơ hội lại câu kim quy tế. Mị nhãn quét về phía Chu Kính Tổ anh tuấn, ngày ấy nghe Liễu Trọng Thi nói, tiền đầu giá là từ Chu Kính Tổ, lại nghe nói Chu Kính Tổ đang ở tại Liễu gia, Bởi vậy nàng liền vội vàng đến Liễu gia bái phỏng.

“Ra là như vậy, hoa khôi đến thăm, đủ để cho nam nhân toàn Kim Lăng hâm mộ gần chết. Liễu huynh thật có điểm phúc nha! Như vậy chúng ta sẽ không quá rầy, hai người chậm rãi tán gẫu.” Chu Kính Tổ giữ chặt tay nhỏ bé của Liễu Nguyệt Nhu, cả người lại dính vào.

“Chu công tử...” Cầm Thao không thể tin được Chu Kính Tổ không thèm để ý đến mình, chỉ quan tâm đùa giỡn tiểu cô nương hung dữ kia. “Không, không, kỳ thực Cầm Thao hôm nay cũng muốn đến bái tạ công tử, nếu không phải là công tử bỏ tiền, Cầm Thao cũng không thể bảo toàn. Liệu đại ca xem có phải không?”

“Đúng đúng, vốn kỳ thực là công lao của Chu huynh.” Mọi nhân nói cái gì cũng đều đúng hết.

“Ân tình của Chu công tử, Cầm Thao rất cảm kích. Cầm Thao trên người không có vật gì quý giá, không thể báo đáp công tử, nhưng nếu Chu công tử có cái gì phân phó, Cầm Thao quyết không chối từ!” Nói trắng ra như vậy không biết hấn hiểu chưa?

“Ha ha, Cầm Thao cô nương quá khách khí. Ngày đầu có đáng là gì?” Trước kia hấn dám, nhưng hiện tại bên người có một nữ nhân quyền cước không lưu tình, muốn làm gì cũng phải cân nhắc một phen rồi.

“Chu công tử ghét bỏ Cầm Thao sao?” Đôi mắt đẹp ướt lệ. Tên ngốc này nghe rõ chưa?

“Làm sao có thể? Chu mỗ khâm phục Cầm Thao cô nương giữ mình trong sạch, lại cảm động mối tình thâm thiết của Liễu huynh đối cô nương, mới ra tiền tương trợ. Kỳ thực Cầm Thao cô nương phải nên cảm kích là Liễu huynh mới đúng. Nguyệt Nhu, nàng nói có đúng không?” Tay lên lút bỏ lên ôm thắt lưng nàng, giãy tiếp theo, mọi người nghe được rất rõ ràng một tiếng “Răng rắc”...

Chu Kính Tổ thê thảm ôm cổ tay bị đau khóc lóc ra vẻ đáng thương hề hề nhào vào lòng Nguyệt Nhu yêu dấu tìm an ủi.

Hấn có bệnh sao? Mọi người mở to miệng nhìn hấn nhào vào lòng hung thủ làm mình bị thương mà làm nũng.

Liễu Trọng Thi đến gần hấn: “Ách, Chu huynh không sao chứ?” Hấn bị gì mà lại đi treu chọc tiểu muội mạnh mẽ, hay thật sự là đầu óc không bình thường?

“Không có việc gì, đa tạ Liễu huynh quan tâm. Nguyệt Nhu, không bằng nàng xoa xoa giúp ta đi.” Hấn cao hứng phấn chấn giơ tay ra trước mặt Liễu Nguyệt Nhu, làm cho mọi người đều vì hấn mà mướt mồ hôi.

Quả nhiên, Liễu Nguyệt Nhu không khách khí bỏ thẳng về phía cổ tay bị thương của hấn.

“A, Nguyệt Nhu, nàng đừng xoa mạnh như vậy, hơi nhẹ một chút. Nàng xem, liền giống như vậy, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng mà xoa... Nga!” Chu Kính Tổ vẩy vẩy tay, nhấn nại chỉ cho người trong lòng bí quyết xoa nhẹ, còn tự mình kéo tay nàng làm làm mẫu. Kết quả...

Thật quá thảm! Mọi người quay đầu đi chỗ khác, không đành lòng mà nhìn.

“Người dám lãng vãng trước mặt ta, ta liền vặn gãy tay người!” Liễu Nguyệt Nhu nhe răng hung ác bóp cổ tay hấn nói: “Đừng cho là ta nói đùa!”

“Đã biết.” Chu Kính Tổ lúc này mới an phận thối lui.

Mọi người đều chú ý nhìn bọn họ, Cầm Thao chưa từng bị người ta hoàn toàn xem nhẹ như vậy, thanh thanh cổ họng kéo lại lực chú ý của mọi người, tiếp theo nói tiếp: “Àn, kỳ thực, giữa Liễu đại ca và Cầm Thao là thuần khiết trong trắng, Liễu đại ca đối Cầm Thao kỳ thực là loại tình cảm huynh muội. Liễu đại ca nói có đúng không?”

“Đúng, chính là như thế.” Liễu Trọng Thi một lần nữa rơi vào lúm đồng tiền say lòng người của mỹ nhân.

Nữ nhân này nói như vậy là có ý gì? Liễu Nguyệt Nhu nhíu mày tròng nàng, cảm thấy nàng ta không đáng giá cho những gì đại ca đã làm. Nhưng đại ca vô dụng như vậy, không nhận ra được điều này thì thế nào? Hừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài. Đại ca ngốc như vậy càng nhìn càng tức giận, nhắm mắt làm ngơ tốt hơn!

“Nguyệt Nhu nàng đi đâu đó? Chờ ta một chút!” Chu Kính Tổ đi theo ra ngoài, “Đừng đi nhanh như vậy. Là muốn đi dạo phố sao? Đi dạo hội chùa cũng tốt. Kim Lăng có nào chùa nào nổi danh nhỉ? Ồi...”

“Cấm người chạm vào ta nữa!” Liễu Nguyệt Nhu vừa quát vừa bóp khiến hấn kêu thảm thiết.

“Nguyệt Nhu, nàng xem cổ tay ta sưng lên hết rồi, đau quá nha! Ô... Ta thật đáng thương...”

“Người còn dám chạm vào ta?” Lại có âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

“Nguyệt Nhu...”

Tạp âm hai người tạo ra xa dần rồi biến mất. Mà mấy người trong sảnh vẫn không cách nào nhúc nhích.

Thật sự là tức chết nàng! Quả thực là ô nhục trước nay chưa từng có! Cầm Thao bóp chặt khăn lụa trong tay. Nàng quyết không bỏ qua! Chu Kính Tổ, nàng nhất định phải câu dẫn được! Không chỉ vì tiền của hấn, cũng là vì danh dự của mình.

Mà hai gã nam sĩ sau khi phục hồi tinh thần lại, lại vì nàng giận hồng gò má mà thất thần. A, quả là một nữ tử xinh đẹp nha! Đoan trang thực nhả, dịu dàng cao quý, quả thực là thiên tiên hạ phẩm. Nga, có thể ở khoảng cách gần như vậy nhìn nàng, thật sự là tam sinh hữu hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Bầu trời đêm che kín mây đen, lấp hết ánh trăng sáng, cả đất trời chìm trong màn đêm.

Trên tường phía bên của hậu viện Liễu phủ, một bóng đen đang lui cui bám bám nhảy nhảy, nỗ lực leo lên.

Oa! Kẻ trộm nha?

Ha ha, không cần phải kinh ngạc, nguyệt hắc phong cao, cực kỳ thích hợp cho những việc làm ám muội. Nhưng làm người ta thất vọng một chút, tên trộm này dường như hơi ngốc thì phải.

Chu Kính Tổ háo hức đi đến, thò tay đẩy tên trộm đang treo lủng lẳng giữa không trung có thể đập chân được lên bờ tường.

Hu —— thật tốt quá! Thân hình nhỏ nhắn rút cuộc cũng ngồi được lên bờ tường, haiz, sớm biết leo tường vất vả như vậy nàng đã tình nguyện chui chuồng chó. Cúi đầu nhìn xuống, lại nhìn mây, sao phía bên kia cũng cao như vậy?

“Không bằng ta leo xuống trước sau đó lại quay lại đón nàng nhảy xuống.” Bên tai vang lên thanh âm nam tử mềm nhẹ.

Ca, ca, ca, tên trộm cứng ngắc chậm chạp quay đầu, rồi thẳng tắp rút xuống tường —— hai mắt nhắm lại, ngất luôn.

Cẩn thận! Chu Kính Tổ vội vàng lao ra chụp lại nàng, không sai, là nàng, giờ phút này người bị Chu công tử cảm thấy mê mẩn ôm vào trong ngực trừ bỏ Liễu Nguyệt Nhu tiểu thư còn có ai?

Chu Kính Tổ ôm nàng ngồi ở trên bờ tường, cũng không lay tỉnh nàng, thừa cơ cọt cọt lên gương mặt nàng ăn đậu hủ trước! Trong lúc ngủ mơ bị người mặc áo đen đánh thức, lúc đuổi theo mới phát hiện là Nguyệt Nhu yêu dấu, hẳn đương nhiên muốn đi theo sau làm hộ hoa sứ giả rồi! Không nghĩ tới Nguyệt Nhu mạnh mẽ như thế nhưng lại gan lại thật nhỏ a.

Chu Kính Tổ ôm nàng nhảy xuống đất, nhàn nhã ngồi ở trên đám cỏ bên ngoài.

Ân, hiện tại Nguyệt Nhu yêu dấu xinh đẹp đang nằm ở trong lòng hắn, hắn nên làm chút gì mới không cô phụ hảo ý của ông trời ta? Chu công tử ánh mắt gian tà nhìn quanh bốn phía một lần, nhìn lên trời, nhìn xuống đất, cuối cùng trở lại trên môi anh đào mê người của Nguyệt Nhu —— hắc hắc hắc hắc, thời điểm nguyệt hắc phong cao, cũng thật thích hợp trộm hương có phải không?

Liễu Nguyệt Nhu trong mơ màng cảm giác được môi của mình bị một thứ gì đó nhẹ nhàng như có như không chạm vào, sau đó lại chạm lên mặt, nhẹ nhàng như cánh bướm phẩy qua. Rồi vật thể ôn nhu kia mới phủ trên môi nàng, khinh duyên một chút, tựa hồ như sợ đánh thức nàng, nhưng lập tức lại phủ lên, hàm trụ môi nàng trần trọc mà hút. Nàng yêu kiều kêu một tiếng, trong lồng ngực sinh ra một chút không hiểu hư không cùng khát vọng. Lực hút kia cũng bởi vậy mà tăng mạnh, kịch liệt cắn nuốt nàng. Nàng lại yêu kiều một tiếng, hư không trong lòng có vẻ như có thể lấp đầy, lại có vẻ như càng thêm trống rỗng. Dần dần càng thêm kịch liệt, thậm chí mở khớp hàm, xâm nhập vào trong miệng nàng. Loại cảm giác này, hơi quá đáng! Liễu Nguyệt Nhu cả kinh, đột nhiên mở mắt ra. Tiếp theo ——

Tiếng mắng giận dữ cùng tiếng kêu thảm thiết xin khoan dung vang vọng trong đêm đen, cùng với tiếng đánh người nghe bồm bộp. Haiz, vô cùng tàn nhẫn nha!

Sau một lúc lâu, Liễu Nguyệt Nhu thờ hồn hên ngã ngồi dưới đất, “Chu Kính Tổ, ta, ta không đánh chết người thì ta không phải là người! Người là đồ sắc, sắc lang đáng chết! Hô ——” nàng toàn thân vô lực.

Chu Kính Tổ lại gần nàng, săn sóc vỗ vỗ lưng thông khí, Liễu Nguyệt Nhu lại vong ân phụ nghĩa cho hắn một đấm thẳng vào mặt.

“Chu Kính Tổ!” Liễu Nguyệt Nhu tức muốn phun lửa, nắm áo hắn hung tợn uy hiếp: “Người nếu dám lại làm như vậy, ta thề, nhất định sẽ chém người thành một ngàn tám trăm mảnh! Nghe rõ chưa?”

“Ừ, nghe rõ.” Chu Kính Tổ phi thường đáng thương xoa xoa chỗ đau, nhưng trong mắt lại lóe ra một tia sáng gian xảo. Hi hi hi, hắc hắc hắc hắc, rất đáng giá! Hắn hôn được Nguyệt Nhu! Tuyệt quá! Nha!

“Đừng rồi, Nguyệt Nhu đã trở về thế này còn muốn đi nơi nào?”

“Không cần người quản!” Lúc hắn nhắc nhở, Liễu Nguyệt Nhu mới nhớ tới chính sự, ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời. Hồng bát, đã trở về này, không đi chắc chắn sẽ không kịp! Nàng đứng lên, đá đá hắn: “Người mau trở về, đừng xen vào việc của người khác, cấm đi theo ta!”

Bình thường, Chu Kính Tổ chắc chắn sẽ không nghe lời, bởi vậy hắn cũng đứng lên, kéo Liễu Nguyệt Nhu dậy: “Thời điểm cũng không còn sớm, nàng nếu còn ở đây sẽ không kịp, chúng ta đi thôi.”

“Ngươi biết ta muốn đi đâu sao?” Nàng bỏ tay hắn ra.

“Đương nhiên! Nàng muốn đi Lệ Xuân Lâu đánh Trương Phú Quý chứ gì!” Hôm nay lúc bồi nàng trên đường, nghe thấy huyện lệnh công tử Trương Phú Quý đêm nay bao Hồng cô nương của Lệ Xuân Lâu lên hoa thuyền du ngoạn. Nhìn ánh mắt nàng khi đó, đương nhiên sẽ đoán ra nàng vì sao nửa đêm vụng trộm xuất môn.

Liễu Nguyệt Nhu bị dọa nhảy dựng, “Ngươi làm sao mà biết được?” Hắn thông minh như vậy sao?

Chu Kính Tổ đắc ý cười: “Hắc hắc hắc, biết sự lợi hại của ta chưa? Thế nào, bắt đầu bội phục ta sao? Kỳ thực việc nhỏ ấy không đáng kể chút nào, để ta kể cho nàng nghe, có một lần... Oa! Ô...” một cú đá vào thẳng mông a.

“Được rồi, ngươi muốn đi theo cũng được.” Hôm nay coi như không thoát khỏi hắn, bắt quá có người giúp đỡ cũng tốt, ít nhất thời điểm nguy cấp cũng có kẻ chết thay.” Đến lúc đó hết thấy phải nghe ta!”

“Vâng, đã biết.” Chu Kính Tổ lại cầm tay nhỏ bé của nàng, thật cao hứng nàng không có né hắn ra, tâm tình kích động thật muốn lại trộm hương một ngụm, bắt quá hắn nhìn xuống. Còn nhiều thời gian, cho nàng thích ứng một chút cũng tốt.

.....

Một tiếng sau khi, bọn họ đến kỹ viện Lệ Xuân Lâu nổi tiếng bên sông Tần Hoài. Nếu nói bên sông Tần Hoài có kỹ viện nào có thể cạnh tranh với Nhã Hương Viện, thì chỉ có Lệ Xuân Lâu. Hai bên luôn đấu đá với nhau, hoa khôi hàng năm cũng luôn là người của một trong hai kỹ viện này.

“Thế nào rồi?” Liễu Nguyệt Nhu từ trong ngõ nhỏ lộ đầu ra nhìn sang sông Tần Hoài. Một loạt thanh lâu bên sông Tần Hoài từ lúc chàng vạng đã chào đón khách nhân lên hoa thuyền du sông, uống rượu nghe nhạc đến bình minh mới tan. Nàng lần trước cũng là ở sau kỹ viện đánh tên Trương Phú Quý mới xuống từ hoa thuyền, thống khoái mà tản hân một chút.

“Trời vẫn còn sớm, lúc sao mai mọc hoa thuyền mới quay về, cập bờ thay lái dò, hiện tại người lái dò còn chưa có đến đây.” Chu Kính Tổ kéo nàng lại.

Liễu Nguyệt Nhu liếc hắn, “Hình như ngươi rất quen thuộc nga?”

“Hắc hắc hắc...” Hắn ngậy ngậy cười, hiểu rõ nói dài là nói đại.

Đột nhiên Liễu Nguyệt Nhu khuôn mặt nghiêm túc, “Người lái dò đến.”

Chỉ thấy hai người lái dò ngáp ngáp dài từ trong Lệ Xuân Lâu đi ra, ngồi ở bên bờ chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, một con thuyền hoa lệ chậm rãi cập bờ, khoang phủ tiến lên tiếp được dây thừng từ trên thuyền quăng xuống, cố định thuyền, rồi hạ boong cho khách nhân rời thuyền.

Liễu Nguyệt Nhu khẩn trương nhìn chăm chú động tĩnh trên thuyền, tạo cơ hội tốt cho Chu Kính Tổ sờ sảng. Hắn âm thầm ôm chặt nàng, mỉm cười ngửi mùi thơm nhẹ nhàng từ trên người nàng.

Tiếng cười dâm đãng vang lên, Trương Phú Quý bước chân lảo đảo hai tay ôm hai kỹ nữ diễm lệ rời thuyền, theo sau là hai gia đình, đứng ở trước Lệ Xuân Lâu.

“Trương công tử, trời còn sớm nha, không bằng đến chỗ ta đi.” Kỹ nữ bên trái dụi dụi vào ngực Trương Phú Quý, “Ta xoa bóp cho ngài, được không?”

“Trương công tử không bằng đến chỗ ta đi, để ta hầu hạ ngài.” Kỹ nữ bên phải cũng khiêu khích ghé vào lỗ tai hắn thổi khí.

“Không không không, ách, ta phải đi về.” Trương Phú Quý mặc dù đã uống khá nhiều rượu, cũng không đến nỗi mất lý trí.

“Cái gì chứ! Trương công tử không cho ta mặt mũi sao?”

“Chỉ một đêm thôi, chẳng lẽ Trương công tử còn sợ phu nhân ngài tức giận.”

Trương phú quý khoát tay: “Nữ nhân kia nàng nào dám quản ta? Huống chi, ta đã đem nữ nhân đầu gối đó hưu rồi! Ách, hưu rồi đó nha! Hi hi!” Nữ nhân kia nhìn qua thì ôn nhu xinh đẹp, nhưng qua một thời gian lại thấy nhạt nhẽo không thú vị, tùy tiện tìm cái lý do hưu nàng cũng không dám phản kháng, quả thật là đáng chán.

Liễu Nguyệt Nhu tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức muốn lao ra. Chu Kính Tổ giữ chặt nàng, trấn an sờ sờ đầu nàng, “Đừng nóng vội, chờ một chút nữa.” Căn cứ vào kinh nghiệm của hắn, ở cửa kỹ viện đứng chờ không tiến vào có thể đoán là hắn sẽ không vào, chờ một chút nữa sẽ tự động ra chỗ đậu xe ngựa.

“Vậy ngài còn lo lắng cái gì? Mau vào thôi!” Hai kỹ nữ yêu kiều lôi kéo hắn. Câu không nổi tán tài kim đồng Chu công tử, câu huyện lệnh công tử cũng

tốt.

“Không được, không được, ta phải đi.” Trương Phú Quý lắc đầu, nỗ lực đẩy các nàng ra. “Ta, ta ngày khác lại đến, hôm nay, không được.” Hắn hiện đang theo đuổi tam tiểu thư Tổng gia xinh đẹp kiều mị, người khác cạnh tranh nhiều như vậy, không thể bị người ta bắt nhược điểm.

Liễu Nguyệt Nhu nín thở nhìn Trương Phú Quý mang gia đình của hắn lung lay sắp đổ đi hướng đến ngõ nhỏ bên này, thân mình dựa sát về phía sau, càng thêm ân vào trong bóng tối. Chu Kính Tổ đương nhiên thuận thế ôm giai nhân tiến sát vào lòng.

Trương Phú Quý dần dần đến gần, lại ở phía trước ngõ nhỏ ngừng lại, nói với gia nhân: “A Hồ, người đi đem xe ngựa đến đây, công tử ta ngồi xe ngựa về.”

Từ khi hắn bị người ám toán trong bóng tối đánh một trận, gãy một răng cửa hai xương sườn, rồi nằm trên giường ba tháng, sau đó lúc hắn xuất môn lúc nào cũng mang theo hai bảo tiêu. Bởi vì như thế, hắn nhìn thấy hèm tối nào cũng đáng sợ, cho nên muốn cho xe ngựa chạy ra đây đón hắn.

“Công tử,” A Hồ thấy khó xử, “Xe ngựa ở trong ngõ nhỏ quay đầu không dễ dàng, ngài xem, chỉ cách có vài bước chân, hay là ngài cũng đi vào đi.”

“Vô liêm sỉ! Công tử ta nói cái gì người cũng phải theo, người có nghe không?” Trương Phú Quý nổi giận.

“Vâng vâng, tiểu nhân biết sai rồi.”

“Còn không mau đi, nhanh gọi xe ngựa tới? Cầu nó tài!”

“Vâng vâng, tiểu nhân đi ngay. Công tử, xe ngựa muốn qua đây phải đi vòng về phía trước quay đầu, ngài đứng chờ một chút.” Tên công tử heo này, chỉ vì lười bước vài bước chân lại nhất quyết bắt nó phải vòng một vòng lớn. Nếu không phải nhờ hắn mới có cơm ăn, A Hồ ta đã đánh chết hắn rồi!

“Dài dòng! Nhanh đi nhanh đi!” Trương Phú Quý không kiên nhẫn vẫy tay. Sau khi A Hồ đi xa, nhàm chán hết nhìn đông tới nhìn tây.

Liễu Nguyệt Nhu nhìn vào mắt Chu Kính Tổ, vô kế khả thi. Làm sao bây giờ? Hắn không tiến vào.

Chu Kính Tổ cười cười, thoáng nhìn một tên bảo tiêu khác chậm rãi thông thả vào tiền ngõ nhỏ. Hắn cúi xuống ngoại sam, hướng Liễu Nguyệt Nhu làm dấu, rồi lợi dụng lúc tên bảo tiêu kia xoay người, lùi lên theo phía sau đánh ngất xỉu hắn, lập tức đem ngoại sam ném ra, vừa vắn bao lại đầu heo của Trương Phú Quý.

Liễu Nguyệt Nhu hiểu ý, không rảnh kinh ngạc thân thủ nhanh nhẹn của Chu Kính Tổ, nhanh nhẹn xông lên trước, ngay ở đầu heo của Trương Phú Quý bị ngoại sam bao lại cho hai quyền. Rồi mới một cước đá vào đầu, lại thêm mấy quyền khiến hắn hoàn toàn rối loạn, sau đó mới tha hắn đến góc tường, tận tình hưởng dụng bao cát thịt người tròn vo.

Chu Kính Tổ đem tên bảo tiêu đang hôn mê cũng kéo vào trong hèm tối, thuận thế ngồi ở bên nhìn Nguyệt Nhu phát tiết bất bình cùng phần nộ. Nam Cung đã nói, đại trượng phu không làm ra loại chuyện ám toán người khác này, bởi vậy chỉ có tiểu nữ nhân đánh thôi, hắn cũng không nhúng tay nga.

Đột nhiên, Chu Kính Tổ nghe thấy tiếng vó ngựa, là A Hồ mang xe ngựa đến. Hắn tiến lên giữ chặt Nguyệt Nhu, thấp giọng nói: “Được rồi, đi nhanh đi, có người đến.”

Liễu Nguyệt Nhu nhanh nhẹn đá thêm hai cước, sau đó mới theo hắn cùng chạy khỏi ngõ nhỏ, biến mất ở ngã tư đường.

“Công tử, xe ngựa đến! Công tử, công... Oa! Công tử làm sao vậy? Trời ạ! Người đâu mau tới a!...”

Ha, ha, ha! Rất thông khoái! Liễu Nguyệt Nhu vui vẻ cười híp mắt, cũng không so đo Chu Kính Tổ lại thừa cơ dựa vào nàng.

.....

Kể tiếp mấy ngày sau, đầu đường cuối ngõ Kim Lăng thành truyền khắp tin tức huyện lệnh công tử đến kỹ viện bị người đánh trọng thương. Có người nói là trả thù, có người nói là giết tiền, có người nói là vì kỹ nữ tranh giành tình nhân, nhưng sự thật như thế nào cũng không ai biết. Chuyện này dù sao cũng không hay ho gì, Bởi vậy Huyện lệnh đại nhân cũng không quá kích động dùng lực lượng quan phủ truy tra, miễn cho mọi người trong thành đều biết.

Nhưng là, nhìn thấy con mình bị đánh thành thảm như vậy thực không chịu nổi!

Huyện lệnh Trương Vinh Hoa thương tâm nhìn đứa con đang nằm ở trên giường rên rỉ: “Phú Quý nha! Người rút cuộc là đắc tội với người nào? Trời ạ, đem người đánh thành cái dạng này! Lần trước cũng là ở sau kỹ viện bị người đánh. Người nói thực đi, có phải ở kỹ viện cướp nữ nhân của người khác không?”

Trương Phú Quý suy nghĩ một lúc lâu, hắn cũng nhớ không nổi ai cùng hắn có thù lớn nhất. Cũng đành chịu thôi, hắn kết thù quá nhiều người không nhớ nổi! Miệng cũng không thừa nhận: “Nào có? Cha, nói không là người có thù với cha, lấy ta trút giận. Haiz, có phải cha thu tiền của người ta lại không thêm vuốt mặt nể mũi hay không, hắn không cam lòng ngấm bồ hòn, tìm người đến đánh ta.”

“Làm sao có thể? Nhất định là chính người đắc tội người ta!” Trương Vinh Hoa cũng không chịu mất mặt.

“Đúng rồi!” Trương Phú Quý bỗng dung nhớ tới một người, hưng phấn vỗ đùi, lập tức đau la oai oái.

“Ngươi cẩn thận một chút a!” Trương Vinh Hoa đỡ lấy hắn, “Cái gì mà đúng rồi?”

“Ta nhớ ra rồi! Còn có Liễu Nguyệt Nhu! Đúng, chính là nữ nhân mạnh mẽ kia! Ta hừ tỹ tỹ của nàng, bởi vậy nàng ta ôm hận báo thù! Năm kia lúc ta bị người đánh cũng chính là lúc tỹ tỹ của nàng phải gả cho ta, khi đó ta đã hoài nghi nàng ta rồi! Đúng vậy, nhất định là nàng ta!” Trương Phú Quý càng nghĩ càng cảm thấy đúng.

“Muội muội của Liễu Thủy Nhu? Không thể nào?” Trương Vinh Hoa lắc đầu, Thủy Nhu yếu đuối khiếp đảm để lại cho hắn ấn tượng quá sâu, không có khả năng tương đương ra muội muội của nàng ta có thể mạnh mẽ đến mức nào.

“Nhất định là nàng ta! Cha không biết đâu, nàng ta nổi danh là mạnh mẽ ngang trời, với tỹ tỹ của nàng hoàn toàn bất đồng.”

“Àn, như vậy a... Nhưng ngươi không phải nói người đánh ngươi kia nhất định có công phu sao? Bảo tiêu kia của ngươi cũng là bị người ta một chưởng đánh cho gãy xiêu. Liễu Nguyệt Nhu kia có thân thủ tốt như vậy sao?” Loại chuyện mất mặt này không có chứng cứ sẽ không thể loạn bắt người, bằng không truyền ra đi sẽ rất khó nghe, huống chi Liễu gia cũng là dòng dõi thư hương.

“Nàng ta có thể nhờ giúp đỡ a! Nhờ một người có võ công là được rồi!” Trương Phú Quý hưng phấn vỗ tay một cái, lập tức bị dư chấn đến xương bả vai đang bị thương mà đau khóc thành tiếng: “Má ơi! Đau chết mất...”

“Haiz, đã nói ngươi cẩn thận một chút, lại như thế nào?”

“Ta, ta nghĩ ra rồi, vài ngày trước Liễu Nguyệt Nhu ở trên đường đánh Vương công tử, còn có một người có võ công giúp đỡ!” Vương công tử cũng là bằng hữu thân thiết của hắn, vài ngày trước chuyện hắn bị Liễu Nguyệt Nhu đánh đã sớm được truyền khắp đám bằng hữu. Vương công tử còn tìm hắn nhờ báo thù, hơn nữa bọn họ cũng điều tra rõ ràng, tên nhúng tay chỗ mồm vào kia cũng đang ở tại Liễu gia. Đúng rồi! chính là như thế! “Cha, ta nói cho cha nghe, là như vậy...”

.....

Cho tới bây giờ, Liễu Nguyệt Nhu vẫn chưa ngừng cười, tinh thần vui vẻ sáng láng khiến cho mọi người phải tròn mắt ra dòm. Sáng ngày hôm qua được đánh người thống khoái như vậy, có thể vì tỹ tỹ trút giận thật là thoải mái!

Chu Kính Tổ rầm rầm rào rào vui đầu ăn cơm trưa, bởi vì nàng vui vẻ cũng cao hứng theo, khẩu vị cũng vì thế mà cực tốt.

“Tiểu muội! Tiểu muội!” Liễu Trọng Thi chạy vọt vào, “Tiểu muội, muội... Di? Chu huynh sao cũng ở trong này?” Đột nhiên thấy trong phòng tiểu muội thêm một người không nên có, hắn sững sờ đứng tại chỗ.

“Đại ca, lấy việc ứng trần định, bằng chân như vậy, huynh hô to gọi nhỏ như vậy thật sự không có nhã nhặn.” Tâm tình tốt cũng có hưng trí trêu chọc người.

“Liễu huynh tới vừa đúng lúc, đã ăn cơm chưa? Đến đây, cùng nhau ăn.” Chu Kính Tổ giống như chủ nhân tiếp đón hắn.

“A? Không phải, Chu huynh ở trong này làm gì? Đây là khuê phòng của tiểu muội!” Rất không hợp lễ giáo! Liễu Trọng Thi quyết định không thể lại dung túng cho tiểu muội.

“Ăn cơm a.” Chu Kính Tổ tao ra bộ dáng vô tội không hiểu hắn đang nói cái gì, khiến Liễu Trọng Thi không khỏi cảm thấy là bản thân mình chuyện bé xé to.

Liễu Nguyệt Nhu đánh gãy đại ca đang ngu ngốc: “Đại ca tìm ta có chuyện gì?”

“A?” Liễu Trọng Thi hoàn hồn, đứng, trước tiên nói chính sự quan trọng hơn! “Tiểu muội, muội nói thực đi, muội có phải là người đánh Trương Phú Quý không?”

“Không có nha!” Liễu Nguyệt Nhu lắc đầu, “Không có nha! Trương Phú Quý bị người ta đánh sao? Thật sự là ác có ác báo nha!” Tin tức đi thật nhanh vậy sao?

“Tiểu muội, muội thật sự không có đánh hắn?” Liễu Trọng Thi vẫn có chút hoài nghi.

“Không có nha! Thật sự là không có!” Liễu Nguyệt Nhu thật nhu thuận lắc đầu. “Đại ca, huynh ở đâu nghe thấy Trương Phú Quý bị người đánh?”

“Nha dịch huyện phủ đến cửa nhà ta! Bọn họ nói Trương Phú Quý sáng sớm ngày hôm qua bị người ám hại đánh cho trọng thương, muội chính là người có hiềm nghi nhất! Phụ thân gọi muội mau đi ra!”

“Hơi quá đáng a! Dựa vào cái gì nói ta là người có hiềm nghi nhất? Thật sự là quá đáng!” Liễu Nguyệt Nhu một bên oán giận một bên nhìn về phía Chu Kính Tổ. Làm sao bây giờ?

“Yên tâm đi Nguyệt Nhu, nàng chưa làm qua chắc chắn sẽ không có việc gì, ai cũng không thể hãm oan cho nàng. Vậy ra ngoài thôi, đi ra ngoài lại nói, Liễu huynh trước hết mời.” khi Chu Kính Tổ kéo Liễu Nguyệt Nhu bước ra khỏi cửa phòng, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Chết không thừa nhận!”

Liều Nguyệt Nhu gật đầu, ngẩng đầu đi hướng đại sảnh.

.....

Trong sảnh, một đội nha dịch được Huyện lệnh sư gia dẫn dắt canh giữ tứ phía, đại hiệp Ngụy Phong Pha bị vây ở trung tâm, hoàn toàn mờ mịt.

Liều lão gia Liều Bác Văn ở cửa đi tới đi lui, càng không ngừng lắc đầu thở dài. Haiz, thật sự là gia môn bất hạnh, đại nữ nhi vừa mới bị hư, nhị nữ nhi lại chọc lên quan phủ! Hấn trị gia vô phương, thẹn với tổ tiên! Nghĩ đến này, hấn buồn bực trừng trừng nhìn Phạm thị một bên, đều là bà giáo dục nữ nhi thành cái loại này!

Phạm thị cúi đầu, âm thầm rơi lệ. Làm sao có thể phát sinh loại sự tình này chứ? Bà thật sự là mệnh khổ!

Lúc này, Liều thị huynh muội cùng Chu Kính Tổ đi tới. "Phụ thân, tiểu muội đến."

"Nguyệt Nhu, người, người... Haiz, thật tức chết ta!" Liều Bác Văn vừa thấy nữ nhi bất hảo này là tức khí, vẫy vẫy ống tay áo ngồi ở trên ghế tựa, tức giận đến nói không ra lời.

"Nguyệt Nhu," Phạm thị đi tới, "Con mau cùng người ta nói con không có đánh Trương công tử. Nguyệt Nhu con không có đánh hấn đúng không?" A di đà phật, hi vọng không phải là Nguyệt Nhu.

"Ta không có đánh Trương Phú Quý, chuyện này ta hoàn toàn không biết gì hết." Liều Nguyệt Nhu nghiêm cẩn quán triệt tinh thần bốn chữ "Chết không thừa nhận".

Phạm thị mừng rỡ, "Thật vậy chăng? Kia thật tốt quá! Các vị quan sai, chuyện này không phải do Nguyệt Nhu của nhà ta làm nha."

Nha môn sư gia cười lạnh: "Liều phu nhân, đây không phải là chuyện bà nói không là không dính dáng gì đâu nha! Có phải do nàng ta làm hay không, đại nhân sẽ tra hỏi rõ ràng! Đi, mang Liều Nguyệt Nhu cùng Ngụy Phong Pha trở về!" Vung tay lên, bọn nha dịch tiến lên kéo hai người đi.

Phạm thị sợ tới mức khóc lóc, lay áo trượng phu, "Lão gia, người mau nghĩ biện pháp đi! Nguyệt Nhu bị quan sai mang đi rồi!"

Liều Bác Văn không kiên nhẫn tránh ra, đi tới trước mặt sư gia: "Sư gia, Huyện lệnh đại nhân muốn dẫn Nguyệt Nhu đến hỏi án, lão phu không có lời nào để nói. Nhưng chuyện này hắc bạch thị phi mong Huyện lệnh đại nhân tra hỏi rõ ràng, để cho trong lòng lão phu cùng Liều gia thân thích và bằng hữu rõ ràng." Mặc kệ nữ nhi có làm hay không, hôm nay bị quan phủ chụp tới thăm vấn cũng đều là chuyện bị gièm pha là bại hoại gia phong. Sĩ khí sát không thể nhục! Nếu như nữ nhi thực làm chuyện này, hấn không lời nào để nói; như nếu như nữ nhi là bị oan uổng, Liều gia bọn họ cũng không phải loại người chịu được khi nhục!

Sư gia ghen lời, nhận ra Liều gia vốn là danh gia vọng tộc, không thể tùy ý khinh nhục, cũng hoãn hạ ngữ khí: "Liều lão gia, kỳ thực đại nhân chỉ là muốn chúng ta đến thỉnh Liều tiểu thư đi qua hỏi mấy câu, sẽ không công khai thẳng đường thăm vấn. Người xem, chúng ta không mang công tay cùng xiềng xích, đây không phải cũng là tôn trọng ngài sao?" Đại nhân cũng đã nói việc này không thể phô trương, chẳng qua công tử phân phó muốn mang nhiều người đến, phòng ngừa đánh không lại Liều Nguyệt Nhu. Kỳ thực cá nhân hấn cảm thấy mang cả đội nha dịch lại đây rất khoa trương.

Liều Bác Văn lúc này mới hoãn hạ sắc mặt, xoay người nhìn nữ nhi, "Bất hiếu, cả ngày ở bên ngoài gây chuyện sinh sự, mới đưa tới tai họa ngày hôm nay."

Liều Nguyệt Nhu cúi đầu làm lơ. Không theo không được, nàng cũng muốn xem Trương Phú Quý ép tội nàng thế nào.

"Được rồi, phụ thân," Liều Trọng Thi giảng hòa, "Nguyệt Nhu nếu không có làm chuyện này, Huyện lệnh đại nhân chắc chắn tuyên nàng trong sạch."

Liều Bác Văn hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi. Haiz, thế sự luôn hỗn loạn, vẫn là thánh hiền thư trung mới có thanh tịnh.

Sư gia vung tay lên, đoàn người mang nghi phạm chậm rãi đi đến huyện quan phủ. Liều Trọng Thi cùng Chu Kính Tổ cũng đi theo.

.....

Trương Vinh Hoa quả nhiên cũng không thẳng công đường, mà là đem người liên can đưa vào trong đại sảnh huyện phủ.

Trương Vinh Hoa thân quan phục ngồi trên ghế thái sư, Liều Nguyệt Nhu cùng Ngụy Phong Pha bị đẩy tới trước mặt hấn; Liều Trọng Thi sầu lo đứng ở một bên, mà Chu Kính Tổ sắc mặt nhợt nhạt nhìn quanh bốn phía; cuối cùng, Trương Phú Quý nhìn đau chóng gây đi đến.

"Liều Nguyệt Nhu, người cấu kết người trong giang hồ đã thương bán công tử, còn không nhận tội?" Kẻ thù gặp nhau, hết sức đồ mắt, Trương Phú Quý nghiêng răng nghiêng lợi trừng nàng.

"Này, nói chuyện với ta cẩn thận một chút nga. Dựa vào cái gì người bị người ta đánh lại nói là liên quan đến ta? Không được ý thế cha người là Huyện lệnh liên lung tung vu hãm người tốt nga." Liều Nguyệt Nhu nhàn rỗi trả lời, giả dạng vô tội. Hiện nay chính nàng cũng không phát hiện, nàng thay đổi rất nhiều, đã không giống như trước dễ giận, trực lai trực văng, ân, đại khái là bị Chu Kính Tổ chọc giận nhiều lắm, đem cơn tức tích tụ phát ra hết. Kỳ thực nàng cũng không phải loại người không biết dùng não, nếu không bị tức giận che mắt, nàng cũng có thể là người giao hoạt nga!

Trương Vinh Hoa nhìn về phía con, “Phú Quý, con nói có chứng cứ, mau lấy ra.”

Trương Phú Quý đặc ý chỉ Ngụy Phong Pha: “Chứng cứ chính là hân!”

“Ta?” Ngụy Phong Pha chỉ chớp mũi mình, hão ủy khuất mở miệng. Hân trêu chọc ai? Đột nhiên trên trời lại bay tới một hồi tai họa bất ngờ. “Đúng! Chính là ngươi! Bảo tiêu bên người bản công tử mang võ nghệ cao cường, một mình Liễu Nguyệt Nhu cũng không đối phó được! Bởi vậy Liễu Nguyệt Nhu nhất định đã nhờ một người có võ công cùng đánh bản công tử, bởi vì Liễu gia chỉ có ngươi có võ công, bởi vậy chính là ngươi!” Trương Phú Quý dùng thanh âm vang vọng nhất nói ra lời nói này.

Bộp bộp bộp tiếng vỗ tay vang lên, Chu Kính Tổ bày ra biểu tình bội phục: “Hảo! Nói thật hay! Thật sự là một lý luận hoàn mỹ không sót mẻ! Trương công tử thật sự là nhân tài!” Thật sự là một tên ngu ngốc, không ngờ có thể nghĩ ra được một cái lý luận nhảm nhí như vậy!

Trương gia phụ tử nhìn hân, dĩ? Người kia là ai? Từ đâu đến?

Trước mặt kẻ hân là ai, tóm lại người này tăng bốc mình như thế, nhất định là bằng hữu! Trương Phú Quý vui vẻ hướng về phía Chu Kính Tổ chấp tay bái tạ.

Trương Vinh Hoa dù sao cũng hơn đứa con ngu ngốc của mình một chút, nghe con vừa rồi nói như vậy thật có chút ngời không yên, khẽ sát vào Trương Phú Quý nhỏ giọng nói thầm “Con, đây thế xem như chứng cứ đầy đủ nga! Con rút cuộc còn chứng cứ nào khác không?”

“Gi? Cái này cũng chưa tính? Vậy muốn thế nào? Con cảm thấy thế này đã đủ.” Trương Phú Quý cảm thấy phụ thân quả là nghĩ nhiều lắm.

Trương Vinh Hoa lại nói thêm một chút, “Con nha...”

“Đại, đại nhân, tiểu nhân có chút việc muốn nói...” Ngụy Phong Pha sợ hãi nhắc tay.

Trương gia phụ tử đang nói thầm bị phá rối, không vui trừng hân, “Ngươi còn có cái gì muốn nói?”

“Là như vậy, nghe nói Trương công tử bị đánh là ở rặng sáng hôm qua, nhưng vào thời điểm kia, tiểu nhân cùng Liễu công tử đang ở trên thuyền Nhã Hương hoa, cô nương ở Nhã Hương Viện cùng Liễu công tử đều có thể làm chứng. Bởi vậy, tiểu nhân không có khả năng đánh Trương công tử.” Ngụy Phong Pha cảm thấy hân ở trên giang hồ lâu như vậy, mới thấy người Kim Lăng bất bình thường nhất.

Lúc này Liễu Trọng Thi tiến lên chấp tay: “Đại nhân, thật là như vậy. Cảm Thảo cô nương hôm kia mời chúng ta đi nghe cầm, chúng ta tận hứng đồng ngày hôm qua mới đưa Cảm Thảo cô nương trở về Nhã Hương Viện xong rồi mới về nhà. Ngoài ra còn có vài bằng hữu văn nhân cùng đồng hành, bọn họ cũng có thể làm chứng.”

“Thật sự?” Trương Vinh Hoa nhìn về phía con.

Trương Phú Quý nghiêng đầu ngẫm lại, đứng nha! Hân hôm kia vốn là muốn đi tìm hoa khôi Cảm Thảo của Nhã Hương Viện, sau mới biết Cảm Thảo đã mời Liễu Trọng Thi cùng đám văn nhân tài tử, mới sửa đi Lệ Xuân Lâu. Lúc ấy còn đó kỳ Liễu Trọng Thi một lúc lâu, tại sao hôm nay liền đã quên?

“Nói như vậy Ngụy đại hiệp chắc chắn không phải là hung thủ rồi! Trời, chẳng lẽ là Liễu tiểu thư có thể một người đánh bất tỉnh hai nam nhân?” Chu Kính Tổ nâng tay lên cảm suy tư, “Bảo tiêu đại ca, huynh nói có khả năng này không?”

“Tuyệt đối không có khả năng!” Bảo tiêu lập tức trả lời. Chê cười, nếu hân nói hân bị một tiểu cô nương không biết võ công đánh ngất xỉu, hân sau này làm sao có thể kiếm cơm ăn? “Tặc nhân kia là từ phía sau lấy tay bổ về phía bên gáy của ta, công lực phi phàm, hơn nữa ít nhất là bộ dạng cao bằng ta. Tuyệt đối không có khả năng là Liễu tiểu thư!”

“Nha! Trương công tử, nói như vậy, chính là huynh hiểu lầm Liễu tiểu thư rồi?” Chu Kính Tổ nhìn về hướng Trương Phú Quý.

“A?” Trương Phú Quý ngây dại, chẳng lẽ thật sự không phải do Liễu Nguyệt Nhu làm?

Trương Vinh Hoa ko được tự nhiên thanh thanh hân, đều là do con lung tung kết luận, chuyện này thế nào xong việc? “Đúng rồi, ngươi rút cuộc là ai? Thế nào ở trước mặt bản đại nhân lung tung chen vào nói?” Lúc xấu hổ liền tùy tiện chỉ cá nhân để dời đi lực chú ý của mọi người.

Chu Kính Tổ cả lơ phát phơ khoác vai Liễu Trọng Thi, “Ta a? Ta là bằng hữu của Liễu công tử, tiện danh Chu Kính Tổ.”

Chu Kính Tổ? Hình như từng nghe đâu đó nói qua. Trương gia phụ tử ngẩng đầu lên. Sự gia phản ứng tương đối mau, chạy nhanh ghé vào trước mặt đại nhân nhắc nhở: “Là Chu gia công tử, tử đại thế gia Chu gia a!”

A? Lạc Dương tử công tử Chu Kính Tổ? Trương gia phụ tử bỗng dưng đứng lên: “Ngươi thật là Chu Kính Tổ?”

“Hoài nghi ta sao?” Chu Kính Tổ cúi đầu nhún nhún.

“Không không không, Chu công tử đại giá quang lâm, tiểu quan ngược lại thật sự là thất lễ, thứ tội thứ tội!” Trương Vinh Hoa chấp tay chào hỏi. Đùng nói đùa, hơn một nửa sản nghiệp Kim Lăng thành đều là thuộc về Chu gia, làm sao có thể đắc tội Chu công tử đâu?

“Chu công tử, tiểu đệ kính đại danh của huynh đã lâu, hôm nay vừa thấy, huynh quả nhiên là đáng về bất phàm, tác phong nhanh nhẹn a!” Trương Phú

Quý nỗ lực chống thân thể bị thương lại đây kết thân. Đã sớm nghe nói vị Chu công tử này ngu dốt dễ lừa, còn có thói quen tùy tay vung tiền, chỉ cần mình bợ được hân, nhất định có thể làm giàu to!

“Chu công tử quang lâm hàn xá, có gì chỉ dạy?” Trương Vinh Hoa vẫn không rõ Chu Kính Tổ vì sao lại xuất hiện ở huyện phủ.

“Ta không phải đã nói sao? Ta cùng với Liễu huynh là bạn tốt, Liễu tiểu thư bị đưa đến huyện phủ, ta đương nhiên cũng muốn quan tâm một chút a.” Chu Kính Tổ âm thầm cho Liễu Nguyệt Nhu làm cho cái ánh mắt: nguy cơ giải trừ, thời điểm phản kích đến!” Thế nào? Hiện tại đã tra ra Liễu tiểu thư là vô tội chưa?”

“A? Ra Chu công là bằng hữu của Liễu gia?! Đương nhiên, chúng ta đã biết, Liễu tiểu thư đương nhiên là vô tội.”

“Thực ra chúng ta cũng không tin Liễu tiểu thư là hung phạm, đều là lời đồn, lung tung lừa người. Công tử chó trách, chúng ta nhất định sẽ nghiêm chỉnh chỉnh đốn thù hằn.” Trương Vinh Hoa đem sai lầm hoàn toàn tổng kết cho hạ nhân.

Chu Kính Tổ bày ra bộ dạng hiểu lý lẽ, “Bất quá lại nói, Liễu tiểu thư đích xác có chút mạnh mẽ, lại yêu đánh người, khó trách mọi người có thể hiểu lầm.”

“Đúng đúng đúng.” Trương gia phụ tử gật đầu lia lịa.

“Ai, Trương công tử cũng thật sự là thâm, bị thương thành cái dạng này.” Hân phi thường đồng tình vỗ vỗ Trương Phú Quý, “thật không khéo” vừa vịn đập vào chỗ hân bị thương nặng nhất, khiến hân đau thiếu chút nữa ngất đi.

“A, xem kia, đau thành cái dạng này, thâm, thâm, thật sự là quá thâm.” Tay Chu Kính Tổ “sấn sóc” thật sự quá mức, làm cho Trương gia phụ tử rất muốn khóc, cũng làm cho Liễu Nguyệt Nhu lặng lẽ cười loạn mĩ.

Cuối cùng buông Trương Phú Quý nửa chết nửa sống ra, Chu Kính Tổ rất có nghĩa khí mở miệng: “Trương đại nhân, Trương công tử, mọi người yên tâm, bằng hữu của ta ở Kim Lăng thành cũng không ít, ngày mai ta liền chiêu cáo mọi người, cho nhiều người cùng nhau hỗ trợ, tìm ra hung thủ chân chính làm bị thương Trương công tử!”

Trương Vinh Hoa cố đỡ đứa con sắp ngã xuống, vội vàng ngăn cản hảo ý của Chu Kính Tổ: “Không! Chỉ là chuyện nhỏ trong nhà thôi, không cần phiền toái Chu công tử.” Loại chuyện mất mặt này làm sao có thể bốn phía ba hoa đâu?

“Không cần khách khí!” Chu Kính Tổ hào khí can vãn vỗ ngực, “Làm như vậy có thể giúp hai người tìm ra hung thủ, cũng có thể tìm lại trong sạch cho Liễu tiểu thư, không để cho mọi người còn có thể hoài nghi Liễu tiểu thư, nếu không tìm ra hung phạm đối danh dự của Liễu tiểu thư có tổn hại a.”

“Thật sự không cần. Mọi người cũng sẽ không hoài nghi Liễu tiểu thư, nếu không, nếu không như vậy đi, huyện phủ chúng ta lập tức phái người hộ tống Liễu tiểu thư về nhà, người khác nhìn thấy chúng ta lấy lễ đãi Liễu tiểu thư như vậy chắc chắn sẽ không nhân thoại sau lưng Liễu tiểu thư nữa.”

“Như vậy a, Liễu tiểu thư xem có được không?” Chu Kính Tổ quay đầu hướng Liễu Nguyệt Nhu nháy mắt mấy cái: đừng buông tha hân nhanh như vậy!

Liễu Nguyệt Nhu nhăn nhăn mũi, chắc chắn không dễ dàng bỏ qua cho hân đâu! Nàng khó xử gục đầu xuống, “Ôi, ta bị cả một đội nha dịch kéo đi đến huyện phủ, mọi người đều thấy, bảo ta sau này làm người như thế nào?”

“Đáng thương a!” Chu Kính Tổ đồng tình tiến lên an ủi nàng. Làm tốt lắm! Nguyệt Nhu của hân thật thông minh!

“Này...” Trương Vinh Hoa nhìn hai người, “Cứ như vậy đi, ta phái đại kiệu tám người khiêng đưa tiểu thư trở về, mặt khác cho hai đội nha dịch thay mở đường! Chu công tử, ngài xem được chưa?”

“Nhưng, nhưng lúc ta bị mang đi, phụ thân trách móc ta tự dung gặp phải tai họa lần này, làm bại hoại gia phong, chỉ sợ sẽ không cho ta vào cửa, làm thế nào bây giờ?” Nàng ủy khuất muốn khóc.

“A a, thật sự là thâm!” Chu Kính Tổ vô hạn thổn thức.

Trương Vinh Hoa vừa thấy sắc mặt Chu Kính Tổ lại hoảng, “Này... Vậy bản quan cùng với tiểu thư trở về, tự mình hướng lệnh tôn giải thích, được rồi chứ?” Lúc cưới con dâu Liễu Thủy Nhu qua cửa, hân cũng không có ủy khuất bản thân mình như vậy nha!

“Nhưng là...”

“Nguyệt Nhu, muội sao có thể vô lễ như vậy?” Liễu Trọng Thi thấy tiểu muội quá ép buộc trưởng bối, tiến lên ngăn cản nàng, “Trương đại nhân, sao dám làm phiền ngài như thế, tùy tiện phái người hộ tống tiểu muội một chút là được rồi.”

“Vâng vâng vâng, bản quan lập tức cho người chuẩn bị đại kiệu tám người khiêng!” Trương Vinh Hoa xoay người phân phó hạ nhân.

Liễu Nguyệt Nhu buồn bực trừng huynh trưởng, ngu ngốc này! Thật muốn một quyền đánh bay hân!

Chu Kính Tổ mỉm cười giữ chặt nàng. Đủ rồi, đánh người còn được gia đình nạn nhân dùng cổ kiệu nâng về, nàng còn muốn thế nào?

Cũng đúng, Liễu Nguyệt Nhu cười loạn mắt, nàng đánh qua nhiều xú nam nhân như vậy, lâu dài tay sẽ đau a!

Liều Trọng Thi cùng Ngụy Phong Pha khó hiểu nhìn hai người đó, haiz, quả thật bọn hắn không thể lý giải ...

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Giữa hè nóng bức, ngồi ở dưới bóng cây cối ven hồ, hưởng thụ gió mát thanh thanh, nhìn hoa sen phấn hồng cùng lá sen biếc biếc. Bất luận kẻ nào cũng sẽ cảm thấy thời tiết nóng biển mát, tâm tình khoái trá.

A, thật sự là nhẹ nhàng khoan khoái!

Liều Nguyệt Nhu ngã xuống phía sau, nằm ở trên cỏ mềm mại thanh lương, thoải mái mà nhắm mắt lại. Thật lâu nay, nàng gần như đã quên loại cảm giác yên tĩnh nhàn nhã này. Không biết vì sao, gần đây nàng càng lúc càng ít tức giận, cho dù lúc đối mặt Chu Kính Tổ cũng chỉ là giả bộ giận dữ, không hề nặng nề cho hắn hai đá.

Chu Kính Tổ lén lút tiếp cận, ngồi ở bên người nàng, cúi đầu nhìn xuống người trong lòng. Nguyệt Nhu thịnh nộ khiến hắn mê mẩn, nhưng Nguyệt Nhu nhẹ nhàng như vậy làm cho hắn tâm tình khoái trá, quên hết ưu phiền thế gian (nếu hắn có ưu phiền thật).

Cảm giác được bên người có người, Liều Nguyệt Nhu mở mắt ra, thấy hắn liền hừ một tiếng, đẩy hắn cách nàng xa ra. Tên hỗn đản này, luôn luôn lừa nàng!

Hắn rõ ràng có võ công, rõ ràng giao hoạt nhiều kẻ, lại giả vờ ngu ngốc ngờ ngác bị bọn họ bắt cóc, tiện đà dính lấy nàng trở về Liễu gia, đến nay còn ở lại Liễu gia ăn uống không mất tiền không chịu đi. Nhìn phía ngoài người uy phong là nàng, trên thực tế hắn mới là người đem nàng lừa xoay quanh!

Sau khi đánh Trương Phú Quý nàng mới nhìn rõ bộ mặt thực của hắn, tuy nhiên do lúc ấy quá vui nên đã quên ép hỏi hắn. Sau đó lại hỏi hắn, hắn có tình ngờ ngác không hiểu, mặc nàng truy hỏi. Nhưng không hiểu sao lực đánh hắn của nàng lại càng ngày càng nhẹ, thật sự là đáng giận!

“Thế nào? Nguyệt Nhu, nàng còn tức giận không?” Hắn cúi người kề sát vào nàng, “Ta đã nói rồi, ta kỳ thực ta là một con người thông minh tuyệt đỉnh, võ công cái thế, đại trí giả ngu, đại dũng như khiếp, nhưng lại có tâm địa thiện lương, nhân từ thương người. Bí mật động trời như thế đã nói cho nàng biết rồi, nàng còn muốn biết cái gì?”

Hừ, lại đùa giỡn nàng! Liều Nguyệt Nhu quyết ý không để ý đến hắn.

“Nguyệt Nhu? Thật sự tức giận sao?” Hắn cười cười ngả người xuống, lấy khuỷu tay chống trên đất, vô cùng thân thiết lại gần sát sau gáy của nàng.

Bị cái cổ tuyệt đẹp trắng nõn của nàng hấp dẫn, hắn kim lòng không đậu nhẹ nhàng hôn lên.

Nàng sợ ngửa lui lại, đồng thời thuận thế nâng khuỷu tay thui về phía sau, nghe được hắn thống khổ kêu đau. Hừ, người võ công cao cường như hắn làm sao bị nàng làm đau, bên trong tiếng kêu thảm thiết của hắn chỉ sợ không có một phần là thật!

Chu Kính Tổ không ngừng cố gắng, lại hôn lên sau tai của nàng.

Liều Nguyệt Nhu cười trốn tránh, rất ngứa! Bây giờ nàng mới biết được bản thân mình sợ ngứa như vậy. Vài ngày nay quen bị hắn động tay động chân, bất tri bất giác đã không còn bài xích loại thân mật này.

Nói thực ra, nàng thích cảm giác này, trước đây nàng luôn luôn cô đơn, chưa bao giờ gần gũi người khác như vậy. Lúc hai người ở bên nhau, luôn có một thứ yên tĩnh ngọt ngào cảm thấm lòng người, khiến nàng cảm thấy thật... thật thoải mái, tựa như giờ phút này.

Liều Nguyệt Nhu thờ dãi một tiếng, đón nhận nụ hôn của hắn, say mê trong lửa nóng kích tình. Hắn luôn lợi dụng cơ hội hôn nàng, mà nàng cũng dần dần quen được hắn hôn, dần dần trở thành âm thầm mong đợi. Như vậy thật không phù hợp lễ giáo nha, nàng cười đưa tay nắm ở sau gáy của hắn. Quân chuyện đó làm gì, dù sao nàng cho tới bây giờ vẫn không quan tâm đến những thứ vớ vẩn đó!

Nàng đáp lại làm cho Chu Kính Tổ rên rỉ một tiếng, nụ hôn càng sâu thêm. Trời ạ, nàng thơm ngọt say lòng người khiến hắn mất đi lý trí! Thật vất vả, hắn dùng hết tự chủ bút ra, nằm ngã trên cỏ, cùng nàng ngắm trời xanh.

“Đừng rồi, còn có một việc chuyện quan trọng chưa nói cho nàng biết. Ta thích nàng.” Hắn đánh cái ngáp, lười biếng tuyên cáo: “Kỳ thực lúc nàng mới bắt cóc ta, ta vừa nhìn thấy nàng đã nhất kiến chung tình.”

“Ngạ.” Ai tin nguoi! Nàng xa cách đáp lại, lại không tự chủ nâng khóe môi. Thích nàng, có người nói thích nàng! Hơn nữa lại là người nàng cảm thấy

tương đối thuận mắt!

“Này, Chu công tử ngọc thụ lâm phong, tài trí hơn người, võ nghệ siêu quần, khiêm tốn thiện lương nói thích nàng, mà nàng chỉ có phản ứng như thế sao?” Hần lại đánh cái ngáp, bất mãn oán giận, nhưng bộ dáng phần nộ thì lười làm. Dù sao cũng đã nói cho nàng rồi, mà chính hắn cũng không thật trịnh trọng.

“Người còn muốn thế nào?” Ngáp có thể lấy, nàng có chút muốn ngủ.

“Ít nhất cũng nói vài thứ cổ vũ ta đi.” Hần cũng không phải dễ dàng liền thích người khác a.

“Được rồi, kỳ thực ta cũng không chán ghét người, mặc dù đến mức thích thì còn có — chút khoảng cách, nhưng người có thể tiếp tục nỗ lực.” Ánh mắt nàng đã nửa mở nửa khép.

“Không có thành ý! Quên đi, ta biết nàng là đang thẹn thùng, kỳ thực nàng thật thích ta, dù sao ta cũng là người trên trời ít có, dưới đất hiếm gặp ... A... Chu Kính Tô.”

“Thật không biết xấu hổ!” Nàng đỏ nhượng, ý thức bắt đầu tan rã.

“Nguyệt Nhu, ta rất yêu nàng... A hô... Hô...”

Tình huống liền là như thế này, ven hồ giữa hè, Chu Kính Tô đã tỏ tình với tình yêu suốt kiếp này của hắn xong. Đến, chúng ta vì bọn họ chúc phúc đi! (nhưng mà nói nhỏ thôi, đừng đánh thức bọn họ. Dù sao Liễu Nguyệt Nhu tính tình nóng nảy vẫn rất hung dữ ...)

.....

“Thật sự muốn đi sao?” Liễu Thủy Nhu vẫn có chút do dự.

“Đương nhiên muốn! Tỷ không nên cả ngày ngồi buồn ở trong phòng, lâu lâu cũng nên đi ra ngoài dạo một chút.” Liễu Nguyệt Nhu đã hạ quyết tâm đem tỷ tỷ đi ra khỏi khuê phòng, không cho tỷ mãi hối tiếc mà u sầu, khiến cho nàng càng nhìn lại càng tức giận.

“Nhưng là...” Nàng là bị chồng ruồng bỏ mà hừ trở về, khuê phòng thanh dã yên tĩnh hẳn là số mệnh cả đời của nàng.

“Không có nhưng là!” Liễu Nguyệt Nhu mạnh mẽ kéo tỷ tỷ xuất môn, cầm lấy cánh tay da bọc xương, không khỏi buồn bực vì tỷ tỷ tự ngược đãi bản thân mình. Nàng không thể lại dung túng tỷ tỷ! Trước khi tỷ tỷ bức tử chính bản thân, phải ép tỷ tỷ trở lại như cũ!

“Nhưng...” Liễu Thủy Nhu không thắng nổi lực của muội muội, bị kéo đi ra ngoài. Nhưng nàng vẫn thấy bất an, người có vận xấu như nàng thật sự có thể đi ra ngoài xuất đầu lộ diện sao?

“Đi mau đi mau, tranh thủ trước khi trời nắng gắt, chúng ta cùng đến Tĩnh Từ am.” Tĩnh Từ am là am ni cô hương khói thật thịnh ở Kim Lăng, nàng muốn cùng tỷ tỷ đi đến nơi đó bái quan âm bồ tát, nhưng tỷ tỷ lúc nào cũng đều ra sức khước từ.

“Đại ca sáng sớm lại không biết chạy đi đây, tên Chu Kính Tô kia cũng không thấy bóng dáng. Không sao, ta đi cùng tỷ, tỷ đừng lo lắng, kêu thêm vài nha hoàn nữa cùng đi.” Liễu Nguyệt Nhu kéo tỷ bước ra đại môn, sau đó từ tay nha hoàn lấy một cái mũ sa mỏng đội lên đầu tỷ tỷ, “Như vậy đã được chưa?”

Liễu Thủy Nhu đem sa mỏng buông xuống che khuất mặt, lúc này mới an tâm một chút. Nàng thật sự sợ hãi khi người khác nhận ra mình.

“Đi thôi! Xuất phát nào!”

.....

Không phải là ngày lễ gì, Tĩnh Từ am cũng không quá đông người, hi hi lạc lạc vài người dâng hương, phần lớn là phụ nữ. Điều này làm cho Liễu Thủy Nhu bớt lo lắng trong lòng.

Vào bên trong am dâng hương cho điện Quan âm, cúng tiền, đoàn người đến rùng rúc sau am ni cô nghỉ tạm.

Liễu Thủy Nhu ngồi trên ghế, lấy xuống mũ sa, nhìn muội muội hươu cảnh trúc ở trong rừng chơi đùa. Hai nha hoàn cũng cảm thấy hôm nay nhị tiểu thư tâm tình vui vẻ, cùng nàng truy đuổi vui đùa âm ỉ. Liễu Thủy Nhu bất giác lại thở dài một hơi, vì sao tiểu muội luôn sáng sủa hoạt bát như vậy, mà nàng lại trầm lặng u buồn như thế?

Nàng từ nhỏ luôn có chút kính sợ muội muội dám làm dám chịu này, Nguyệt Nhu có vẻ như không bao giờ rơi nước mắt, cũng chưa bao giờ thấy nàng buồn bã. Trái lại bản thân mình, lúc nào cũng không hề có chủ kiến, cả ngày khóc sụt sụt. Yêu đuối như vậy, khó trách khiến nhà chồng không thương, cứ thế bị khuất nhục đuổi về nhà mẹ đẻ, mất hết mặt mũi của nhà mẹ đẻ, tương lai bản thân mình cũng không biết đi con đường nào.

Nghĩ đến là thương tâm, nước mắt lại chảy xuống, sợ muội muội nhìn thấy lại lên cơn tức giận, vội đứng lên tránh ở sau rừng trúc, lấy tay áo lau lệ.

“Vị cô nương này không biết có gì ủy khuất, vì sao lại âm thầm rơi lệ?” Bên cạnh người đột nhiên toát ra giọng nam làm cho Liễu Thủy Nhu giật mình một chút ngã ngồi dưới đất, kinh hoàng nhìn thấy một vị nam tử cường tráng đang đến gần mình, sợ đến không cách nào phát ra tiếng.

“Cô nương?” Nam từ đến gần nàng, liếc thấy gương mặt tú lệ của nàng còn vương nước mắt, không khỏi lo lắng trong lòng. Hắn vừa rồi nhàm chán ở trong rừng trúc đi dạo, bỗng nhiên bị âm thanh nhỏ vụn nước nở thu hút, đến gần mới phát hiện là một nữ tử mảnh mai đang khóc thảm, tâm hiệp nghĩa không khỏi nổi lên.

Liễu Thủy Nhu lo lắng đề phòng nhìn hắn, không biết hắn muốn làm gì, lại thấy hắn chỉ ngốc lăng nhìn mình, vẫn không nhúc nhích. Sợ hãi tan đi vài phần, thấp giọng ngập ngừng: “Vị này, công... công tử, người...”

Nam từ bốt thất thần, “Nga, ta không phải là công tử gì, ta chỉ là một hiệp khách giang hồ. Cuộc đời thích nhất là giữa đường gặp chuyện bất bình mà rút đao tương trợ, bởi vậy cô nương có cái gì ủy khuất cứ việc nói cho ta, ta nhất định lấy lại công đạo cho cô nương!”

“Kia... Vị đại hiệp này, thỉnh nhường đường một chút được chứ? Ta... Ta muốn đi qua.” Bị một người nam nhân nhìn chăm chú, khiến nàng muốn trốn tránh, nhưng hắn lại chắn ở phía trước mình.

“A? Hào!” Đại hiệp đáp, nhưng vẫn đứng bất động. Thật sự là một cô nương tuyệt sắc! Vị cô nương này lê hoa đài vũ, bộ dáng xấu hổ khiếp sợ, khơi dậy trong hắn vô hạn yêu thương. Hắn cho tới bây giờ vẫn chưa từng có ý muốn bảo hộ mãnh liệt như vậy!

“Đại... đại hiệp?” Tại sao hắn vẫn còn đứng bất động? Liễu Thủy Nhu sợ hãi muốn đi qua người hắn, xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!” Liễu Nguyệt Nhu sau khi chơi chán quay đầu tìm tỷ tỷ, nhưng lại thấy chỉ còn cái mũ sa, người thì đi đâu mất, cuống quýt nơi nơi tìm kiếm. Chạy qua đây, vừa vặn thấy tỷ tỷ đứng cạnh một nam nhân, vẻ mặt đỏ bừng, còn vương nước mắt.

Đáng chết! Không kịp xem xét kỹ, nàng phi chân đá vào nam nhân đang đưa lưng về phía mình, “Đáng chết đáng đồ tử! Dám ở trước mặt ta khi để tỷ tỷ! Ta không đánh chết ngươi không là người! Đánh chết ngươi! Đánh chết ngươi!”

Đại hiệp vẫn còn đang thất thần, nhất thời không chú ý bị nàng đá trúng, bỏ nhào vào khóm trúc, rồi mới tiếp tục bị thêm một đồng dày đặc quyền đâm cước đá. Hắn bị đánh khiến tức giận trong lòng, vận công ngăn cản cũng xoay người huy quyền, lập tức đánh cho Liễu Nguyệt Nhu phải lui về sau ba bước, ngã xuống đất.

“Nguyệt Nhu! Muội không sao chứ?” Liễu Thủy Nhu cuống quýt đi qua.

“Liễu Nguyệt Nhu? Tại sao lại là nàng?” Đại hiệp cũng ngây ngẩn cả người.

Liễu Nguyệt Nhu nâng mặt lên, “Ngụy Phong Pha, không ngờ là ngươi? Ngươi đứng là đồ mặt người dạ thú! Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, sau lưng cư nhiên khinh bạc tỷ tỷ của ta? Ta thật sự là nhìn lầm ngươi rồi!”

“Tỷ tỷ của nàng?” Ngụy Phong Pha bị trách móc không hiểu ra sao, “Đội chút, ta không có phi lễ với vị cô nương này! Là nàng loạn đánh người! Bản nhân luôn lấy hiệp nghĩa làm đầu, gặp chuyện bất bình, vung...”

“Vung cái đầu ngươi! Nếu như ngươi không có khi để tỷ tỷ của ta, vì sao tỷ tỷ lại có vẻ ủy khuất như vậy? Tỷ tỷ, tỷ nói đi!”

“Không, không phải, tiểu muội, vị đại hiệp này chính xác là không có vô lễ với ta, muội thật sự trách lầm hắn rồi.” Liễu Thủy Nhu giữ chặt muội muội đang xúc động.

Liễu Nguyệt Nhu dừng lại, “Phải không?” Vậy sao tỷ tỷ lại có dáng vẻ của người mới bị khi dễ?

“Nghe thấy chưa?” Ngụy Phong Pha cao hứng vẫn hỏi sự trong sạch, “Ta lo lắng nghe thấy vị cô nương này đang vụng trộm ní non, bản nhân luôn luôn lấy hiệp nghĩa làm đầu, mới tiến lên hỏi. Nàng đừng nghi oan người tốt!”

“Ní non? Tỷ tỷ nha, tỷ lại ở đây khóc cái gì?” Thực là hết cách, đang yên đang lành tự nhiên lại khóc lóc ní non.

“Đừng rồi, vị cô nương này, nàng đừng khóc. Có cái gì ủy khuất cứ việc nói cho ta, ta tuyệt đối giúp nàng lấy lại công đạo!” Ngụy Phong Pha hào khí vỗ vỗ ngực.

Ngu ngốc! Liễu Nguyệt Nhu trừng hắn một cái, việc nhà của người khác, hắn sáp miệng lại làm cái gì? Lại gọi lên chuyện thương tâm của tỷ tỷ.

Liễu Thủy Nhu cười khổ: “Đa tạ hảo ý của đại hiệp, không nhọc đại hiệp lo lắng, đều là mệnh của ta không tốt, trách không được ai.”

Biểu tình đau khổ đó làm cho Ngụy Phong Pha đau lòng, đang ngây ngốc nhìn nàng thì bỗng dưng nhớ tới, đại tiểu thư Liễu gia vừa mới bị hưu về nhà, chẳng lẽ... Trời ạ! Làm sao có thể có người bỏ được thể tử xinh đẹp ôn nhu như vậy? Nếu là hắn, đau lòng còn không kịp, làm sao lại có người ngu ngốc khiến nàng thương tâm như vậy? Hắn rất muốn chém tên đó thành tám khối!

“Này! Ngươi nhìn cái gì vậy?” Liễu Nguyệt Nhu thấy tỷ tỷ không được tự nhiên né tránh ánh nhìn chăm chú của hắn, không khỏi lại tức giận kẻ lỗ mãng này làm cho tỷ tỷ nan kham.

“Nga.” Ngụy Phong Pha thật thành thật dời tầm mắt, miệng lại nhỏ giọng nói thầm: “Nhìn một chút cũng bị quản, thật là mạnh mẽ.” Khóe mắt lại nhìn không được quét về phía thiếu nữ xinh đẹp đang cúi đầu.

“Đúng rồi, người rót cuộc làm sao lại tới chỗ này? Nhìn dáng vẻ của người chắc chắn không phải là đến bái Quan âm rồi?” Máy ngày nay hẳn cùng đại ca toàn đến Nhà Hương Viện, tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở am ni cô?

Nguyệt Phong Pha đáp: “Không chỉ có ta đến, đại ca nàng cùng Cẩm Thao cô nương cũng ở chỗ này! Sáng nay Cẩm Thao cô nương muốn đến Tĩnh Từ am thiêu chú hương. Liễu huynh cùng ta liền bồi nàng đến, hiện tại bọn họ ở đình bên kia chơi cờ, ta buồn chán nên đi nhìn quanh một chút. Các nàng muốn qua đó chào hỏi một tiếng hay không?”

“Hừ, không cần.” Tuy rằng đại ca quả thật rất ngu ngốc, nhưng là nhìn thấy Cẩm Thao gì đó lừa đại ca ngốc xoay quanh, nàng vẫn nổi cơn muốn đánh người! Quên đi, đừng đi quấy rầy bọn họ tốt hơn, miễn cho mọi người không thoải mái.

Liễu Nguyệt Như nâng tỷ tỷ: “Tỷ tỷ, sắc trời không còn sớm, chúng ta cần phải trở về. Nguyệt đại hiệp, người cũng trở về bên kia đi.”

“Các nàng phải đi rồi sao? Không bằng ta cùng hai người trở về, nữ nhi đi đường không an toàn, để ta đưa hai nàng về sẽ an tâm hơn.” Nguyệt Phong Pha nhìn Liễu Thủy Như, nữ tử mảnh mai như vậy làm sao chịu nổi dù một chút kinh hách chứ.

“Cũng tốt, vậy đi thôi.” Phân phó đám nha hoàn dọn dẹp xong xuôi, Liễu Nguyệt Như dìu tỷ tỷ, cùng Nguyệt Phong Pha chậm rãi rời khỏi Tĩnh Từ am.

“Nguyệt đại hiệp, Cẩm Thao cô nương có vẻ như rất thân thiết với đại ca ta nha.” Nữ nhân kia lần trước còn nói giữa hai người bọn họ là cái gì thuần khiết trong trắng, huynh muội chi nghị, hiện tại lại cả ngày tìm ca ca gốc tử của nàng, rốt cuộc là muốn cái gì? Nàng không tin một sách ca ca không tiền không thể có thể hấp dẫn nàng ta, Cẩm Thao kia vừa thấy là biết là một nữ nhân cực có dã tâm.

“Nga, Cẩm Thao cô nương cảm kích lệnh huynh tương trợ, bởi vậy thường mời lệnh huynh đi qua ngâm thơ đánh đàn. Kỳ thực Cẩm Thao cô nương gần đây có chút chuyện phiền toái, có một vị quan gia công tử cực kì vô lễ luôn luôn dây dưa nàng, Cẩm Thao cô nương cũng muốn mượn có này tránh hẳn.”

“Phải không?” Liễu Nguyệt Như chau chau mày, nữ nhân kia đang đùa cái gì chứ?

Liễu Thủy Như kéo kéo tiểu muội: “Nguyệt Như, đại ca cùng Cẩm Thao cô nương kia là thật tâm yêu nhau sao?” Chẳng lẽ đại ca thật sự muốn kết hôn cùng một yên hoa nữ tử? Phụ thân sẽ đồng ý sao?

“Ai biết, nghe nói là thuần khiết trong trắng huynh muội chi nghị. Tỷ, tỷ đừng lo lắng chuyện này.” Hoa khôi nào lại để ý sản nghiệp be bé nhà bọn họ kia chứ?

Liễu Thủy Như gật đầu, như vậy thì tốt rồi.

Haiz, liếc mắt nhìn tỷ tỷ đơn thuần, Liễu Nguyệt Như lắc đầu, nếu chỉ đơn giản như vậy thì tốt rồi, nàng thật lo lắng đại ca sẽ bị thương tổn.

.....

“Ăn quá ngon! Quả thực là nhân gian mỹ vị! Nguyệt Như, đầu bếp nhà nàng thật sự nấu rất ngon.” Chu Kính Tổ buông bát cơm đã liếm sạch sẽ xuống, thỏa mãn nói.

Liễu Nguyệt Như bắt đầu đi liếc hẳn một cái, nàng thật hoài nghi trên đời này không có gì là hẳn không ăn. Kỳ thực Chu công tử nuôi rất dễ, chỉ cần có một chén cơm trắng cũng có thể ăn ngon, cùng bộ dáng công tử phú gia trong ấn tượng của nàng khác biệt rất lớn.

“Nguyệt Như, không bằng buổi tối ăn cá chép kho tàu được không? Nga, thịt cá tươi, hương tồ ngư da... A, lại thêm mấy món ăn nhẹ hợp với cơm thơm ngào ngạt... Nga! Quá tuyệt vời!” Nước miếng của hắn chảy ra ròng ròng, hai tay nắm lại, đắm chìm giữa ảo tưởng tuyệt vời.

Trời ạ, hắn từ nhỏ đã bị bỏ đói sao? Liễu Nguyệt Như thật sự xem ngạc nhiên, có cần thiết đối với những món ăn gia đình thông thường này cảm động như vậy sao?

Haiz, nàng làm sao mà nghĩ ra được, kỳ thực Chu Kính Tổ đúng là từ nhỏ đã bị bỏ đói thật!

Truyền thống “tiết kiệm” của Chu gia tuyệt đối hơn xa những gì mọi người tưởng tượng! Nàng tuyệt đối không thể tưởng tượng được, Chu gia chỉ có ngày lễ ngày tết mới có thể ăn thịt, nấu cơm đồ nước lấy thước đo, một bộ xiêm y có thể truyền ba đời, tiệc dầu đốt đèn nên trời tối liền ngủ... Tất cả nàng cũng thể tưởng tượng được, bởi vậy cũng không cách nào lí giải Chu Kính Tổ với đồ ăn hết sức chân thành, cũng không hiểu được vì sao điều Chu Kính Tổ nghĩ đến nhiều nhất chính là ăn.

Thật sự, nếu như người giống như Chu Kính Tổ mãi đến khi tám tuổi khi lần đầu tiên trốn nhà mới ăn qua bữa cơm no thứ nhất trong đời, người tuyệt đối có thể hiểu được tại sao hắn kiên quyết không trở về nhà! Khi đó hắn mới biết được, nguyên lai đồng bạc phủ bụi trong nhà có thể dùng để đổi món ăn ngon gì đó! Thế là Chu công tử có thói quen nơi nơi vung tiền, như hồi xưa lần đầu tiên dùng hai đĩnh bạc trắng đổi một chén cơm trắng...

Bởi vì Liễu Nguyệt Như không biết, nàng giờ hai ngón tay chọc tỉnh Chu Kính Tổ vẫn đang say mê: “Tốt lắm, ăn no rồi thì cứ đi! Ta muốn ngủ trưa.” Chu công tử kiên trì mỗi bữa đều phải cùng nàng ở chung, mỗi ngày thời điểm ăn cơm liền xuất hiện tại tú lâu của nàng. Bất quá mấy ngày nay không biết hắn bận làm gì, cơm nước xong liền biến mất không thấy bóng dáng, mãi cho đến bữa cơm tiếp theo mới lại nhảy đến ăn. Haiz, nàng bắt đầu cảm thấy mình giống như đang nuôi một con chó a.

“Nguyệt Như, ta biết vài ngày nay ta vắng vẻ nàng, tin tưởng ta, ta cũng phải chịu khổ tương tự nga. Xin nàng yên tâm, nhẫn nại hai ngày nữa là ta có thể

lúc nào cũng khắc khắc ở bên cạnh nàng làm bạn.” Chu Kính Tổ thâm tình chân thành kéo tay Liễu Nguyệt Nhu nhẹ hôn. Nếu không phải hân cuối cùng bị lão cha tóm được, ép đi dò xét các nơi, hân cũng không thể tách ra khỏi Nguyệt Nhu a.

Liễu Nguyệt Nhu nghe được cả người nổi da gà, một cước đá văng hân ra, “Ghê tởm! Bộ ngươi muốn ta ói ra hết mớ vừa lòng sao?” Chẳng lẽ hân — không hề phát hiện hân thật sự không thích hợp với cái vẻ mặt đắm chìm trong tình yêu đó sao? Kỳ quái giống như heo bay trên trời ấy.

Chu Kính Tổ ngồi dưới đất, sờ sờ gò má bị nàng tát: “Ta chính là muốn cho nàng thay đổi tâm trạng thôi! Ngẫu nhiên cũng muốn thử nghiệm một chút đổi mới a. Thật là, một chút cũng không nể tình.” Hân cũng phải chuẩn bị thật lâu mới diễn được nha!

Liễu Nguyệt Nhu lại cho hân một cước, “Ngu ngốc! Ngươi diễn như vậy bảo ta nể tình thế nào? Lần sau luyện cho tốt hơn rồi hẵng đến bên xấu đi!”

“Thực không biết thương thức.” Chu Kính Tổ đứng lên vỗ vỗ mông, đuổi thất lung đi ra ngoài, “Hừ, mỹ nam tử tác phong nhanh nhẹn giống ta lại hạ mình biểu diễn cho nàng xem vậy mà còn không cảm động đến rơi nước mắt sao? Ta muốn đi ra ngoài, nhớ được bữa tối chuẩn bị cá chép kho tàu nha!”

”Thịt 『Chu』 kho tàu muốn hay không?” Liễu Nguyệt Nhu hướng hân ném một cái khay gỗ tỏ vẻ vui vẻ đưa tiễn. Tên khốn này, càng ngày càng không để nàng vào mắt, nàng chịu nghe hân mới là lạ!

Nhưng mà một canh giờ sau, Thanh Thanh đến phòng bếp báo cho đại trù: “Nhị tiểu thư bữa tối muốn ăn cá chép kho tàu...”

.....

Liễu Nguyệt Nhu tựa vào cạnh cửa, nhú mây nhìn bọn người hầu đem từng kiện hành lý chuyển vào Liễu phủ. Nữ nhân kia rốt cuộc ở đây làm quý gì? Nàng đem ánh mắt chuyển qua hoa khôi Cẩm Thao đáng vẻ chân thành đi tới cùng đại ca nàng bên cạnh cao hứng phấn chấn.

“Tiểu muội,” Liễu Trọng Thi nhìn thấy Liễu Nguyệt Nhu, hưng phấn mà nói cho nàng: “Cẩm Thao cô nương muốn tới nhà chúng ta làm khách vài ngày, thật sự là quá tốt, đúng không?”

“Làm gì có, Liễu đại ca quá khách khí, Cẩm Thao mới nên cảm kích Liễu đại ca nguyện ý thu lưu ta nha!” Cẩm Thao cười mím chỉ nói.

“Không, Cẩm Thao cô nương có thể hạ cố đến hàn xá, dĩ nhiên có thể nói là bông vách tường sinh huy, chúng ta đều cầu mà không được! Đến, đi bên này, ta trước mang nàng đến khách phòng.” Liễu Trọng Thi chỉ huy tới tứ nàng hành lý, dẫn Cẩm Thao đi hướng khách phòng.

Liễu Nguyệt Nhu đại mắt thấy đại ca vội chạy qua chạy lại thu xếp, xem xét kiểm cơ hội giữ chặt hân: “Đại ca, Cẩm Thao cô nương vì sao lại đến nhà chúng ta?”

“Gần đây có một tên vô lại ý thế phụ thân của hân là quan lớn triều đình, luôn luôn đối Cẩm Thao dây dưa không ngớt, bởi vậy cô nương ấy đến nhà chúng ta tránh vài ngày. Được rồi, đừng kéo ta, ta bề bọn nhiều việc.”

“Liễu tiểu thư có vẻ không hoan nghênh ta sao?” Cẩm Thao đến gần Liễu Nguyệt Nhu, bày ra nụ cười yếu ớt mỉa mai hoặc chúng sinh. Hạ mình lâu như vậy, Chu Kính Tổ lại không đến mức câu, nàng đành phải lại chủ động mê hoặc, không tin đầu không lại vị tiểu nha đầu không có chút vẻ nữ nhân này!

“Tất nhiên, Cẩm Thao cô nương cũng thấy được sao?” Liễu Nguyệt Nhu búng móng tay, “Nhưng cũng có loại người, cho dù đã có dấu hiệu nhưng vẫn không biết thức thời, Cẩm Thao cô nương cũng không đến nỗi là người như thế đi?” Hừ, không hỏi thăm xung quanh một chút, tưởng rằng nàng là dễ bị khi dễ sao?

Không nghĩ tới nàng ta nhanh mồm nhanh miệng như vậy, Cẩm Thao quyền rũ phát tóc, “Ta thật ra cũng không muốn đến đây, đáng tiếc lệnh huynh mời mọc thành khẩn như vậy, thật không đành lòng cự tuyệt a.” Hừ, nếu Liễu Trọng Thi không phải là bàn đạp để nàng tiếp cận Chu Kính Tổ, nàng đã sớm đá văng con mọt sách đáng ghét này.

“Nguyên lai Cẩm Thao cô nương sẵn sóc đại ca của ta như vậy nha, ta nhất định sẽ nói lại cho đại ca. Đúng rồi, ta tin Chu công tử biết Cẩm Thao cô nương đối với đại ca của ta tình ý như vậy cũng sẽ thật cảm động.” Nàng luôn luôn cảm thấy mục tiêu của Cẩm Thao hân là Chu Kính Tổ, thử xem nàng ta một lần.

Cẩm Thao biến sắc, “Tình ý gì chứ? Ta cùng với Liễu đại ca là tình cảm huynh muội, ngươi đừng ở trước mặt Chu công tử nói lung tung!”

Nàng ta quả nhiên thêm nhỏ dãi Chu Kính Tổ! Liễu Nguyệt Nhu tức giận trong lòng, mặt ngoài lại bày ra tươi cười xán lạn: “Ai nha! Cẩm Thao cô nương không cần thẹn thùng! Đây là chuyện tự nhiên thôi, chúng ta cùng Chu công tử đều sẽ chúc phúc cho hai người. Không cần ngại ngùng, ta sẽ không nói cho đại ca biết! Yên tâm, trong lòng chúng ta hiểu được là tốt rồi.” Hắc hắc, cùng Chu Kính Tổ lưu manh kia ở chung lâu, cũng học được một chút bộ dạng vô lại kia của hân “Thiện giải nhân ý”. (mặc kệ ngươi muốn nói cái gì, ta đều cũng có thể giúp ngươi giải thích thành cái ý mà ta muốn!)

“Ngươi... Ai là đang ngại ngùng chứ? Ngươi không cần nói lung tung!” Cẩm Thao có chút nóng nảy. Nghe nói Chu Kính Tổ rất thích nghĩa khí, nếu nghe nha đầu này nói như vậy, sợ là sẽ không đến “những chằm” nàng a.

“A, từ lâu đã nghe đồn Cẩm Thao cô nương xuất thân thanh lâu nhưng một hạt bụi nhỏ cũng chưa nhiễm, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên thuần khiết không tỳ vết. Kỳ thực thích một người không có gì đáng ngại ngùng, không cần phải thẹn thùng che dấu như vậy nga!” Liễu Nguyệt Nhu càng xa càng xa. Ngó, lúc trước Chu Kính Tổ đối nàng như vậy, nàng mạnh mẽ quyền cước đánh hân, không biết hiện thời Cẩm Thao cô nương nhu nhược sẽ đáp trả nàng như thế nào nha?

“Ngươi đúng là đồ xú nha đầu! Kỹ nữ thôi! Lại nói hươu nói vượn ta liền tát chết ngươi!”

Oa! So với nàng còn thô lỗ hơn nha! Liễu Nguyệt Nhu lắc đầu, chẳng qua mới bị nói hai câu liền thất thố thành cái dạng này, bản lĩnh hoa khôi tệ đến vậy sao. Liễu Nguyệt Nhu đột nhiên cảm thấy, kỳ thực bản thân mình cấu kinh không phải quá táo bạo, ít nhất thời điểm nàng buồn bực nhất chỉ “hoi chút” động tay động chân, nhưng ăn nói vẫn là thật đoan trang, không phải sao?

Cầm Thao ngang ngạnh ngẩng đầu lên, “Xú nha đầu, ngươi nghe đây, Chu công tử sẽ không thật sự coi trọng ngươi, hấn sớm hay muộn cũng là của ta!” Nếu đã xé rách mặt, nàng cũng cứ việc nói thẳng.

“Ta nghĩ ngươi căn bản không hiểu 『không biết tự lượng sức mình』 là có ý gì!” Liễu Nguyệt Nhu lạnh lùng trả lời.

“Ngươi...” ánh mắt hai nữ nhân trừng nhau, tức khắc hoa lửa bắn ra bốn phía.

“Xú nha đầu, thật không hiểu Chu công tử coi trọng ngươi điểm gì chứ. Ngươi chiếm lấy Chu công tử lâu như vậy, cũng nên thoái vị đi. Ta nghĩ Chu công tử lập tức sẽ đá bay ngươi, đến lúc đó nhìn thấy Chu công tử ở cùng ta, ngươi cũng đừng thương tâm nga!”

“Cho dù ta thoái vị cũng không tới phiên ngươi, ngươi xếp hàng chậm rãi chờ đi! Hi vọng trước khi ngươi tám mươi tuổi có thể chạm đến hấn, nếu ngươi còn chưa có chết.”

Hoa lửa biến thành lửa cháy hừng hực, nam thạch phun trào khắp nơi!

“Cầm Thao cô nương, tiểu muội, hai người đang nói chuyện gì thế? Tán gẫu vui vẻ như vậy sao?” Liễu Trọng Thi đi tới hỏi, thật cao hứng thấy hai người ở chung rất hòa hợp.

“Ngư ngốc!” Hai nữ nhân hiếm khi có cùng chung ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Bởi vì trong lòng Liễu Nguyệt Nhu cực kỳ giận dữ, lúc Chu Kính Tổ trở về ăn bữa tối liền bị một trận quyền cước hoan nghênh.

Chu Kính Tổ ủy khuất nhìn vết thương trên người, “Nguyệt Nhu, nàng lại bị cái gì?” Giữa trưa lúc hấn đi ra ngoài nàng còn vui vẻ, trở về mặt liền biến sắc.

Liễu Nguyệt Nhu hừ lạnh một tiếng, ngồi ở ghế tựa quạt gió. Đều vì nam nhân này chọc họa, nơi nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, rước lấy Cầm Thao nữ nhân hư kia khiến nàng tức giận.

“Đến, Nguyệt Nhu, nói cho ta ai chọc nàng? Có chuyện gì phiền lòng sao? Nói cho ta biết đi, bất luận chuyện gì ta cũng đều giúp nàng giải quyết! Ta sẽ nỗ lực hết mình giúp nàng khôi phục vui vẻ!”

Lời nói rất là săn sóc nga! Khiến cho người ta rất là cảm động! Đương nhiên, nếu Chu Kính Tổ không vừa nói vừa nhào vào bàn cơm ăn như chết đói, hiệu quả sẽ càng cao hơn.

Không có chút gì là thành ý! Liễu Nguyệt Nhu lại tức giận lấy cây quạt chọc vào đầu của hấn: “Ai chọc ta? Đương nhiên là ngươi! Xú nam nhân! Đẳng đồ tử hạo sắc! Quý hoa tâm!”

“Này này này, đau quá! Nàng sao lại nói ta như vậy! Ta đối với nàng là toàn tâm toàn ý, thế chết không đổi! Nàng không được hàm oan ta a.” Tội danh này rất lớn a! Chu Kính Tổ vội vàng cãi lại, vừa nói vừa tranh thủ và com liên tục.”A, đồ ăn này ăn ngon thật! Nguyệt Nhu, nàng cũng ngồi xuống ăn đi, để người sẽ không còn ngon đâu. Đúng rồi, ta đối với nàng là thật tâm, không được nghi ngờ ta, ta sẽ tức giận nga!”

Thật muốn cầu xin hấn thời điểm nói những lời như thế không cần vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói! Liễu Nguyệt Nhu có chút muốn khóc. Biền miệng ngồi xuống, bưng lên bát cơm, trong hốc mắt dần dần bốc lên hơi nước mặn mặn. Người này, rốt cuộc nói câu nào là thật?

Chu Kính Tổ cầm lấy một cái đùi gà đang muốn nhét vào trong miệng, đột nhiên dừng lại nhìn nhìn nàng, sửa lại đem thịt gà bỏ vào trong chén của nàng: “Cho nàng phần này ăn rất ngon đó! Ta không lừa nàng đâu.”

Liễu Nguyệt Nhu khây khây thịt gà, ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn lại chỉ cái đùi gà kia, “Mau ăn nha, thật sự ăn ngon lắm. Từ trước tới nay ta chưa bao giờ đem đồ ăn cho người khác đâu, nàng phải cực kỳ

cảm động đi! Này, nàng ăn hay không, không ăn thì trả lại cho ta đi!”

“Không! Không trả!” Liễu Nguyệt Nhu tránh xa chiếc đĩa hấn chọt sang, “Ai nói ta không cần? Ta đương nhiên muốn ăn!”

Nàng mỉm cười rồi đem khối thịt gà kia ăn hết, “Này, Chu Kính Tổ, mỗi bữa sau này ngươi đều phải đem phần thịt ngon nhất cho ta nga!”

“Cái gì? Nàng hơi quá đáng rồi đó?” Chu Kính Tổ kinh hãi.

Nàng nắm chặt chiếc đĩa, dứ dứ nắm đấm trước trán hấn, “Ngươi cho hay không?”

“Ta... Ta cho, đương nhiên cho!” Hấn cực kỳ cực kỳ miễn cưỡng nói. Ô... Thịt của hấn nha!

Liễu Nguyệt Nhu vui vẻ cười, nở nụ cười thật lâu thật lâu.

.....

Sau bữa tối một lúc, Chu Kính Tổ cuối cùng cũng đã hiểu vì sao hấn vừa bị đánh.

“Chu công tử, đã lâu không gặp.” Xem ra nữ tử phong tình vạn chủng kia chính là mầm tai họa hại hấn bị đánh. Chu Kính Tổ bất mãn quay đầu nhìn Liễu Nguyệt Nhu: nàng bởi vì nàng ta mà đánh ta sao?

Không được sao? Liễu Nguyệt Nhu nhún mày. Kỳ thực nàng hiện tại cũng cảm thấy vừa rồi mấy đòn kia đánh hấn có chút oan uổng, nhưng đánh thì cũng đã đánh, nàng quyết không thừa nhận sai lầm!

Chu Kính Tổ ngẩng đầu lên trời ngậm ngùi, một lần nữa lại tự hỏi bản thân mình vì sao cố tình yêu nữ nhân không phân rõ phải trái này?

“Chu công tử?” Thấy hấn nửa ngày không phản ứng, Cẩm Thao lại gọi một tiếng. Nàng sớm đã mai phục trong vườn chờ hấn đi qua, thật vất vả đợi cho đến hấn trở về, lại thấy Liễu Nguyệt Nhu xú nha đầu kia cũng đi theo sau. Bất quá cũng khó trách, khách phòng nàng ở cùng chỗ ở của Chu Kính Tổ chung một cái sân, cũng giáp với khuê phòng của Liễu Nguyệt Nhu, mà cái vườn này lại vừa vặn gần nơi đó nhất.

“Cẩm Thao cô nương tại sao lại đến đây? Nha, ta hiểu rồi, nhất định là Liễu huynh mời cô tới, cảm tình của hai người thật sự rất tốt nha. Ha, ha, ha!” Nguyệt Nhu luôn luôn trêu hấn, vẫn là sớm đi vạch rõ quan hệ, miễn cho da thịt lại chịu khổ.

“Chu công tử, không phải như thế.” Cẩm Thao nóng nảy, nhất định là do xú nha đầu kia châm ngòi! “Chuyện giữa ta cùng với Liễu đại ca thật trong sạch, cảm tình tựa như huynh muội, công tử không nên nghe lời tiểu nhân mà tưởng lầm này nọ.”

Tiểu nhân? Chu Kính Tổ nhìn Liễu Nguyệt Nhu đang dần dần bốc hỏa, “Ha ha, Cẩm Thao cô nương là đang then thùng sao, yên tâm yên tâm, ta sẽ không nói điều không cần thiết với Liễu huynh, trong lòng mọi người hiểu được là được rồi.” Nguyệt Nhu cũng nói như vậy, bởi vậy hấn cũng giả lơ theo.

Cẩm Thao cắn răng một cái, nhỏ vài giọt nước mắt, “Chu công tử, công tử tại sao có thể hiểu lầm Cẩm Thao cùng Liễu đại ca như vậy? Cẩm Thao... cùng Liễu đại ca thật sự không có tình yêu nam nữ a!”

Lúc này Liễu Trọng Thi bước vào trong vườn, nhìn thấy bộ dáng Cẩm Thao ủy khuất rơi lệ, quá sợ hãi: “Cẩm Thao cô nương, đã ra chuyện gì? Tiểu muội, có phải muội lại nói với Cẩm Thao cô nương cái gì không?” Cẩm Thao từng nói qua, Nguyệt Nhu có vẻ như có thành kiến với nàng, không ngờ lại đến mức này.

Đúng là đồ ngu ngốc tuyệt đỉnh! Liễu Nguyệt Nhu bùng phát, mày liễu dựng thẳng, một quyền đâm thẳng đến đại ca hồ đồ, không ngờ bị Chu Kính Tổ chụp lại; thế là tức giận chuyển dời đến trên người hấn, nàng cứ thế đánh hấn mấy quyền mới nguôi giận.

Liễu Trọng Thi ngăn trở không được, áy náy nhìn Chu công tử vô tội bị đánh, tức giận đến thanh âm phát run: “Tiểu muội, muội thật sự rất kỳ quái! Quả thực là không hề có giáo dưỡng, đã man...”

“Liễu đại ca, ” Cẩm Thao lời nói dịu dàng khuyên giải: “Không liên quan đến Liễu tiểu thư, là bản thân Cẩm Thao không tốt, huynh không cần tức giận.”

“Cẩm Thao cô nương...” Liễu Trọng Thi vội vàng an ủi Cẩm Thao lại chảy xuống một giọt nước mắt. Haiz, nữ tử tốt như nàng làm sao có thể có người nhẫn tâm khi dễ? Nghĩ lại lại trừng mắt nhìn tiểu muội một cái.

Liễu Nguyệt Nhu đang bốc hỏa, lại nhìn đại ca nữa thì nàng sẽ phát điên.

“Liễu huynh, Nguyệt Nhu vừa rồi căn bản không hề nói một lời, huynh không phân tốt xấu liền trách cứ Nguyệt Nhu cũng hơi quá đáng.” Chu Kính Tổ cũng tức giận, vị Liễu huynh này bản thân mình đã ngốc thì thôi, lại còn liên lụy khiến hấn bị Nguyệt Nhu đánh.

“Phải không?” Liễu Trọng Thi căn bản không tin, Chu huynh bị Nguyệt Nhu đánh đến sợ, tự nhiên sẽ giúp muội ấy nói chuyện.

Cẩm Thao âm thầm đắc ý, “Liễu đại ca, giữa ta và huynh thuần túy chỉ là bằng hữu chi nghị, tựa như huynh muội, huynh nói có đúng không?”

“A... Đúng vậy, là như vậy.” Liễu Trọng Thi cố gắng cười đáp, nuốt xuống chua sót trong lòng. Haiz, Cẩm Thao chung quy đối hấn vô tình.

“Nhưng Liễu tiểu thư cùng Chu công tử đều không tin, cứng rắn nói chúng ta có nam nữ tư tình, vậy bây giờ phải làm thế nào?” Cầm Thao lại lấy tí quyền lau lệ, “Cầm Thao thật sự là hết đường chối cãi, chẳng lẽ phải muốn ta lấy cái chết để làm sáng tỏ sự thật?” Dứt lời bị thiết khóc thành tiếng.

Liễu Trọng Thi cuống quýt trấn an: “Không, ngàn vạn lần đừng như vậy. Chu huynh, tiểu muội, hai người đều hiểu lầm. Ta cùng Cầm Thao cô nương thật sự không có gì, sau này không được nói lung tung. Cầm Thao cô nương, cô nương đừng khóc, bọn họ sẽ không hiểu lầm cô nương nữa.” Cuối cùng Cầm Thao cũng nín khóc mỉm cười, hắt thở dài một hơi. Haiz, huynh muội thì là huynh muội đi, chỉ cần có thể ở bên người nàng thì nên thỏa mãn.

Thật... Thật tức chết nàng, ngu ngốc! Liễu Nguyệt Nhu phát tay áo rời đi.

Cầm Thao đắc ý nhìn theo nàng ta rời đi. Hừ, muốn cùng nàng đấu sao? Còn kém xa lắm! Xoay người lại bày ra bộ dáng thẹn thùng, “Chu công tử, Cầm Thao ở chỗ này quấy rầy một thời gian, mong công tử quan tâm.” Thệt thiên nga đã đưa đến miệng, tại sao còn sợ hấn không ăn?

“Không dám nhận, Liễu huynh mới là chủ nhân, xin thỉnh huynh ấy quan tâm mới đúng. Liễu huynh, ta có chút mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi.” Chu Kính Tổ lướt qua nàng trực tiếp tránh ra, Nguyệt Nhu tức giận không nhẹ, chỉ sợ hấn lại gặp tai ương, đương nhiên không còn tinh lực với họa thủy này dây dưa.

“Chu công tử...” Khuôn mặt tươi cười của Cầm Thao cứng đờ, ngạc nhiên nhìn hấn rời khỏi. Liễu Trọng Thi âm thầm cúi đầu, chẳng lẽ Cầm Thao thích Chu Kính Tổ?

.....

Nguyệt hắc phong cao, trong bóng đêm lan tỏa hơi thở ám muội.

Chu Kính Tổ mở mắt ra, nhắm mắt thấy cửa phòng mình bị người nhẹ nhàng đẩy ra, tiếp theo một bóng đen lên vào trong phòng. Không thể nào? Tuy rằng bản thân mình đứng là nữ lực phi phạm, nhưng nữ nhân này quả thật là quá mức không biết xấu hổ.

“Chu công tử? Chu công tử?” Cầm Thao chỉ phủ một lớp áo mỏng manh, vén lên bức màn trên giường của Chu Kính Tổ, cười quyến rũ trào lên.

“Chu công tử... Dĩ? Người đâu? Đi đâu rồi?” Sờ sờ chần gối trên giường vẫn còn hơi ấm, nhưng người thì không thấy đâu. Sao lại thế này? Có khi nào đang đi nhà xí không? Nàng ngồi trên giường, dựa vào trên gối, chỉnh thành tư thế mê người nhất chuẩn bị cho Chu Kính Tổ một cái “kinh hỉ”.

Cùng thời khắc đó, cửa thư phòng Liễu Trọng Thi bị người ta dùng lực đá văng ra, Liễu thư ngu ngốc đang tự an ủi trái tim tan nát ngẩng đầu: “Dĩ? Chu huynh, đã trễ thế này huynh tại sao còn tới chỗ này?” Haiz, nhìn đến hấn lại nghĩ tới Cầm Thao.

“Hiện tại nói không tiện, mau đi theo ta.” Chu Kính Tổ kéo hấn bước nhanh.

“Này, đi nơi nào? Buông ta nha!”

“Sắp tới rồi, đừng nói nữa!”

“Rốt cuộc có chuyện gì...”

Cầm Thao chờ mỗi mòn cuối cùng nghe thấy tiếng mở cửa, vội vàng nở nụ cười quyến rũ mê hoặc chúng sinh.

Chu Kính Tổ vào phòng bỗng dưng bị người trên giường dọa lui hai bước, “Cầm... Cầm Thao cô nương? Cô nương tại sao lại ở chỗ này? Nga, nhất định là ta đi nhầm phòng, xin thất lễ!”

“Ngốc từ!” Cầm Thao hờn dỗi giữ chặt hấn, haiz, quả nhiên là tán tài kim đồng ngọc ngọc ngơ ngác, “Công tử thật là ngốc đầu không hiểu phong tình nga, ta là đến gặp riêng công tử nga!”

“Nga, tìm ta có việc sao?” Chu Kính Tổ kinh hồn táng đảm kéo bàn tay nàng đang đặt lên người ra.

Hi, nguyên lai Chu công tử như vậy, so với truyền thuyết trong nhóm tỷ muội thật không giống nhau. Cầm Thao cười càn phóng đảng: “Đương nhiên có chuyện, Cầm Thao vừa rồi gặp một cái ác mộng, thật đáng sợ nha! Công tử, công tử phải an ủi ta nha.”

“Sao... an ủi thế nào?” Nàng càng tiến đến thì Chu Kính Tổ càng lùi dần về sau.

“Chuyện này mà công tử cũng không biết sao? Không sao, Cầm Thao sẽ chỉ cho công tử nga.” Cầm Thao chụp lấy hấn, tay phải nhẹ nhàng tháo đai lưng của hấn ra.

“Oa! Cầm Thao cô nương không nên như vậy!” Chu Kính Tổ kinh hoảng tránh thoát, lại thối lui vài bước, “Còn có, đã trễ thế này, cô nam quả nữ, Cầm Thao cô nương không sợ hãi sao?”

“Sợ cái gì? Công tử nha, kỳ thực Cầm Thao từ trước tới nay đã ngưỡng mộ người, nhưng mà công tử luôn đối nhân gia hờ hững. Thật sự là chán ghét.” Nàng tiến sát từng bước, cả người đã dán sát vào hấn.

Mà ở ngoài cửa sổ Liễu Trọng Thi ghen hờn nhìn trần trời, theo ánh trăng chiếu rọi xuống, cảnh tượng trong phòng nhất thanh nhị sở hiện ra ở trước mắt hấn. Nguyên lai Cầm Thao thật sự ái mộ Chu Kính Tổ, thậm chí không tiếc tự hiến thân. Hấn tuyệt vọng gục đầu xuống, xoay người muốn đi. Quên

đi, nếu Chu Kính Tổ có thể thật tình đối đãi Cẩm Thao, hẳn cũng sẽ không đi chờ mồm vào.

“Đi? Vậy Liễu huynh thì sao? Huynh ấy đối với cô nương cũng là mối tình thâm thiết nha. Cô nương không cảm kích huynh ấy sao?” Một câu nói của Chu Kính Tổ thành công làm Liễu Trọng Thi dừng bước.

“Hắn ư? Không phải đâu!” Sợ Chu Kính Tổ bắn khoả đến Liễu Trọng Thi, Cẩm Thao hết sức chửi bới hắn, “Công tử có điều không biết, Liễu Trọng Thi kia bề ngoài bộ dáng nghiêm trang, kỳ thực dấu điểm sắc tâm, thường xuyên đối Cẩm Thao làm hành vi đồi bại! Từ khi hắn thắng ở Cạnh giới khai bao của Cẩm Thao, luôn đối Cẩm Thao dây dưa không ngớt, may mắn Cẩm Thao kiên quyết không theo, nên mới không bị hắn vấy bẩn. Lần này hắn lại bức Cẩm Thao phải vào Liễu phủ, chính là mưu toan nhúng chàm Cẩm Thao! Công tử, công tử phải cứu Cẩm Thao nha! Thân thể Cẩm Thao trong bể khổ, hết thảy cầu mong công tử cứu ta!” Cẩm Thao than thở khóc lóc lên án xong, hạ áo móng xuống đầu vai, hướng về phía Chu Kính Tổ, gắt gao ôm lấy hắn, “Công tử, Cẩm Thao rất sợ! Công tử phải giúp ta nha!”

“Cẩm Thao! Ngươi còn dám nói như vậy!” Liễu Trọng Thi thật sự nhịn không được, một cước đá văng ra cửa phòng, “Uổng ta kính trọng ngươi như vậy, đối với ngươi tận tâm tận ý, ngươi cư nhiên vu tội ta như vậy!” Hắn thật sự là nhìn lầm người rồi!

“Liễu Trọng Thi!” Cẩm Thao kinh hãi, vội vàng tựa vào trong lòng Chu Kính Tổ, “Chu công tử xem, người này đêm khuya mà còn đến đây, rõ ràng không có hảo tâm, muốn thừa đêm mà trục lợi. Công tử cứu ta!”

Liễu Trọng Thi tức giận đến cả người phát run: “Cẩm Thao, ngươi thật sự là vô si! Trước kia ta quả thật là mắt mù mới coi trọng ngươi! “

A! Thật sự là phản kích, kỹ thuật diễn của ta quả thực là tuyệt vời! Chu Kính Tổ không bần xìn ca ngợi bản thân mình. Vừa định đẩy Cẩm Thao đang bám như bạch tuộc khỏi người, đột nhiên nụ cười cứng ngắt ——

Liễu Nguyệt Nhu không biết từ khi nào đã xuất hiện tại cửa, cười lạnh nhìn hắn cùng Cẩm Thao xiêm y không chỉnh đính vào một chỗ, lửa giận trong mắt thiếu chút nữa hù chết hắn!

“Oa! Nguyệt Nhu, sự thật không phải như nàng thấy đâu! Nàng hãy nghe ta nói nha!” Chu Kính Tổ một tay đẩy mạnh Cẩm Thao đang giả vờ yếu ớt văng đến góc tường, quáng quàng chạy về phía Liễu Nguyệt Nhu. “Nguyệt Nhu... Nha! Đau quá! ... Nguyệt Nhu, nàng hãy nghe ta nói... Nha! Đau chết ta! ... Nguyệt Nhu...”

“Buông ta ra!” Chu Kính Tổ ôm cứng chân nàng không buông, Liễu Nguyệt Nhu tức giận nâng cái chân bên kia lên mạnh mẽ đập đập.

“... Ôi! ... Nguyệt Nhu... Ô... Nàng bình tĩnh một chút a! Nga...” Chu Kính Tổ quỳ rạp trên mặt đất bị nàng tha đi cũng không buông tay.

Cứ như vậy, Liễu Nguyệt Nhu buồn bực hướng trở về phòng, Chu Kính Tổ gắt gao ôm chân nàng không buông cũng bị tha theo.

Liễu Trọng Thi đã quên mất chửi người, ngơ ngác nhìn bọn họ biến mất. Chu huynh cùng Nguyệt Nhu? Nha! Hắn bị dọa không nhẹ!

Đáng thương nhất là Cẩm Thao, bị đá văng đến góc tường không đứng dậy được, nằm trên mặt đất nhìn đôi tình nhân kia cãi nhau ầm ĩ bỏ đi. Nàng có phải bị cho vào bẫy hay không? Xong rồi! Hoàn toàn xong rồi! Trong đầu nàng ầm ầm vang vọng, ngất đi.

Sau một lúc lâu, Liễu Trọng Thi vẫn nghe được từ trong tú lâu của Nguyệt Nhu truyền ra tiếng kêu rên cùng thanh âm đấm đá đập vỡ. Hắn rút lui đầu, Chu huynh, xin huynh bảo trọng, không nên ở Liễu gia mà chết nha!

.....

Sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Rốt cuộc tại sao có thể phát triển trở thành như vậy?

Liễu Nguyệt Nhu nằm ngửa, nghĩ mãi cũng không ra. Đêm qua nàng rõ ràng tức giận đến chết, rõ ràng muốn đem tên chó hoang Chu Kính Tổ kia mà băm thây vạn đoạn cho tuyệt hậu luôn! Hậu đến thế nào biến thành... Làm sao có thể? Nàng rốt cuộc đã làm những gì chứ?

Nàng phi thường mờ mịt về phía xung quanh, khung cảnh trước mắt giống như con lốc vừa ghé qua khuê phòng, phá nát gia cụ, xé nát chăn màn, còn có... cả người nàng trần trụi cùng... hắn cũng trần trụi luôn.

“Nguyệt Nhu, ” Chu Kính Tổ không chút để ý bản thân mình đang trần trụi, thò tay ôm chặt nàng, “Thật có lỗi, ta cũng không nghĩ tới sẽ phát triển trở thành như vậy.”

Không nghĩ tới? Nguyệt Nhu trừng mắt nhìn hắn đang lén cười giống như mèo mới trộm được cá, tên hỗn đản đáng chết ngàn đao kia dám như vậy mà lấp liếm qua sao?

“A, đừng nhìn ta như vậy!” Chu Kính Tổ nỗ lực muốn biểu hiện thật thành khẩn, nhưng rất khó khăn, cái miệng của hắn luôn tự chủ cong lên trên.”Nàng có biết, đêm dài yên tĩnh, một đôi tình nhân yêu nhau say đắm cô nam quả nữ, cùng ở trong tú lâu kín đáo, y phục không chỉnh, kịch liệt dây dưa lẫn nhau... Thật tự nhiên sẽ phát sinh loại sự tình này thôi!”

Liễu Nguyệt Nhu vẫn trừng hắn, vẻ mặt của hắn càng thêm vô tội. Đêm qua hắn cố trấn an Nguyệt Nhu phần nộ, sống chết ôm chặt nàng, rồi tay chân Nguyệt Nhu đều hướng trên người hắn mà đánh, rồi mới phá hủy rất nhiều gia cụ, rồi hai người bị đồ đạc rớt lên, rồi mới dính cùng một chỗ, rồi mới... Tóm lại rất nhiều rất nhiều chi tiết cộng lại, sự tình liền xảy ra như vậy. Hắn thật không có dự mưu nha!

“Được rồi, được rồi, sự tình đã xảy ra, đừng hối hận nữa, đối mặt với hiện thực đi.” Chu Kính Tổ săn sóc an ủi người yêu đang bất bình. Chắc chắn, tình nhân tốt giống hần như vậy thật không nhiều lắm đâu.

Liễu Nguyệt Nhu tức bốc khói, một quyền đánh hần đang đắc ý tươi cười, nhưng lại bị đau nhức cơ bắp đến nhũn mỳ.

Chu Kính Tổ dựa vào, giúp nàng mát xa một chút, làm cho nàng thoải mái một chút, “Thân mình còn đau không? Muốn tắm nước ấm một chút không?” Ân, tối hôm qua thật sự là rất kịch liệt.

Liễu Nguyệt Nhu không biết là giận hay là xấu hổ, đỏ bừng mặt cho hần một quyền, “Tắm cái đầu nguoi, mau cút! Kêu Thanh Thanh vào cho ta được.”

Vậy là sao? Sau khi triền miên liên đuổi hần đi sao? “Vì sao Thanh Thanh vào thì ta phải đi? Nàng muốn Thanh Thanh hầu hạ mà không muốn ta, nàng bất công!” Hần bắt mẫn oán giận, ôm chặt nàng không chịu thả.

Vẫn là giả ngu! Liễu Nguyệt Nhu lại đánh hần một chút, “Đừng náo loạn, nhanh chút! Nếu để cho người khác phát hiện, nguoi liền không xong với ta đâu!”

“Thế nào lại không xong?” Chu Kính Tổ hai mắt lập tức tỏa sáng.

“Lấy đao lóc thịt nguoi cho quạ ăn!”

Thật sự là bạo lực, Chu Kính Tổ không dám lại cọ xát, túi thân mặc quần áo lúi xuống giường, “Đứng rồi, nàng muốn bao nhiêu sính lễ? Ta ngày mai thỉnh người tới phủ cầu hôn.” Hần cũng thoát khỏi cảnh sáng sớm mỗi ngày đều bị người đuổi đi.

“Cái gì mà cầu hôn? Ta cũng không nói là muốn gả cho nguoi.” Nàng xoay người tiếp tục ngủ, quả thật là mệt mỏi quá nha.

“Cái gì?” Chu công tử nhìn về phía nàng, “Nàng nghĩ chơi đùa ta xong liền vứt bỏ sao? Không có cửa đâu! Nàng phải chịu trách nhiệm!”

Ai để ý nguoi, Liễu Nguyệt Nhu lấy chân trườn lên đầu, “Đừng làm ầm ĩ, ta còn muốn ngủ.”

“Nguyệt Nhu, ” Chu Kính Tổ chu mỏ đầy nước miếng lại gần sát mặt nàng, kéo chân xuống, “Nàng không thể như vậy, tốt xấu gì cũng cho ta một cái danh phận đi? Được rồi, Nguyệt Nhu, đáp ứng ta đi?”

“Phiền quá nha!” Liễu Nguyệt Nhu một cước đá văng hần, “Đã bảo nguoi đừng ầm ĩ ta.”

Chu Kính Tổ lại phát huy tinh thần bám riết không tha, dựa vào người nàng vành tai và tóc mai chạm vào nhau, “Được rồi, được rồi, đáp ứng ta đi, ta là vị hôn phu tốt trăm năm khó cầu nha, nàng cũng biết mà. Đền, Nguyệt Nhu yêu dấu, nói một tiếng là được rồi, chỉ cần đáp ứng một tiếng là nàng có thể ngủ tiếp. Được không? Được không?”

Liễu Nguyệt Nhu cuối cùng đã hết kiên nhẫn, “Được rồi, tùy tiện nguoi.” Thân mình đã cho hần, còn có cái gì mà nói nữa, thực tiện nghi cho cái tên lưu manh này.

“Thật tốt quá! Không làm ồn nàng nữa, ngủ đi.” Chu Kính Tổ hi thượng mi giai, hôn lại nàng một cái, thay nàng vén lại chăn, vui sướng hài lòng rời đi.

“Đứng rồi, cơm trưa nay chúng ta ăn vịt bát bảo đi, hảo hảo chúc mừng một chút. Bên trong con vịt tốt nhất nhét một ít hạt dẻ...” Lúc sắp ra khỏi cửa hần quay đầu lại nói như thế, được Liễu Nguyệt Nhu tạm biệt bằng một cái gối đầu nặng trĩu ngay giữa mặt.

Cứ như vậy, Chu công tử cùng Liễu tiểu thư chính thức tư định chung thân, thật đáng mừng! Thật đáng mừng!

.....

Tuy rằng toàn bộ quá trình có một chút khôi hài, còn có một chút quái dị, tuy rằng Liễu tiểu thư vẫn thường thường đem người yêu trở thành bao cát thịt nguoi, tuy rằng Chu công tử vẫn không có học được cách để bày ra vẻ mặt thâm tình... Vô luận như thế nào, sau khi hai người này đã trải qua gặp nhau, quen biết, hiểu nhau tiến tới định chung thân, đi vào giai đoạn như keo như sơn, cả ngày không có việc gì cũng ôm một chút hôn một phen, cảm tình càng lúc càng tăng tiến.

Bởi vậy, Liễu phu nhân Phạm thị nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này tuyệt không kỳ quái —— bà hôm nay tới thăm Nguyệt Nhu, vừa bước vào tú lâu, lại thấy đầu hành lang kia có vẻ như có cái lưng nam nhân. Kính hải tiến lên nhìn, nguyên lai trong lòng nam nhân kia còn có một nữ tử, hai người đang hôn hôn nhiên mất hồn, mà nàng kia là... Nguyệt Nhu!

Trời ạ! Đông!

Hiển nhiên năng lực thừa nhận của Liễu phu kém một chút, mới có thể bị loại tình hình thông thường này dọa ngã.

“Thanh âm gì vậy?” Nghe được tiếng vang Liễu Nguyệt Nhu đẩy Chu Kính Tổ ra, muốn ló đầu ra xem.

“Đừng để ý đến nó!” Chu Kính Tổ vẫn chưa thỏa mãn kéo nàng lại, một lần nữa ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn đang kháng nghị, cho đến khi nàng quên mất mọi sự...

Thật lâu sau, cuối cùng Chu Kính Tổ đã thoả mãn mới buông Nguyệt Nhu ra, cho nàng xoay người, “Đi? Kia là cái gì thế này?” Trên sàn từ khi nào có một đồng rất lạ?

Liễu Nguyệt Nhu chăm chú nhìn kĩ, “Ai nha! Nhị nương? Nhị nương người làm sao vậy? Tỉnh tỉnh nha!”

Chu Kính Tổ theo nàng tiến đến bên người nữ nhân nằm trên đất, xem xét hơi thở, thật chuyên nghiệp cho kết luận; “Bà ấy đang ngủ!”

“Thật vậy sao?” Nhị nương đang yên đang lành sao lại tự nhiên chạy đến tú lâu của nàng nằm lên sàn ngủ? Liễu Nguyệt Nhu lay lay Phạm thị, “Nhị nương người tỉnh tỉnh nha! Chu Kính Tổ, bà ấy rốt cuộc bị cái gì? Mau đi thỉnh đại phu đến đây đi, bà ấy hình như có chút không ổn.”

“Không có chỗ nào không ổn cả! Bà ấy rõ ràng chính là đang ngủ!” Chu Kính Tổ phi thường khẳng định, cùng Hàn Ứng Thiên lẫn lộn lâu như vậy, chắc chắn sẽ không nhìn lầm. Hắn thò tay ấn ấn vào huyệt nhân trung của Phạm thị, “Không tin thì để ta gọi tỉnh bà ấy cho chính nàng hỏi một chút xem.”

Quả nhiên, Phạm thị rên rĩ một tiếng, chậm rãi mở mắt, dần dần nhận ra bóng người, “Nguyệt Nhu...”

“Nhị nương người không có việc gì thật tốt quá, vừa rồi làm ta sợ muốn chết!” Nguyệt Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phạm thị suy yếu cười cười: “Ta không sao, Nguyệt Nhu...” Vừa rồi quả nhiên là ảo giác nha.

Lúc này có một giọng nam xen vào: “Xem đi? Ta đã sớm nói với nàng là không có việc gì!” Chu Kính Tổ cảm thấy bản thân mình có thể khiêu chiến so tài với Hàn Ứng Thiên được rồi.

Phạm thị cứng đờ, chậm rãi chuyển hướng đến nơi phát ra tiếng, cái kia là... thật là... nam nhân! Nga! Hai mắt bà trợn ngược lên trời lại rơi vào hôn mê.

“Nhị nương! Người lại bị sao vậy? Đừng dọa ta nha! Chu Kính Tổ! Người còn nói bà ấy không có việc gì!”

Bị Nguyệt Nhu trừng thật oan ức nga, Chu Kính Tổ biến miệng dùng lại chiêu nghìn lẻ một lần luôn luôn đúng —— ấn huyệt nhân trung, may mắn Phạm thị không làm khó hắn, lại mở mắt. Nhưng là...

“A! Người —— đâu —— thế nào —— a —— “

Chu Kính Tổ thống khổ bịt lỗ tai, tại sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Nguyệt Nhu cũng không chịu được tiếng la khủng bố như thế, “Nhị nương, người đang làm gì?” Hừ chết nàng!

.....

Liễu phủ đại loạn! Nửa khắc sau, toàn bộ nhân vật có liên quan đều tập trung ở đại sảnh.

Phạm thị líu rú nỉ non, trời ạ, tại sao lại xảy ra chuyện này? Đều là lỗi của bà, vài ngày nay vì chuyện đại nữ nhi bị hưu khiến bà không rảnh quản giáo con gái, mới có thể để cho Nguyệt Nhu cũng gặp chuyện không may. Liễu Thủy Nhu vô thố ngồi ở một bên, thật vì muội muội lo lắng. Liễu Trọng Thi lắc đầu thờ dài, đã nhiều ngày qua chính mình vì mất đi tình cảm mà lưu luyến đau buồn không màng chuyện, không nghĩ tới Nguyệt Nhu cùng Chu Kính Tổ lại tiến triển đến loại tình trạng này.

Gia môn bất hạnh! Liễu Bác Văn xanh mét mặt mày, bất hiếu nữ này vừa chọc phá đánh người phải lên quan tòa, hiện thời lại ở trong khuê phòng tư tàng nam nhân! “Trọng Thi! Đi lấy gia pháp đến đây!” Ông không thể mặc kệ được!

Liễu Trọng Thi hoảng sợ, “Cha, không cần...”

“Mau lấy đến đây!”

Chu Kính Tổ lúc này không còn tâm trạng đứng xem kịch, “Liễu lão gia, tiểu sinh có lễ.”

“Người còn nơi này làm gì? Mau rút ra ngoài!”

“Liễu lão gia, tiểu sinh là tới cầu hôn.”

“... Cầu hôn?” Lần đầu tiên có người đến gặp ông đề cầu hôn với nữ nhi mạnh mẽ này, Liễu Bác Văn bị dọa đến ngây người.

“Đúng vậy, qua lệnh công tử tác hợp, tiểu sinh cùng lệnh ái tình đầu ý hợp, bởi vậy hôm nay chính thức hướng ngài cầu hôn, khẩn cầu Liễu lão gia bỏ thứ yêu thích.”

“Người... Thật sự muốn kết hôn với nữ nhi của ta? Không lo lắng gì sao?” Hai nữ nhi đều gả ra ngoài sau lại bị hưu trở về khiến ông thật mất mặt, Nguyệt Nhu mạnh mẽ đến mức ông không có biện pháp nha.

Liễu Trọng Thi cũng chần chờ nói: “Đúng rồi, Chu huynh, đây là chuyện cả đời, huynh nên nghiêm cẩn ngẫm lại đi. Từ từ sẽ đến, không cần cấp.” Tuy rằng việc muội muội hỏa bạo có thể gả ra ngoài hẳn cũng có thể thoát ly bề khổ, nhưng thân là người đọc sách, không thể “Gấp lửa bỏ tay người” nha.

“Ngô, như vậy a? Ân...” Chu Kính Tổ cũng tự “cẩn thận” suy xét.

Này bọn đàn ông đang bày trò gì chứ? Liễu Nguyệt Nhu trợn mắt phun lửa, cố tình bày ra vẻ mặt cười xán lạn, đến gần Chu Kính Tổ: “Đừng rồi, Chu công tử, người từ từ suy nghĩ, không cần gấp.” Tên hỗn đản này dám thật sự do dự trước mặt nàng sao? ! Hắn tưởng rằng nàng rất muốn gả cho hắn hả?

“Ách? Không không, không cần suy nghĩ, ta muốn cưới! Đương nhiên muốn kết hôn!” Chu Kính Tổ nhắc tay kiên định tuyên cáo, dưới chân lại lặng lẽ từng bước lùi về phía sau.

Đáng thương a! Liễu gia phụ tử đồng tình nhìn hắn, lại nhìn nhau một cái, trong lòng tràn đầy áy náy. Mặc kệ ra sao, Nguyệt Nhu cuối cùng cũng có người chịu cưới, phu nhân dưới tuổi vàng chắc cũng an lòng!

Phạm thị cùng Liễu Thủy Nhu nhìn màn này cũng thật lo lắng. Thật tốt quá, sự tình được giải quyết, Nguyệt Nhu cuối cùng cũng có nơi có chốn. Bỏ Tát phù hộ!

Liễu Nguyệt Nhu có chút kinh ngạc, nàng bày ra rắc rối lớn như vậy, phụ thân cùng huynh trưởng lại không lấy gia phong ra trừng phạt nàng sao?

Đó là bởi vì nàng rất mạnh mẽ! Mới có thể khiến cho bọn họ nhanh chóng chuyển tay! Chu Kính Tổ ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê. Vậy là cái củ khoai lang phòng tay này sắp quăng đến phiên hắn nhận, hắn cũng không khỏi thở dài một hơi ——

Ai! Xả thân xuống địa ngục, ta thật là rất rất rất rất vĩ đại! Ngay cả bản thân mình cũng cảm động muốn rơi lệ, khó trách phụ tử Liễu gia có thể vui quá mà khóc.

Như vậy, hôn sự Chu Liễu hai người chính thức xác định!

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Một ngày trời trong nắng ấm, Thanh Thanh mang trà bước vào khuê phòng của tiểu thư, “Trà đến, tiểu...” Ngẩng đầu nhìn lên, thiếu chút nữa đem khay trà hất đổ.

Liễu Nguyệt Nhu cười cười xoay người, “Thế nào? Xem có được hay không? A, nguyên lai ta mặc nam trang nhìn rất anh tuấn nha.” Lời này cũng không giả, nàng mặc nho sam trắng, trường bào màu xanh, trên đai lưng còn đeo một khối ngọc bích, mái tóc vấn cao, gương mặt vẫn sinh, hơn nữa trên tay là một cây quạt trộm lấy của đại ca, rõ ràng là một thiếu niên thư sinh tuấn tú.

“Tiểu thư, người mặc thành như vậy là muốn làm gì?” Thanh Thanh không dám tỏ vẻ thờ ơ, ngược lại còn phỏng đoán không biết tiểu thư lại muốn đi gây cái họa gì, tim gan run sợ hỏi.

“Làm gì mà kinh hoàng như vậy chứ, ta mới không đi gặp rắc rối.” Liễu Nguyệt Nhu bất mãn nói, xem bộ dáng Thanh Thanh kia như có họa roi xuống đầu, xem nàng như tổ ong vò vẽ sao.

Thanh Thanh không dám hỏi lại, chỉ là âm thầm cầu nguyện, hi vọng tiểu thư bình an.

“Được rồi, ta đi ra ngoài!” Liễu Nguyệt Nhu vẫy vẫy tay, đi nhanh bước ra tú lâu, bỏ lại tiểu nha đầu bất an.

Chu Kính Tổ tên hỗn đản này, vài ngày nay luôn ăn com xong liền nhanh như chớp biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, không biết đến chỗ nào tầm hoa vấn liễu. Hừ, vừa đính thân rồi thì không để vị hôn thê là nàng vào mắt! Trước kia nàng lười chờ mớm vào, nhưng hiện tại nếu hắn là vị hôn phu của bản thân, đương nhiên không thể chỉ ngồi xem được! Ngày hôm qua nghe hắn trong lúc vô ý nói hôm nay muốn đi tú lâu mới khai trương tiếp khách, bởi vậy nàng liền cải trang đi theo xem rồi.

Một đường trốn trốn tránh tránh lên đến hậu hoa viên, xem xét hậu môn đang muốn lên ra —— nha? Nàng nhanh chóng dừng lại, trong đình bên kia không phải là tỷ ty sao? Tại sao tỷ ty lại có khả năng nghĩ thông mà ra khỏi khuê phòng?

Liễu Nguyệt Nhu hưng phấn mà tiếp cận phía sau Liễu Thủy Nhu, lấy phiến quạt nhẹ nhàng chạm vào đầu vai tỷ ty một chút.

Liễu Thủy Nhu quay đầu —— rõ ràng là một cái mặt quỷ xấu xí phi thường gần trong gang tấc! “Oa! A ——” nàng sợ tới mức thét chói tai.

“Thủy Nhu tiểu thư, xảy ra chuyện gì? Ai dám lúc này làm càn!”

Phía sau đột nhiên xuất hiện giọng nam khiến Liễu Nguyệt Nhu giật nảy mình, tiếp theo hai bàn tay to túm áo nàng nhắc lên: “Người là ai? Sao lại dám khi

để Thủy Nhu tiểu thư!”

Thanh âm này? Liễu Nguyệt Nhu quay đầu, vừa thét chói tai vừa đánh tay xuống: “Ngụy Phong Pha! Dừng tay!”

Đi? Ngụy Phong Pha dừng tay, người kia là ai? Hắn vừa mới nghe được Liễu Thủy Nhu kêu sợ hãi, vội chạy tới nhưng lại gặp một người nam nhân đang đùa giỡn nàng, giận dữ đang muốn hung hăng giáo huấn hắn một chút, không nghĩ tới nam nhân này kêu ra tên của hắn.

Liễu Nguyệt Nhu bị hắc nhắc lên hô hấp khó khăn, “Ngu ngốc, mau buông ta xuống, ta là Liễu Nguyệt Nhu!”

“Tiểu muội?” Liễu Thủy Nhu kinh hô, nhìn kỹ tiểu thư sinh tuấn tú trước mắt này, “Muội sao lại ăn mặc thành cái dạng này?”

“Ngu ngốc, còn không mau buông ra?” Liễu Nguyệt Nhu dùng sức gỡ tay của Ngụy Phong Pha ra, chỉnh trang lại xiêm y, “Tỷ tỷ, thế nào, ta mặc như vậy có phải rất đẹp mắt hay không?”

Liễu Thủy Nhu chần chờ: “Này... Đẹp mắt, nhưng là nữ nhi không nên mặc như vậy.”

“Mặc kệ nó, đẹp là được. Haiz, tỷ tỷ hôm nay tại sao có hưng trí ra ngoài một chút vậy?” Hiếm khi tỷ tỷ luôn luôn ngồi buồn ở trong phòng cũng sẽ chủ động đi ra ngoài hít thở khí trời, hôm nay thật đúng là ngày lành nha.

“Ách... Hôm nay, thời tiết tốt.” Liễu Thủy Nhu không được tự nhiên gục đầu xuống. Nàng cũng không biết tại sao bản thân mình cứ nhiên lại đáp ứng cái nam nhân kia yêu cầu đến hoa viên đi một chút, cái này thảm, bị tiểu muội nói trúng rồi!

“Nha, ” Liễu Nguyệt Nhu vốn thuận miệng hỏi một chút gặp tỷ tỷ bày ra bộ dạng khả nghi, mắt hạnh vòng vo chuyển, nhìn thẳng vào Ngụy Phong Pha đồng dạng cũng không được tự nhiên, “Như vậy Ngụy đại hiệp thì sao? Khéo như vậy cũng có hưng trí dạo hoa viên nga?”

“Là... Đúng vậy, hoa viên này rất xinh đẹp, đúng hay không? Ha ha ha.” Ngụy Phong Pha né tránh ánh mắt sắc bén của mệnh mẽ nương tử.

“Phải không?” Liễu Nguyệt Nhu hừ một tiếng, kéo hắn đi đến một bên, “Ngụy Phong Pha, ngươi nói thực ra, ngươi có phải thèm nhỏ dãi tỷ tỷ ta hay không?”

“Ta... không... không...” Thèm nhỏ dãi? Làm gì khó nghe như vậy! Hắn là ngưỡng mộ.

“Tốt lắm, ta đã biết. Thích tỷ tỷ ta cũng phải hướng cha ta cầu hôn, không được lên lút!” Nói thực ra, Ngụy Phong Pha làm tì phu của nàng cũng rất không sai, tuy rằng tính tình không biết khôn khéo, nhưng tuyệt đối sẽ không khi dễ tỷ tỷ. Phụ thân hiện tại muốn mau chóng đưa tỷ tỷ xuất môn, nhất định sẽ không cự tuyệt.

“Cầu... cầu hôn?” Ngụy Phong Pha bị dọa không nhẹ, “Ta, ta ngưỡng mộ, tôn kính Thủy Nhu tiểu thư, không, không dám vọng tưởng...” Nữ tử tốt đẹp như vậy có thể gả cho bản thân mình sao? Hắn cho dù nằm mộng cũng không dám.

“Thúi lắm! Ngươi thậm nghĩ muốn tỷ tỷ ta sao?” Liễu Nguyệt Nhu neho mắt lại.

“Đương nhiên không phải! Ta là thật lòng thương yêu Thủy Nhu cô nương!” Ngụy Phong Pha rống to, không thể chấp nhận tâm ý của bản thân bị xuyên tạc.

Liễu Thủy Nhu luôn chú ý âm thầm bọn họ chợt nghe thấy câu tuyên ngôn này, xấu hổ đến kinh suyền một tiếng, che mặt chạy vội rời đi. Trời ạ, nam nhân này sao lại thích bản thân mình?

“Thủy Nhu tiểu thư...” Ngụy Phong Pha cũng che lại mồm rộng của mình, ngu ngốc nhìn giai nhân rời đi. Thảm, nàng tức giận...

“Ngốc tử! Mau đuổi theo!” Liễu Nguyệt Nhu đá hắn một cái, cười meo meo đi ra cửa. Hắc hắc, kế tiếp cứ để cho chính bọn họ tự làm đi.

.....

Vui vẻ hát dân ca, Liễu Nguyệt Nhu một đường phe phẩy cây quạt tìm được “Tiếp khách tửu lâu”.

Oa! Rất lớn nha! Hai tầng lầu to đẹp, tọa lạc tại trung tâm phố xá sầm uất, trang trí kim bích huy hoàng. Đây là tân sản nghiệp của nhà Chu Kính Tổ ở Kim Lăng thành sao?

Hôm nay đúng là ngày khai trương đại cát của Tiếp khách tửu lâu, trong trong ngoài ngoài tiếng người ồn ào, trong thành đại đa số không sĩ phú hào, các chủ quán lão bản đều đến chúc mừng. Không chỉ có vì chúc mừng Tiếp khách tửu lâu khai trương, càng vì hướng lâu chủ chưa lộ diện Chu Kính Tổ Chu công tử mà đến.

Liễu Nguyệt Nhu chen vào tửu lâu kín người hết chỗ, thăm thán: Chu Kính Tổ coi như là một khối biển chữ vàng của Chu gia. Thiên hạ làm gì có người làm ăn nào không hy vọng giao tiếp cùng Chu công tử?

“Giờ lành đến ——” kèm theo một tiếng hô to, tiếng pháo vang to, ước chừng vang nửa canh giờ.

Liễu Nguyệt Nhu buông hai tay che tai, khua khua tay xua khói thuốc súng, dưới chân lạng lẽ đá văng ra một tên xú nam nhân chen chúc tại bên người

nàng, thăm mắng hỗn đản Chu Kính Tổ tại sao còn không ra.

“Chu công tử đến! Đó! Ở bên kia!” Một người mắt sắc phát hiện Chu Kính Tổ xuất hiện tại lan can lầu hai.

Kèm theo tiếng kêu của hắn, toàn bộ mọi người nhìn về phía bên kia, ào ào tiếp đón, trong mắt nhấp nháy rạng rỡ hình tiền. Nha, tán tài kim đồng! Chúng ta yêu người!

Liễu Nguyệt Nhu cũng trừng đại cô nương xinh đẹp bên người tên Chu Kính Tổ kia. Hảo oa! Chu Kính Tổ, người chết chắc rồi!

Không biết đại họa đã gần kề, Chu Kính Tổ cười meo meo về phía mọi người vẫy tay, đứng bên trái hắn là con gái một của chương quầy quản lý Tiếp khách từ lâu này – Lí Mĩ Châu, bên phải là vài quản sự cửa hàng của Chu gia.

Haiz, vội làm cho xong việc này là có thể thoát mái mà bồi vị hôn thê yêu dấu. Gần đây vội xử lý Kim Lăng các khoản trừ bị xây dựng từ lâu này, vội ra sớm về trễ, chỉ có thời điểm ăn cơm mới có thể cùng Nguyệt Nhu sum vầy. Sáng nay khi xuất môn, trong mắt Nguyệt Nhu đã toát ra một tia nguy hiểm quang mang.

Hắn âm thầm thề lưỡi, xem ra tính nhẫn nại của Nguyệt Nhu sắp hết, không sao, buổi tối trở về hảo hảo “trấn an” nàng một chút! Nếu không vì muốn thuận tiện bàn bạc vài cái sinh ý, hôm nay hắn cũng không nghĩ đến lễ khai trương này mà tình nguyện ở nhà chơi với Nguyệt Nhu.

Nhớ đến người yêu, Chu Kính Tổ không khỏi treo lên nụ cười ôn nhu, may mắn không chú ý tới ánh mắt ái mộ của Lí Mĩ Châu bên cạnh cùng ánh mắt tức giận của Nguyệt Nhu cách đó không xa. Hắn chậm rãi đi xuống thang, lập tức bị mọi người bao vây.

Khách sáo mà nói, người nườm nượp bao quanh Chu Kính Tổ trong một vòng ngoài một vòng, đến người nào trong lòng hiểu rõ. Tốt rồi, hiện tại tập trung vào mục tiêu, phóng ra!

“Ha ha, Luru lão gia, đã lâu không thấy.”

“Chu công tử hảo, khai trương đại cát, chúc mừng chúc mừng.” Luru lão gia không nghĩ tới Chu Kính Tổ sẽ nhớ được hắn, cao hứng lập tức tiến lên.

“Cám ơn Luru lão gia, rất hân hạnh được đón tiếp. Loại tiểu điểm này không có gì đặc biệt, ta chuẩn bị mua một miếng đất xây cái từ lâu lớn hơn nữa nha! Ân, địa phương tốt nhất là dựa vào bờ sông.”

“Mua?” Luru lão gia lộ tai lập tức dựng thẳng lên, “Ai nha, Chu công tử, vừa khéo ta ở Đông phố dựa vào sông Tần Hoài kia có một miếng đất to, có thể tiện lợi bán cho Chu công tử. Phạm vi gần năm ngàn trượng nha! Chỉ cần một ngàn lượng bạc. Thế nào?”

“Đông phố? Ở nơi nào? Địa phương có được hay không?”

Đương nhiên không tốt, miếng đất kia ở phần cách xa phố xá, hơn nữa là ăn vào giữa sông, căn bản không có người lái vãn. Bởi vậy Luru lão gia vỗ ngực cam đoan: “Đương nhiên được rồi! Ta nói cho công tử nghe, đây là nơi tốt nhất bên bờ sông Tần Hoài! Thích hợp xây dựng khách sạn!” Nếu có thể bán được nơi phiền phức kia đi thì thật tốt quá.

“Thật vậy chẳng?” Bộ dáng Chu Kính Tổ nghiêm cẩn lo lắng, kỳ thực hắn đã nhìn qua nơi đó, thật là nơi tốt nhất bên bờ sông Tần Hoài, không —— là nơi thích hợp nhất xây dựng bên tàu mới. “Nhưng mà một ngàn lượng thì...” Năm ngàn lượng thì thích hợp hơn.

“Công tử cảm thấy rất được có phải không? Haiz, Chu công tử là người quen, ta chịu thiệt chút, sáu trăm lượng!” Chỉ e lỡ mất cơ hội tốt này, Luru lão gia nhanh chóng giảm giá. Nhìn thấy Chu Kính Tổ còn đang do dự, mà bên cạnh bắt đầu có người chú ý tới bọn họ nói chuyện, lập tức lại tự động chém bản thân mình một đao, “Giá cuối cùng, bốn trăm lượng! Chu công tử không cần lo lắng, giá này thật sự là rất thấp.” Nếu cơ hội này bị người khác lấy đi rồi, hắn sẽ đâm ngực tức chết.

“Được rồi, thành giao!” Chu Kính Tổ sáng khoái đáp ứng. Nếu Luru lão gia nhất định phải bán giá thấp như vậy, hắn cũng không lại kiên trì giao dịch công bằng. Haiz, hắn thật sự là người làm ăn hiền hoà, khó trách được hoan nghênh như vậy!

“Thật tốt quá! Chu công tử thật sự là anh minh.” Miếng đất phiền phức vô dụng kia còn bán được bốn trăm lượng bạc trắng, hắn có nằm mơ cũng sẽ cười a.

Chu Kính Tổ nhìn theo Luru lão gia vui mừng đi xa, mỉm cười chuyển hướng bên kia, “Đi? Đây không phải là Trữ lão bản sao? Gần đây làm ăn có được không? Ta đang muốn đến chỗ ngài mua vài món trang sức nha.” Kỳ thực mục đích của hắn là gian cửa hàng mặt tiền của Trữ lão bản kia.

“Mua trang sức? Đương nhiên có, Chu công tử muốn cái gì, ta tuyệt đối bán đúng giá cho công tử. Không gạt công tử, gần đây sinh ý không tốt, ta đang muốn đóng cửa nha.”

“Sinh ý không tốt a?” Chu Kính Tổ thật quan tâm thăm hỏi, “Sao lại thế này? Có cái gì ảnh hưởng vậy?”

Không ra khỏi sở liệu của Chu công tử, nửa khắc chung sau hắn chiếm được gian cửa hàng mặt tiền kia, mà Trữ lão bản vui vui mừng mừng theo thủ hạ của hắn đi ký ước.

Như thế như vậy, sau khi lại dạo qua một vòng, Chu Kính Tổ hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời cũng khiến cho danh hào “Tán tài kim đồng” của hắn càng thêm vang dội! (xem ra hắn sau này làm buôn bán có thể càng thêm thuận buồm xuôi gió.)

Chu Kinh Tổ ngồi xuống nghỉ, Lí Mĩ Châu lập tức lại gần hắn dâng lên một chén trà, ánh mắt ái mộ không ngừng.

Vừa tiếp nhận trà, chợt nghe bên cạnh lại có người tiếp đón, Chu Kinh Tổ theo tiếng nhìn sang. Nga, nguyên lai là tên ngọc Trương Phú Quý kia không để ý cả người còn quần băng vải, nỗ lực lết đến nơi này.

“Chu công tử, đã lâu không thấy, công tử vẫn anh tuấn tiêu sái, tác phong nhanh nhẹn như vậy a!” Trương Phú Quý cười nịnh, chỉ kém không có cái đuôi dựng thẳng lên đến lắc lắc.

“Nguyên lai là Trương công tử, thật là đã lâu không thấy, thế nào gần đây tại sao ít thấy công tử?”

Trương Phú Quý cười cứng đờ: “Ài, Chu công tử có điều không biết, gần đây ta... Haiz, vẫn là không nói đi.” Gần đây hắn cũng không dám xuất môn, từ khi lần trước ở kỹ viện ám hạng bị đánh, hắn bị thương vừa khéo một chút, vừa ra khỏi cửa lập tức liền lại bị người ám toán, đánh đến mức nằm rạp phải nâng về nhà, trăm thứ khó chịu, thật không biết gần đây gặp phải người nào?

Chu Kinh Tổ cười thầm, hắn đương nhiên biết là chuyện gì xảy ra. Đều do Nguyệt Nhu, đánh tên mập mạp này đến nghiện, đương nhiên chính hắn cũng giúp không ít việc.

“Kỳ thực ta luôn luôn đều rất muốn tìm đến Chu công tử.” Hắn linh quang chợt lóe, đột nhiên nghĩ thông suốt Liễu Trọng Thi vì sao có thể có nhiều tiền cạnh hoa khôi như vậy. Nguyên lai là do Chu công tử giúp đỡ! Đây khiến cho hắn càng thêm nhiệt huyết sôi trào, nếu là hắn có thể cùng Chu công tử kết giao bằng hữu, chẳng phải là hắn có thể sống phổng túng mà không cần bản thân mình bỏ tiền sao? Vì mục đích cao thượng này, hắn hôm nay không để ý nguy hiểm xuất môn.

“Nga? Khó được Trương công tử coi trọng tiểu đệ như vậy, tiểu đệ thật sự là cảm động.” Người này thật là bị đánh cũng không sợ. Chu Kinh Tổ cúi đầu thối thối trong chén trà, cảm thấy còn phồng tay, cho nên muốn thả lại mặt bàn.

“Ta đến ta đến.” Trương Phú Quý nịnh bợ đoạt lấy bát trà, hai tay nâng đến trên mặt bàn.

“Cảm tạ.” Chu Kinh Tổ mỉm cười buông tay, ngón tay nhẹ nhàng búng nhẹ ——

“Oa a! Mẹ ta nha!” Trương Phú Quý kêu một tràng la hét như giết heo, xoa xoa chỗ bị phỏng gào thét, chỗ này đúng là bộ vị hắn bị thương nghiêm trọng nhất nha!

“Ai nha! Trời ạ! Thực hông bét!” Chu Kinh Tổ vạn phần thương tiếc nhìn —— mấy giọt nước trà nho nhỏ bắn lên trên ống tay áo của mình, “Thảm nha, bộ quần áo này của ta mua mất năm ngàn lượng bạc! Thế này là đi tong hết rồi!”

Mọi người sớm bị tiếng kêu lộn chết của Trương Phú Quý hấp dẫn, bắt đầu ào ào nghị luận.

“Đáng thương! Thật sự là thảm!”

“Haiz, ngày đại hi lại gặp gỡ loại sự tình này, haiz!”

“Đúng rồi, năm ngàn lượng nha! Thế là đã xong rồi.”

“Đáng tiếc đáng tiếc...”

Mọi người đều vây lại đây xem bộ quần áo giá trị năm ngàn lượng hi hữu, thế là Trương Phú Quý bị mọi người từng bước một đạp ra ngoài, rốt cuộc thảm kêu không được. Hai tên gia đình của hắn chạy tới, vô cùng thuần thực khiêng hắn lên, hướng huyện phủ chạy vội, may mắn đại phu còn ở tại trong phủ...

Chu Kinh Tổ cười đến càng hiền lành, hướng bốn phía chấp tay: “Hôm nay đa tạ các vị quang lâm, bản công tử tuyên bố: hôm nay ở tân tửu lâu ăn cơm không lấy tiền, thỉnh mọi người tận tình hưởng dụng!” Thứ nhất là tạo danh tiếng mới đầu cho tửu lâu; thứ hai thì là vì báo đáp bọn họ hết sức phối hợp.

Mọi người cùng ồ lên, người người đều vui mừng giống như nhặt được bảo vật. Đã sớm nói tiện nghi của “Tán tài kim đồng” để chiếm đó thôi!

Chu Kinh Tổ bày ra chiêu bài tươi cười xem mọi người tranh tiên khùng hậu ngồi vào vị trí, xoay người muốn đi, bỗng nhiên, tầm mắt của hắn bị một văn sinh công tử thân thanh bào hấp dẫn, mặt bên người này hình như có vẽ như rất quen thuộc.

Lúc này vị thư sinh này đem mặt chuyển hướng hắn, Chu Kinh Tổ sững sốt một chút, lập tức hiện ra tươi cười kinh hi tiến lên dựa vào, thấp giọng nói: “Nguyệt Nhu, sao nàng lại tới đây? Nàng cũng đến chúc mừng ta sao? Thật là có tâm, ta chỉ biết nàng là thật quan tâm ta.”

Liễu Nguyệt Nhu tựa tiểu phi tiểu, “Đúng vậy, đến chúc mừng bên cạnh người lại có mỹ nhân làm bạn.”

Chu Kinh Tổ thuận ý nàng bảo mà quay lại nhìn, thấy Lí Mĩ Châu đang hướng hắn đi tới, bưng tỉnh đại ngộ. “A, Nguyệt Nhu, nguyên lai nàng khăn trương như vậy, ta thật sự là quá cảm động. Yên tâm, ta đối với nàng cam đoan là toàn tâm toàn ý, sẽ không thích người khác. Bất quá nàng ghen cũng là bình thường, ai kêu bộ dạng ta anh tuấn bất phàm như thế đâu! Vị hôn phu ưu tú giống ta như vậy, mặc cho ai cũng sẽ lo lắng. Haiz, vốn là chọc nữ nhân ái mộ, chẳng lẽ sinh ra đẹp trai cũng là tội lỗi?”

Người này có xấu hổ hay không? Liễu Nguyệt Nhu nghe xong lời nói hần thối phồng bản thân mình lại vừa bực mình vừa buồn cười. Kỳ thực nàng cũng thấy được Chu Kính Tô đối đãi cái mĩ cô nương kia không có ý gì, thậm chí lấy việc này mà đe dọa hần lập uy phong cho mình, không nghĩ tới hần thể mà còn có thể thừa cơ thối phồng bản thân mình. “Người nói đủ chưa? Đừng làm cho khách nhân đều ăn không ngon.”

Nhìn ra được Nguyệt Nhu tuy rằng bản mặt hắc ám, nhưng là trong mắt lại mang ý cười, Chu Kính Tô da da cười : “Vâng, Chu phu nhân tương lai. Đúng rồi, thân trang điểm này hôm nay của nàng thật sự là xuất, nhất định mê đảo không ít cô nương gia!” Ngẫu nhiên cũng muốn khích lệ người yêu một chút, miễn cho nàng đứng tại bên người ưu tú như mình sẽ cảm thấy tự ti.

“Phải không?” Liễu Nguyệt Nhu hừ lạnh một tiếng, người kia luôn nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Đương nhiên, ta cũng không gạt người.” Thời điểm nói dối thể này Chu Kính Tô vẫn là mặt không đổi sắc.

Liễu Nguyệt Nhu hướng bên hông hần đập đập cây quạt: “Người thôi đi, những lời này mà cũng dám nói!” Không sợ thiên lôi đánh xuống sao?

“Nguyệt Nhu, nàng lại hoài nghi vị hôn phu thành thực khiêm tốn của nàng sao?” Chu Kính Tô thoải mái mà mồm mép, một đường che chở vị hôn thê rồi đi từ lâu.

Trong tửu lâu người người vì mỹ thực hấp dẫn, không người chú ý tới bọn họ rời đi, chỉ có Lí Mĩ Châu hoảng sợ nhìn Chu công tử ôm eo một gã nam tử trẻ tuổi tuấn tú, hai người còn một đường thoải mái mà trêu đùa. Trời ạ!

Sau một lúc lâu, nàng phục hồi tinh thần lại, nghiêng ngả chao đảo chạy đến chương sự tửu lâu: “Cha! Cha! Không tốt! Công tử hần nguyên lai...” Có đoạn tự chỉ phích!

Ba canh giờ sau, cha của Chu Kính Tô – Chu lão gia tay run run nhận bỏ câu đùa tin khẩn cấp, trước mắt biến thành màu đen, ngã ngồi ở ghế tựa. Trời ạ! Chu gia muốn tuyệt hậu!

Lão thiên gia! Vì sao hần năm đó chỉ nuôi một đứa con trai? !

Giờ phút này, Chu lão gia lần đầu tiên hối hận bản thân mình rất tiết kiệm tiền ...

.....

Chu Kính Tô cũng không biết Chu gia cao thấp kinh hoàng cùng xôn xao, nhân nhả cùng người yêu đi dạo phố đầu vô mồm.

“Đúng rồi, người vừa rời ở tửu lâu giống như cùng rất nhiều người nói qua sinh ý nga?” Liễu Nguyệt Nhu mồm to ăn hồ lô đường phèn, hoàn toàn không có khí chất văn nhân công tử. Nàng có chút khó hiểu vì sao những người cùng Chu Kính Tô nói qua sinh ý đều có bộ dạng vui mừng khi chiếm được đại tiện nghi.

“Là nha, bàn một ít chuyện mua bán.” Chu Kính Tô lấy ngón tay lau đi bảm chút đường bên miệng nàng, không quan tâm cử chỉ này tạo thành kinh ngạc lớn cho người qua đường.

Liễu Nguyệt Nhu nhìn hần: “Vì sao bọn họ đều là cái loại bộ dáng được đến tiện nghi này, ta không tin người sẽ làm việc mua bán có lỗ. Nga, chẳng lẽ người lại phản trừ ăn lỗ hỏ, khi dễ người thành thật?”

“Cái gì mà phản trừ ăn lỗ hỏ? Đừng nói khó nghe như vậy.” Chu Kính Tô bất mãn phản bác: “Mỗi kiện sinh ý đều là theo như tâm ý của bọn họ, thiện lương như ta cuối cùng là không đành lòng làm trái ý tứ của bọn họ. Kỳ thực bọn họ đích xác không có chịu thiệt, chỉ là chúng ta lợi hơn một chút mà thôi!” Hần thắng là vì ánh mắt hần tương đối chuẩn một chút, nhìn xa một chút, mới không có khi dễ người thành thật đâu!

“Như vậy a,” Liễu Nguyệt Nhu cảm thấy hần nói là nguy hiểm, “Chẳng lẽ tài phú Chu gia các người là tích tụ lên như thế này? Người Chu gia bàn chuyện làm ăn đều là giả hồ đồ, hòa khí phát tài như thế này ư?”

“Đương nhiên là không rồi!” Chu Kính Tô kiêu ngạo ưỡn ngực, “Phương thức này là sáng tạo độc đáo khai thiên phách của ta! Những người khác muốn học cũng học không được đâu!” Lịch đại Chu gia nhân đều rất tinh minh, luôn ngay từ đầu liền khiến cho đối thủ cảnh giác cùng kiêng kị, không ai có thể làm giống hần hòa ái dễ gần như vậy a!

Giảo hoạt! Liễu Nguyệt Nhu trợn trừng mắt, nghĩ đến chính nàng còn không phải dính đúng chiều này của hần sao? Ai cũng nghĩ hần là coi tiền như rác, trên thực tế hần mới là người thắng lớn nhất. Thật sự là quá giảo hoạt!

Chu Kính Tô cười xoa xoa đầu nàng. Kỳ thực Nguyệt Nhu tâm tính đơn thuần, chỉ sợ nàng vĩnh viễn sẽ không minh bạch, thương trường người lừa ta gạt làm sao đơn giản như vậy? Haiz, nàng vẫn cứ nên hung tợn mắng chửi người, sửa chữa đáng đồ tử thì tốt hơn.

“Chu công tử, đây không phải là Chu công tử sao?” Tiếng kêu bên cạnh làm cho bọn họ quay đầu nhìn lại.

“A, không phải là Cẩm Thao cô nương sao?” Liễu Nguyệt Nhu lộ ra tươi cười, “Hoa khôi cô nương mấy ngày gần đây sao rồi?” Nữ nhân này còn dám xuất hiện tại trước mặt bọn họ sao?

“Người? Liễu Nguyệt Nhu, là người!” Lúc đầu Cẩm Thao thực không nhận ra nam tử này chính là Liễu Nguyệt Nhu. “Người này mạnh mẽ nữ nhân, ta không muốn nói chuyện với người, rút ngay!”

Đi? Tính tình nàng ta chuyển biến hoàn toàn, không giả nhu nhược nữa ư? Trong hồ lô lại bán loại thuốc gì? Liễu Nguyệt Nhu nhú mày đáp lại: “Nên biến chính là người đi, nữ nhân không biết xấu hổ!”

“Người mới là đồ không cần mặt mũi!” Cẩm Thao xoa xoa thắt lưng, hung tợn cùng Liễu Nguyệt Nhu đối ẩm ỉ, khoe mắt lại tà liếc Chu Kính Tổ, nhìn lên hân phần ứng.

Lần trước vô công mà phản, nàng rút kinh nghiệm xương máu, cuối cùng tìm ra nguyên nhân bản thân thất bại—— nguyên lai Chu công tử yêu thích tương đối đặc thù, không thích nữ tử dịu dàng nhu nhược, mà là loại mạnh mẽ nương tử này. Bởi vậy nàng lại ngóc đầu trở lại, lấy hoá trang mỹ nữ mạnh mẽ xuất trường!

Chu Kính Tổ ngờ ngác nhìn hai nữ nhân đối chọi gay gắt, không rõ Nguyệt Nhu lại đang làm gì. Bọn họ đang ở ước hội nha! Nàng lại bỏ lại hân đi cùng người khác cãi nhau! Ô... lại xem nhẹ hân như vậy.

Nửa canh giờ sau, Chu Kính Tổ rốt cục hết nhẫn nại, tiến lên giữ chặt ống tay áo Liễu Nguyệt Nhu, “Nguyệt Nhu, nàng không cần không để ý ta.”

Liễu Nguyệt Nhu đang cãi nhau cao hứng liền một cước đá văng ra hân, “Cút ngay, đừng làm trở ngại ta!” Nàng cũng sắp cãi thối, người này lúc này đến phá cái gì?

Cẩm Thao đã cãi nhau đến lý trí hoàn toàn biến mất, tiến lên chỉ Liễu Nguyệt Nhu mắng to: “Người... người là đồ kỹ nữ thôi!” Nói xong tiến lên giơ lên bàn tay muốn đánh người.

Hừ! Cũng không ngần ngại Liễu Nguyệt Nhu nàng là người đem đánh nhau làm cơm ăn, nếu nàng ta động thủ trước, Liễu Nguyệt Nhu đương nhiên cũng vui vẻ phản kích rồi. Chính là hoa khôi không quen đánh nhau, một quyền liền ngã xuống, khiến nàng có chút mất hứng.

“Nguyệt Nhu, tại sao nàng lại tùy tiện đánh người thế?” Chu Kính Tổ tiến lên chất vấn, làm cho Cẩm Thao ngã xuống đất vui mừng quá đổi, không ngờ—— “Ta không phải đã nói sao? Người như thế xương nhiều thịt ít, đánh sẽ không thoải mái, cẩn thận bị thương khớp ngón tay của nàng. Đến, ta nhìn xem. Ai nha, hình như có chút sưng, thật đáng thương! Có đau hay không?”

Liễu Nguyệt Nhu hất văng Chu Kính Tổ thừa cơ sờ tới sờ lui ăn đậu hũ, xoay người tiếp tục dạo phố, Chu Kính Tổ đương nhiên tức khắc đuổi theo.

Cẩm Thao đầu vô lực cúi mặt, hoàn toàn tuyệt vọng. Nàng cuối cùng hiểu được nguyên nhân bản thân mình thua: nàng mạnh mẽ không bằng Liễu Nguyệt Nhu, bởi vậy hấp dẫn không nổi thủ thưởng thức đặc thù của Chu Kính Tổ.

Haiz, quên đi, vẫn là đi câu kẻ ngốc khác tốt hơn, dù sao kẻ có tiền có mạo trong thiên hạ còn nhiều mà. Bằng mỹ mạo của nàng, còn sợ không có ngày lành sao?

Cẩm Thao bò lên, đột nhiên nhìn đến trước mắt xuất hiện một đôi chân, ngẩng đầu hướng lên trên nhìn—— Liễu Trọng Thi đang đứng ở trước mặt nàng.

“Liễu đại ca...” Nàng lập tức lộ ra mặt cười biểu tình diễm đam đáng yêu.

Liễu Trọng Thi lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, huy tay áo xoay người tránh ra, không lại quay đầu. Hân hôm nay cũng trên đường mua vài thứ, vừa vặn gặp phải màn diễn này. Kỳ thực thời điểm tiểu muội cùng Cẩm Thao cãi nhau ẩm ỉ hân đã đến, đem trò hề của nàng thu hết vào đáy mắt.

Hân cuối cùng đã thấy rõ ràng! Đây là chuyện tốt, không phải sao? So với bị nàng lừa cả đời tốt hơn.

Nhưng là, Liễu Trọng Thi ngẩng đầu, kìm nén ướm át trong hốc mắt. Kia là giấc mộng đẹp nhất lúc ban đầu cùng yêu say đắm nha...

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: end

Chuyện xưa đến đây có thể nói là viên mãn, dù sao Chu Kính Tổ đã thành công thắng được mỹ nhân tâm, còn cùng nàng đính hôn không phải sao? Nhưng là—— nếu người có phụ thân giống như Chu lão gia vậy thì cũng đừng hy vọng xa vời sự tình thuận lợi như vậy!

Chu lão gia cả đời ghi nhớ tổ huấn, nỗ lực hoàn thành điều quan trọng nhất trong đời: nhất là liễu mình kiếm tiền, nhị là cẩn thận kéo dài hương khói Chu gia. Điều đầu tiên ông tự nhận không thua bất luận tổ tiên Chu gia nào, nhưng điều thứ hai thì... Không biết trước đây ông tạo ra cái nghiệt gì mà lại sinh một đứa con trời đánh như Chu Kính Tổ!

Thằng con trai này từ nhỏ chính là đối đầu với ông! Tám tuổi học trốn nhà đã không nói làm gì, đáng giận là nó trốn nhà đi làm cái gì mà “Tán tài kim đồng”? Ngai tổ huấn kéo dài hương khói Chu gia, ông đối thằng con bất hiếu hoang đường này hết nhẫn lại nhẫn, bực lắm thì phái người đi bắt nó, trói nó, bỏ đói nó, dọa nó... Nhưng tuyệt đối cũng không hề làm quá a! Nhưng hiện tại, thằng con bất hiếu này lại đi thích nam nhân, này, này, này làm sao có thể? Làm sao mà nhẫn, thực bốc khả nhẫn? !

Thế là, Chu lão gia chân chính tức giận ——

.....

Kim Lăng dân chúng tiếng khóc chấn thiên! Vì sao? Đã mất thần tài !

Một ngày này, trong thành ồn ra đại tin tức: Chu công tử đã xảy ra chuyện! Ở trước mắt bao người bị bắt cóc, đến nay sinh tử chưa rõ!

Ngay tại ngày hôm qua, tán tài kim đồng Chu Kính Tổ vừa mới cùng một nhà vị hôn thê nghị định hôn kỳ, cũng bốn phía mở tiệc chiêu đãi Kim Lăng quan to quý nhân.

Đêm đó, Chu Kính Tổ liền hướng mọi người cáo biệt, nói muốn hồi Lạc Dương hướng người nhà báo cáo hôn sự, ước định một tháng sau trở lại Kim Lăng đón dâu. Ngay lúc đó đương nhiên là hớn hở vui vẻ, nhưng thời điểm mọi người ở đây đưa tiễn hân, đột nhiên một đám cường giả xông vào Liễu phủ, không nói hai lời liền bắt Chu Kính Tổ đi.

Người Liễu gia cố nhiên thất kinh, liên quan phủ cùng các phủ hào thân hào nông thôn trong thành cũng vô án tức giận. Ai dám ở mí mắt bọn họ cướp đi thân tài? Muốn cùng toàn Kim Lăng đối địch đúng không?

Chỉ trong thời gian ngắn toàn thành các gia các hộ đều ào ào xuất động đi tìm Chu Kính Tổ. Một ít người bỏ xuống bỏ lớn bạc, mời chào kì nhân dị sĩ, tham gia hành động cứu vớt. Dù sao sau khi cứu Chu Kính Tổ ra nhất định sẽ có thù lao phong phú thôi, đây chính là một vốn đầu tư bốn lời!

Mà ở Liễu gia, Liễu Bác Văn lão gia tự nhiên là thờ dài liên tục. Haiz, gia môn bất hạnh a! Liễu Trọng Thi cùng Liễu Thủy Nhu mẹ con cũng lo lắng không thôi, trời ạ, Nguyệt Nhu thật vất vả có người dám cưới, thế nhưng tại thời điểm mấu chốt lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ô, mệnh khổ oa!

Nhưng —— thời điểm khi tất cả mọi người vì an nguy Chu Kính Tổ mà lo lắng, chỉ có Liễu Nguyệt Nhu chiếu ăn chiếu ngủ, còn nhàn đến chán nản.

Tên hôn nhân nào đó cố sống cố chết bám lấy muốn kết hôn với nàng, kết quả sau khi đặt sính lễ liền mượn cơ hội chạy lạc, xuống địa ngục đi là tốt nhất! Người khác nhìn không ra, nhưng giấu giếm không khỏi mất nàng được —— tên lưu manh kia ở thời điểm bị người “bắt cóc”, ánh sáng chớp động trong mắt không thể hoài nghi là hưng phấn cùng vui vẻ, có thể nghe thời điểm hân bị người trói khiêng xuất môn còn la cái gì mà —— “Nguyệt Nhu, ta đi trước! Một tháng sau trở về cưới nàng, phải chờ ta a!” Hừ, rõ ràng chính là bày ra một trận tung bùng rồi hôn kỳ, tưởng rằng nàng đã là vật trong bàn tay, cho nên mới yên tâm bỏ nàng xuống, bản thân mình đi tìm việc vui.

Người như thế căn bản không cần vì hân lo lắng! Bởi vậy Liễu Nguyệt Nhu mỗi ngày ăn uống no đủ, nghỉ ngơi dưỡng sức rất nhiều, nơi nơi nhàm chán đi dạo. Duy nhất có vẻ vui là đi xem một đám cuồng quit tìm người giống như ruồi bọ không đầu bay loạn, tham dự trò chơi Chu Kính Tổ bắt cóc, còn có tam cô lục bà thỉnh thoảng hoảng đến trước mặt nàng, giả mù sa mưa mà tỏ vẻ đồng tình cùng an ủi.

Đáng thương a, nàng là tân nương sắp gả không người để ý, không ai quan tâm! Liễu Nguyệt Nhu nhìn đám đông lui tới bên ngoài, nhàn nhã uống một ngụm trà. Tuy rằng bộ dạng này có thể giúp nàng thoát khỏi giáo trình tân nương khủng bố, bất quá người luôn không biết đủ, bởi vậy nàng còn hi vọng trong lúc thanh nhàn có thể có một chút điểm kích thích.

Haiz, hảo nhàm chán thế nào. Từ Chu Kính Tổ, có việc chơi vui thế mà lại bỏ nàng mà đi một mình, một tháng sau xem nàng thế nào chinh hán!

Liễu Nguyệt Nhu tựa đầu trên cửa sổ, nhàm chán lại thờ dài. Sao lại thế này, vì sao nàng lại cảm thấy một ngày dài như vậy? Hồngбет, bị tên lưu manh kia làm hỏng rồi! Trước kia mỗi ngày đều trải qua cuộc sống này cũng không sao, nhưng thời gian trước cùng hân đùa giỡn quen, hân vừa đi, liền cảm thấy thế giới lập tức trầm lặng yên tĩnh, cả ngày không có việc gì. Haiz, haiz, haiz! Hảo phiền nha!

Đi? Loại tâm tình này, y lão ca lời nói mà nói, chính là tương tư đi? Phi phi phi! Cái gì tương tư? Nàng là nhàm chán đến ngu người mới có thể liên tưởng đến từ ghê tởm này. Nàng là Liễu Nguyệt Nhu nha! Mạnh mẽ thô lỗ lại táo bạo Liễu Nguyệt Nhu nha! Đánh chết nàng cũng không có khả năng cùng loại nhu tình nhão nhẽ nhão nhệt này cùng một chỗ, tương tư là chuyện chỉ có cái loại nữ nhân ôn nhu mảnh mai giống tỷ tỷ mới có thể làm, cùng nàng một chút liên quan cũng không có! Đúng, nàng nhất định là buồn hỏng rồi, mới có thể đột nhiên toát ra cái từ kia.

Tương là nghĩ như vậy, nhưng là tâm tình phiền muộn cũng không bởi vậy mà hóa giải. Thế là nàng lác lác đầu, quyết định tìm một sự tình làm, khiến đầu mình tỉnh một chút. Nhưng là, có chuyện gì hảo làm đâu? Đến bốn phía dạo qua một vòng, làm chuyện gì cũng cạn sạch sức lực, đành phải lại miễn cưỡng nằm sấp tại chỗ.

Đáng giận, Chu Kính Tổ không ở đây, đối tượng xả giận cũng không có, hại tâm tình nàng buồn bực không thể lý giải. Đúng, đều là lỗi của hân!

Nghĩ đến đây, Liễu Nguyệt Nhu lập tức đem ngàn lời vạn chữ “sầu tư” trong lòng hóa thành phần nộ, hung hăng quở trách Chu Kính Tổ. Mắng một trận, cuối cùng cảm thấy thư thái một ít.

.....

“Nguyệt Nhu, muội ở đâu?” Liễu Trọng Thi vội vàng đi vào khuê phòng muội tử, tìm một vòng, mới tìm được Liễu Nguyệt Nhu hữu khí vô lực ghé vào

cửa sổ.

“Nguyệt Nhu, muội có khỏe không?” Haiz, thật sự là đáng thương, hẳn thương tiếc nhìn tiểu muội, sau khi Chu Kính Tổ bị bắt cóc, nàng tuy rằng luôn luôn trấn định như thường, không khóc không nháo, nhưng là theo hành vi nàng khác thường mà thấy được, nàng cũng là vô cùng lo lắng. A, tiểu muội thật sự hào kiên cường, khiến hẳn hảo cảm động!

“Đại ca, huynh tới có chuyện gì?” Liễu Nguyệt Nhu miễn cưỡng ngẩng đầu hỏi hẳn, nhưng vừa thấy vẻ mặt của hẳn, thiếu chút nữa ngã khỏi ghế dựa. “Đại ca, huynh có chuyện gì quan trọng sao?” Rất khủng bố! Đại ca luôn luôn đối nàng quắc mắt trừng mi lại lấy ánh mắt ôn nhu như thể nhìn nàng, thiếu chút nữa khiến nàng nổi lên da gà. Hẳn có phải sau khi thất tình mà hồng đầu luôn hay không?

“Không quan trọng, ta có cái gì quan trọng hơn?” Liễu Trọng Thi mặc danh kỳ diệu lắc đầu. Người có việc là nàng đi! Haiz, đáng thương tiểu lạt, nhớ tới việc hẳn vừa biết, hẳn lại nhăn lại mày. Buồn rầu nhìn tiểu muội, không biết nên hay không nên mở miệng nói cho nàng. Nhưng là, không nói không được a, nàng cuối cùng cũng sẽ biết.

Do dự sau một lúc lâu, Liễu Trọng Thi cuối cùng cắn răng một cái, ra tiếng gọi hồi lại lực chú ý tiểu muội đang thất thần: “Nguyệt Nhu, có chuyện ta phải nói cho muội, hi vọng muội không cần đau khổ quá. Kiên cường một ít, đại ca cùng Liễu gia luôn đứng về phía muội! Nguyệt Nhu, muội là người kiên cường nhất, lần này cũng phải chịu đựng a!” A, hẳn thiết tình hi vọng tiểu muội có thể kinh qua được lần này, đã kích vô tình như vậy. “Nguyệt Nhu, muội phải nhớ kỹ, chúng ta cũng là thân nhân của muội...”

Trời ạ! Hẳn đừng dài dòng nữa được không? “Đại ca, có chuyện gì huynh nói đi!” Liễu Thủy Nhu dè dặt da gà nổi đầy trên cánh tay đánh gãy hẳn trư tình ngâm xướng. Thực chịu không nổi, nếu không phải hẳn quá mức ôn nhu khiến nàng cả người rét run, nàng đã sớm cho lời nói thôi miên này tai trái qua tai phải.

Thật sự là muốn nghe sao? Có lẽ để cho Nhị nương hay là đại muội mà nói là được rồi? Nhưng là hai người đó vẫn đang khóc to, chỉ sợ nói được không rõ ràng lắm nha. Haiz, hay là hẳn nói đi. Cân nhắc rồi, Liễu Trọng Thi hít sâu một hơi, trịnh trọng mở miệng: “Nguyệt Nhu, ta phải nói cho muội, Chu Kính Tổ hẳn... Nguyệt Nhu? Nguyệt... Nguyệt Nhu?!” Hẳn rống to lay động tiểu muội ngủ gà ngủ gật, nàng làm sao có thể ở phía sau ngủ?!” Việc lớn không tốt! Chu Kính Tổ hẳn...”

“Hẳn như thế nào?” Bất chấp sâu gây mê bị đại ca dọa bay, Liễu Nguyệt Nhu nghe thấy ba chữ Chu Kính Tổ, tinh thần kỳ dị dâng cao, trực giác truy vấn.

“Hẳn...” Tiểu muội phản ứng khiến hẳn trầm xuống, xem ra nàng thật sự thật để ý Chu Kính Tổ, “Hẳn... Haiz, tiểu muội, muội không cần quá đau buồn quá nha!”

“Rốt cuộc thế nào? Huynh nói mau!” Liễu Nguyệt Nhu rống giận, hẳn lại tiếp tục phiến toái thì đừng trách nàng sử dụng nắm tay! Đầu “Trư” giao hoạt kia quá hồ ly, hẳn là sẽ không gặp chuyện không may. Nhưng là biểu tình của đại ca khô sở giống như nàng gặp bệnh nan y, khiến nàng không khỏi khẩn trương.

“Tiểu muội,” Liễu Trọng Thi cuối cùng hạ quyết tâm, “Chu Kính Tổ hẳn... Chúng ta sáng nay nhận được tin tức, Chu Kính Tổ bình an vô sự, hơn nữa đã về tới Chu gia ở Lạc Dương, nhưng là...” Trên thực tế sau khi Liễu gia nhận được tin tức này đã tranh luận thật lâu, mới quyết định để hẳn đến nói cho Nguyệt Nhu. Nhưng là, đối Nguyệt Nhu, hẳn làm sao có thể nói?

“Nhưng là cái gì?”

Liễu Trọng Thi ngẩng đầu lên, nhắm mắt cắn răng nói xong: “Nhưng là, Chu gia truyền ra tin tức, Chu Kính Tổ chuẩn bị cưới con gái một của Trường An phủ thương Hồng Bách Vạn!” Đáng thương tiểu muội, vừa đính hôn đã bị bỏ, hảo thâm a! Hẳn dang hai tay, chuẩn bị an ủi tiểu muội khóc rống... Nhưng là Nguyệt Nhu giống như không như hẳn mong muốn——

“Đi? Nguyệt Nhu? Muội không sao chứ?” Liễu Trọng Thi ngạc nhiên mở mắt ra, phát hiện nàng dường như không có việc gì mà nghịch khăn tay, có vẻ như không thêm quan tâm tin tức làm người ta khiếp sợ này. Nàng... là bị ai quá độ hay là...

“Không có việc gì nha, ta sẽ có chuyện gì?” Liễu Nguyệt Nhu kỳ quái liếc hẳn một cái, lười biếng ách xì một cái, “Huynh muốn nói chính là chuyện này? A a, thực nhàm chán, không có việc gì nữa thì đi trước đi, ta muốn ngủ một giấc. Haiz, tối hôm qua bị đám khách ầm ĩ nên không ngủ được, hôm nay tinh thần mới có thể kém như vậy.” Nàng thật sự đứng lên, chân thành đi vào nội thất nghỉ ngơi.

Liễu Trọng Thi không thể tin, trừng bóng dáng tiểu muội nhàn nhã. Làm sao có thể... Đúng là phản ứng này? Nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì nha? Chẳng lẽ, nàng một chút cũng không để ý Chu Kính Tổ? Hẳn ngu ngốc sừng sốt thật lâu, rồi mới thở ra một hơi. Tuy rằng mất đi cộc hôn ước này thật đáng tiếc, nhưng nếu tiểu muội cũng không bởi vậy mà thương tâm, cũng liền thôi.

.....

Nhưng là—— sự thật lại chứng minh, hành vi của Liễu Nguyệt Nhu tuyệt đối Liễu thư ngọc không có khả năng đoán trước. Bởi vậy, buổi sáng ngày kế, Liễu phủ lại bắt đầu triều dâng chấn thiên.

Nhị tiểu thư Liễu Nguyệt Nhu bỏ nhà đi ra ngoài!

Được tin, Liễu Thủy Nhu nâng mẩu thân, một đường nghiêng ngã chao đảo bên hướng khuê phòng Nguyệt Nhu. Vừa mới vào cửa, chỉ thấy Liễu Bác Văn mặt xanh mét đứng ở trong phòng, Liễu Trọng Thi tắc nhìn thư tiểu muội để lại, lắc đầu cười khổ. Còn lại tới tờ liên can cùng đại hiệp Ngụy Phong

Pha tụ ở trước cửa, nhỏ giọng nghị luận, tiếng thờ dài không dứt.

“Sao lại thế này?” Phạm thị bỏ nhào vào trước mặt Liễu Bác Văn, “Nguyệt Nhu xảy ra chuyện gì? Nàng rút cuộc thương người nào vậy?” Trời ạ! Làm sao có thể ra chuyện như vậy? Nguyệt Nhu, con hảo mệnh khổ oa!

Liễu Thủy Nhu nghen ngào đến gần đại ca: “Đại ca, tiểu muội... tiểu muội... đi nơi nào? Mau, mau phái người đi tìm nha!” Lão thiên gia, chẳng lẽ nàng lẩn quẩn trong lòng đi tự sát ? !

“Không cần ,” Liễu Trọng Thi buông giấy trong tay, “Nàng đi Lạc Dương. Nói là muốn tìm Chu Kính Tổ tính sổ, chờ giáo huấn hần xong sẽ trở lại, bảo chúng ta không cần lo lắng.” Trên thực tế, ở bên trong bức thư để lại chỉ có vài từ ít ỏi lộ ra sát khí khiến hần cũng không tự chủ được đánh cái rùng mình. Hần thật sự là ngốc, ngày hôm qua tại sao không nhận ra Nguyệt Nhu bình tĩnh là biểu hiện phần nộ đâu?

“Cái gì?” Phạm thị cùng đại nữ nhi nhìn nhau, lo lắng kêu lên: “Kia, kia mau phái người đi truy nàng trở về nha!” Đứa nhỏ đáng thương, thế giới bên ngoài hiểm ác vạn phần nha, một người độc thân làm sao có thể đâu?

“Truy cái gì mà truy?” Liễu Bác Văn vỗ cái bàn, “Nữ nhi đại nghịch bất đạo! Sau này ai cũng không cho lại nhắc tới nó, coi như Liễu gia không sinh ra nữ nhi này! Hừ!” Hần phần nộ phẩy tay áo bỏ đi, “Gia môn bất hạnh!”

“Lão gia!”

“Phụ thân!”

Mẹ con Phạm thị gọi Liễu Bác Văn không trở về, liếc mắt nhìn nhau một cái, lại nhìn không được ôm đầu khóc rống lên. Nguyệt Nhu, con hảo mệnh khổ nha!

Tôi tớ vậy xem đều lắc đầu thờ dài, đều tự tán đi, xem ra một đoạn thời gian thật dài tới lại có trọng tâm đề tài nói chuyện phiếm. Mà Ngụy Phong Pha thừa cơ tiến lên an ủi Liễu Thủy Nhu.

Mà người hiểu biết nhất sự khùng bô của Nguyệt Nhu, Liễu Trọng Thi nhìn thư để lại trên bàn không còn gì để nói cầu nguyện, ông trời ơi, nhờ ông phù hộ Chu Kính Tổ, đừng làm cho tiểu muội gánh vác tội danh chưa già đã sát phụ.

.....

Lạc Dương, đại môn Chu phủ.

Liễu Nguyệt Nhu một thân nam trang hai tay ôm ngực, đứng ở trước đại môn đánh giá kiến trúc. Đây là Chu gia? Không có gì đặc biệt nha!

Ân, cũng không thể nói không có đặc biệt, tường vây loang lổ xem ra đã vài thập niên không có tu chỉnh; mái ngói đầu tường ở năm này tháng nọ gió táp mưa sa đã sớm nhìn không ra màu sắc ban đầu; trên cửa chỉ treo một tấm ván gỗ viết “Chu phủ”, trừ thứ này ra bên ngoài không có bất luận cái trang trí gì, câu đối sư tử bằng đá bên cửa đều không có; hai bên đại môn đã lâu chưa sơn lại là hai người gác cổng mặc quần áo đầy mụn vá... Hết thấy đối với Chu phủ được xưng thiên hạ thủ phủ mà nói thật đặc biệt. Nếu gặp người không biết sự tình còn tưởng rằng là đường khẩu Cái Bang đâu!

Tốt lắm, nàng là tới cửa bắt người, không rảnh bình luận bài trí nhà người ta. Thế là Liễu Nguyệt Nhu không đem tâm tư đặt ở những nghi hoặc đó, xắn hai tay áo nghênh ngang tiến lên. “Này! Ta muốn gặp Chu Kính Tổ! Mau gọi hần ra!”

“Người tìm công tử?” Người gác cổng từ trên xuống dưới đánh giá hần, vì dung mạo hần tuần tú nhãn lại mảy, “Thật có lỗi, lão gia nhà ta có lệnh, phàm là nam tử thì không thể gặp công tử!” Nhất là những công tử anh tuấn trẻ tuổi, càng phải ngăn cách công tử kỹ càng.

“Cái gì?” Đây là cái loại quy củ gì? Liễu Nguyệt Nhu trừng mắt to, “Ai quản thứ này? Mau gọi hần ra đây! Bằng không ta sẽ không khách khí!”

Nam tử trước mắt này tuyệt đối có vấn đề, khuôn mặt tuần tú hơn nữa cừ chỉ có chút nữ tính hóa, chẳng lẽ chính là... vị kia? Người gác cổng dâng lên cảnh giác, “Này, người cùng công tử là quan hệ gì? Người là... từ Kim Lăng đến sao?” Lão gia đã hạ lệnh, nếu “vị kia” tìm tới công tử, liền quyết không thể khinh thường!

“Không phải, ta là từ Dương Châu đến.” Liễu Nguyệt Nhu thận trọng nhìn nắm tay vận sức chờ phát động của người gác cổng, kịp thời sửa miệng phủ nhận. Từ khi được Chu lưu manh giáo dục, ở địa bàn của người ta, vẫn là đừng nóng vội cậy mạnh.

“Vây đi đi.” Người gác cổng nhẹ nhàng thờ ra, vẫy tay đuổi nàng đi. Rồi bọn họ nhìn thấy có hai nữ nhân đến gần đại môn, nhanh chóng xoay người chấp tay, “Ái nha, hai vị cô nương, hai vị là tới gặp công tử nhà ta? Đến đến đến, mau mời vào, thỉnh, thỉnh!”

Đây lại là chuyện gì xảy ra? Liễu Nguyệt Nhu neho mắt lại, trừng hai nữ nhân trang điểm xinh đẹp kia xoay thất lưng bị nghênh tiến Chu phủ. Không phải là ảo giác, thái độ hai cái người gác cổng kia thật sự giống như mama ở cửa kỹ viện đón khách...

Chu. Kính. Tổ —— người chết chắc rồi! Nàng nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu bước đi.

Một tiếng sau, Liễu Nguyệt Nhu mặc váy hoa diễm lệ, tô son điểm phấn lấy ti quyên che mặt, lại đi hướng đại môn Chu phủ, lúc này đây nàng lại được nhiệt liệt hoan nghênh.

(Mà ở trong rừng cây bên cạnh Chu phủ, một cô nương đáng thương đang sầu mi khổ kiếm. Ô, tuy rằng nàng là một kỹ nữ, nhưng là toàn thân chỉ phủ áo lót tiết khổ cũng rất ngược ngùng nha. Ông trời a, làm sao lại có người giữa ban ngày ban mặt cướp quần áo người ta! Hại nàng không thể đi gặp Chu công tử !)

.....

Được dẫn vào hậu viện Chu phủ, mới vừa đi gần một cái phòng khách, nghe thấy bên trong truyền đến thanh âm trêu đùa khó phân, Liễu Nguyệt Nhu lập tức đem ti quyên quăng đi, đi nhanh về phía trước, một cước đá văng cửa. “Chu Kính Tổ!”

Đại sảnh hơn mười vị mỹ nữ đủ màu đều bị thanh âm sư tử rống bỗng nhiên vang lên mà hoảng sợ, nhìn về phía cửa.

Mà ở giữa các nàng, đang nằm nghiêng ở trên nhuyễn tháp, ăn nho mỹ nữ dứt, cười đến vô cùng vui vẻ là công tử Chu Kính Tổ, vừa thấy thiên hạ tới cửa, chẳng những không thấy kinh hoàng, ngược lại cười đến cực kỳ khoái trá. Hắn nhảy lên, hưởng vị nữ tử đằng đằng sát khí kia đi qua: “Trời ạ! Nguyệt Nhu, không ngờ nàng lại đến! Là muốn gặp ta sao? Đến đến đến, hôn một cái!” A, thật tốt quá, nguyên lai Nguyệt Nhu nhớ hắn như vậy, không uổng công hắn cũng ngày đêm nhớ nàng.

Liễu Nguyệt Nhu cười lạnh, hợp thời giơ lên nắm tay nắm thẳng vào khuôn mặt tuần tú của hắn, khiến hắn kêu thảm phải ôm mũi, rồi sau đó nàng không khách khí tay chân cùng sử dụng, tận tình phát tiết lửa giận trong lòng, còn không kiên nhẫn xé mở váy dài vương bận, để lực chân sát thương sử dụng lớn nhất.

“Ô, Nguyệt Nhu... Đau quá nha!” Chu Kính Tổ đáng thương hề hề làm nũng, ở dưới quyền nắm cước đá của nàng còn có thể vuron qua kéo kéo tay nhỏ bé của nàng, ăn đậu hủ mềm mềm mịn mịn. A, nhiều ngày không thấy, Nguyệt Nhu vẫn là có tính thần như vậy, biểu đạt phương thức cảm tình bản thân mình cũng vẫn là kịch liệt như vậy. Hắn thật là vui! Nhưng mà thật sự là hơi kịch liệt một chút, có thể quá mệt mỏi hay không?

Mọi người ở đây hoàn toàn đều không thể phản ứng, nhìn nữ tử mạnh mẽ kia đang quát tháo. Trời ạ, không ngờ có người dám ban ngày ban mặt xông vào Chu phủ ấu dâm Chu công tử?

“Công tử!” Người gác cổng dẫn đường cho Liễu Nguyệt Nhu cuối cùng phục hồi tinh thần lại, “Công tử, đừng sợ, ta tới cứu người!” Hắn cẩn thận xem xét chuẩn phương vị, vọt đi vào. Nếu không cứu người, công tử đáng thương liền mất mạng!

Dám đoạn thích thú đánh người của cô nãi nãi? “Cút ngay!” Liễu Nguyệt Nhu buồn bực thương người gác cổng một quyền, khiến hắn bay ra ngoài. Đương nhiên, còn phải nhờ Chu Kính Tổ âm thầm một cước trợ lực, hắn mới bay được đẹp như vậy.

Chu Kính Tổ thật cô động vì người yêu vỗ tay: “Nguyệt Nhu tuyệt quá! Thật là lợi hại!” Người gác cổng không thức thời này dám quấy rầy hắn cùng với người yêu vui vẻ gặp lại, cũng xứng đáng bị đánh.

Liễu Nguyệt Nhu vậy vậy có chút cổ tay đau nhức, nghỉ ngơi hít thở. Chu Kính Tổ thấy thế lập tức săn sóc lấy ra khăn tay vì nàng lau mồ hôi, kết quả lại là đưa lên cửa bị nàng đánh một trận.

Tên hỗn đản này, Liễu Nguyệt Nhu vừa thấy hắn từ trong lòng lấy ra khăn tay càng thêm lửa giận đốt người, khăn tay thêu hoa này rõ ràng là vật của nữ nhân a!

“Nguyệt Nhu, ta lại không có làm gì sai!” Chu Kính Tổ ủy khuất nhận một nắm của nàng, biện miệng kêu oan. Hắn cuối cùng hiểu được Nguyệt Nhu không phải đang hướng hắn nói hết tình cảm tương tư, mà là ở tuyên cáo phần nộ rồi.

“Còn nói người không có làm gì sai ư?” Đánh đến mệt, Liễu Nguyệt Nhu môi tay, tức giận đoạt cái khăn trong tay hắn, “Người nói, đây là cái gì? Đây là chứng cứ phạm tội...” Di? Cái khăn này nhìn thật quen mắt, hình như là...

“Chứng cứ phạm tội?” Chu Kính Tổ mặc danh kỳ diệu nháy mắt mấy cái, “Không phải đâu? Nàng vì cái khăn này mà đánh ta sao? Nguyệt Nhu, đừng nói chúng ta là hôn phu hôn thê, nếu là người xa lạ không cần thận cảm khăn của nàng, nàng cũng không cần tức giận như vậy đi? Ta cũng không phải có ý trộm, chính là lấy nhầm mà thôi!” Oa! Hắn rất đau lòng! Nguyệt Nhu cho dù là một cái khăn tay cũng không đồng ý cho hắn cùng chung!

“Hừ, ” Liễu Nguyệt Nhu trừng hắn một cái, cự tuyệt sinh ra cảm giác áy náy, thuận tay đem khăn nhét vào trong lòng mình, tiêu diệt chứng cứ sai lầm. Rồi mới chia chia hướng tội chứng vô cùng xác thực, “Người nói, đám nữ nhân này là ai?” Hỗn đản, lại muốn cưới người khác, còn gấp đến mức không thể chờ cùng một đồng lớn nữ nhân lâu lóng, ta ủng hộ ừm, không đem nàng để vào mắt sao?

“A, nàng muốn biết các nàng là ai chẳng? Đến đến đến, ta giới thiệu cho nàng.” Chu Kính Tổ căn tuân ý chỉ của người yêu, kéo nàng đến gần nhóm mỹ nữ, từng người từng người giới thiệu: “Đây là Tiểu Hồng, vị này là Mi Liên, đây là... Oa! Nguyệt Nhu, sao nàng lại đánh ta?” Chẳng lẽ là hắn giới thiệu không tốt?

Tên hỗn đản này, còn dám cùng nàng giả ngu? Liễu Nguyệt Nhu lại một lần nữa không chối từ vát vả thay hắn mát xa, cuối cùng đánh hắn té trên mặt đất, hai chân đạp vào bụng hắn hai phát, sau đó mới dừng lại thở. Vù vù hô, lâu lắm không có làm vận động kịch liệt như vậy, mệt mỏi quá nha!

Đẹp quá, Nguyệt Nhu của hắn thật xinh đẹp! Chu Kính Tổ nằm trên mặt đất, ngẩng đầu lên thương thức người yêu bởi vận động mà khuôn mặt hồng nhuận cùng bộ dáng thờ gấp, say mê neho mắt lại. Haiz, thiên hạ nơi nào còn có nữ nhân so nàng đẹp hơn đâu?

Trong sảnh các mỹ nữ khác người tròn mắt người há hốc mồm, trời ạ! Nguyên lai Chu công tử thật là đầu óc có vấn đề! Người xem hắn, bị đánh cho như vậy còn cười meo meo, ân tình đưa tình chăm chú nhìn hung thủ, trừ bỏ đồ điên thì làm gì có người như vậy?

Các nàng bị tình hình quỷ dị trước mắt dọa cho lòng tơ dưng thẳng, không hện mà cùng bước lui vài bước.

Khó trách, khó trách Chu lão gia từ trước tới nay không chào đón phóng khách đột nhiên mở rộng phủ môn triệu cáo thiên hạ, mới đám chúng gia mỹ nữ tới cửa, thay Chu công tử tuyển thê thiếp, còn nói ai có thể khiến Chu công tử vui vẻ, là có thể nhận tiền thưởng năm ngàn, thậm chí có cơ hội nhập phủ Chu gia. Nguyên lai, này hết thầy đều là vì Chu Kính Tổ là cái... Trời ạ! Các nàng không dám tin, im miệng trừng Chu Kính Tổ, nhìn thấy hấn đứng lên, ôn nhu vì nữ tử hung dữ kia lau đi mồ hôi trên trán, rồi mới nhiệt tình hôn nàng... Oa! Chạy mau nha!

Nhóm mỹ nữ nhất tề lao ra hét chói tai, tranh tiên khủng hậu nhằm phía cửa. Thật đáng sợ! Nơi này không chỉ có có một nữ nhân mạnh mẽ đàng đàng sát khí, còn có một nam nhân thần kinh thác loạn! Ô ô ô, các nàng trước kia không biết chuyện, còn liều mình đi lấy lòng nam nhân này... Oa! Rất khủng bố! Đồ điên chính là đồ điên, cho dù anh tuấn vô cùng lại nhiều tiền, cũng vẫn là người điên nha!

Thế là, không gian to như vậy, chỉ còn lại có một đôi nam nữ không tiếng động, đắm chìm ở thế giới hai người hôn nồng nhiệt. Đương nhiên, cũng đừng chú ý đến cái người gác cổng té xỉu ở góc tường kia.

.....

Sắc trời dần tối, mặc kệ bên trong Chu phủ gà bay chó sủa, Liễu Nguyệt Nhu nằm ở trên giường lớn thoải mái vù vù ngủ.

Mà ngồi xồm trước giường, ẩn tình chăm chú nhìn nàng không phải Chu Kính Tổ thì là ai. Hấn trêu mếu chạm vào khuôn mặt của nàng, thỏa mãn thờ dài.

Haiz, bởi vì Liễu lão gia nhất định phải trước về nhà hấn báo cáo phụ thân, mới có thể lấy được Nguyệt Nhu, bởi vậy hấn đành phải hy sinh thời gian cùng Nguyệt Nhu gần nhau, cùng người phụ thân phải tới về nhà chuẩn bị mở hôn sự (chơi trò chơi bắt cóc chính là để thuận tiện!). Phụ thân lần này không biết phát ra cái thần kinh gì, thái độ khác thường, không ngờ lại bỏ ra một bó lớn bạc thành đám mỹ nữ bồi hấn chơi. Hấn tuy rằng miễn cưỡng bồi phụ thân chơi trò chơi mới này, nhưng là trong lòng vốn là thắc thỏm Nguyệt Nhu. Không thể tưởng được Nguyệt Nhu cùng hấn tâm ý tương thông, cũng chờ không kịp kỳ hạn một tháng, lại đến Lạc Dương tìm hấn, nhìn thấy đám nữ nhân này, còn vì ghen quá mà ra uy.

Nghĩ vậy, hấn lại si ngốc ngốc nở nụ cười. Ha ha a, Nguyệt Nhu coi trọng hấn như vậy! Rất cao hứng!

Liễu Nguyệt Nhu giật giật, chậm rãi mở mắt ra, thấy rõ khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt này, hừ một tiếng, lười biếng lại cho hấn một quyền. Ách xì 1 cái, trở mình ghé vào trên gối đầu, lại buồn ngủ.

Mệt mỏi quá! Dọc theo đường đi nổi giận dưng dưng chạy đi, đến Lạc Dương bắt chấp nghỉ ngơi liền tới cửa tính sổ, rồi mới lại “vận động” quá lượng. Hiện tại hậu di chứng đến, không chỉ có cả người mệt mỏi, cơ bắp cũng đau nhức thét chói tai. Vốn quyết định của hấn là: trước đem hấn đánh đến chết khiếp, sau đó mới hảo hảo thăm vấn hấn, cuối cùng đưa hấn nghiền xương thành tro, hoàn toàn diệt trừ người chuyên gây tai họa này! Nhưng hiện tại xem ra, kế hoạch muốn thay đổi một chút. Ít nhất, chờ nàng ngủ no rồi, có khí lực lại nói.

Đứng, lại ngủ một giấc đi. Nàng liền là vì quá mệt mỏi, mới có thể bị tên hỗn đản này hôn đến chuyển hướng, rồi mới mặc danh kỳ diệu bị hấn ôm đến nơi đây, thoải mái mà ngủ đến không biết gì. Thật là, nàng thế nhưng lại mặc cho hấn bài bố, đều là vì quá mệt mỏi!

Chu Kính Tổ mỉm cười nhìn bộ dáng nàng đối với mình, cũng cời gậy lên giường, theo phía sau dán sát vào nàng ôm sát.

Liễu Nguyệt Nhu lấy khuỷu tay thụi về phía sau, “Tránh ra!” Bọn họ hiện tại là địch nhân nha!

Đáng tiếc Chu công tử luôn luôn là đánh không đi trách móc không chạy, trong chớp mắt lại không ngừng cố gắng triển đi lên, bả đầu tựa vào sau gáy nàng, “Nguyệt Nhu, ta rất nhớ nàng!”

“Hừ.” Nàng xuy thanh mà chống đỡ, căn bản không chịu hấn ôn nhu ní non.

“Nàng thì sao?” Hấn lựa chọn không nghe tiếng hừ lạnh lẽo của nàng, vẫn như cũ đắm chìm ở trong sự vui sướng khi kẻ cận bên nàng, “Nàng có nhớ ta không?”

“Tránh ra! Phiền phức!” Liễu Nguyệt Nhu néo tay hấn, “Tránh ra!”

“Nguyệt Nhu...” Chu công tử lùi tay về, nhuyển thanh gọi, nhất quyết không tha lại đặt lên nàng, cho dù bị nàng đẩy kéo kiểu gì cũng không buông ra. Dưới sự cố chấp kiên trì của hấn, lực đạo Liễu Nguyệt Nhu đẩy đẩy càng ngày càng nhẹ.

Hào cảm động rồi có phải hay không? Tình nhân ôn nhu như vậy! Nhưng là... Tránh ở phía sau nàng cười trộm, tặc tặc mắt trộm ngắm sắc mặt của nàng. Hắc hắc hắc, nhìn bản mặt của nàng cùng ác thanh ác khí xích sát, chỉ biết lửa giận của nàng đã giảm, thời điểm Nguyệt Nhu hung dữ xấu hổ chính là bộ dáng này! Hi hi, hấn vốn là Chu công tử giả dối vô cùng nha, sao lại không biết làm sao xoa dịu người yêu tức giận chứ? Ha ha a, công phu hấn biện hộ có phải tiến bộ rất nhiều hay không? Ha ha a... Chu công tử nhìn Nguyệt Nhu dần dần hạ hỏa, đắc ý nhếch môi. Hấn chỉ biết bản thân mình là một thiên tài!

Dưới sự ôm ấp của hấn, mí mắt Liễu Nguyệt Nhu dần dần sụp xuống, lại chìm vào mộng đẹp. Hừ, chờ nàng tỉnh lại, nhất định phải hung hăng giáo huấn hấn tiếp... A a, mệt mỏi quá... Hô... Hô...

Tốt lắm, đại nạn đã qua! Chu Kính Tổ thoải mái mà nằm, đem nàng ôm vào trong lòng. A, ôm nàng vào lòng tư vị thật tốt! Rất hoài niệm. Hấn mỉm cười, ủng nàng chìm vào mộng đẹp.

.....

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Chu lão gia thở phì phì xao quai trượng, “Kính Tổ, nàng là ai?”

Tức chết ông! Ngày hôm qua nhận được truyền thư của quản gia, nói là công tử ở trong phủ bị một ác phụ đánh đập, rồi có khả năng bởi vì kích thích quá độ mà nổi điên, lại lưu hung thủ kia ở trong phòng hắc qua đêm, còn không cho bất luận kẻ nào đi vào quấy rầy. Dựa vào việc tất yếu bảo vệ hương khói Chu gia, ông sợ tới mức buông tha cho việc bàn bạc một mối làm ăn lớn, suốt đêm chạy về Chu gia. Vào cửa lại nhìn thấy một đôi khanh khanh ta ta tình lữ, hoàn toàn là bộ dáng thiên hạ thái bình. Đáng giận! Khiến ông không công tốn thất đồng bạc sắp tới tay.

Chu Kính Tổ nhàn nhả ý ở trên ghế đại sư, dứt cho người yêu ăn một miếng hoa quả, lại tiếp nhận hột nàng phun ra, lúc này mới có thời gian rảnh ban cho lão cha một tia chú ý, “Cha, cha đã về rồi?”

Đây chính là Chu lão gia? Liễu Nguyệt Nhu thật sự có chút ngoài ý muốn. Cứ theo lẽ nhận thức thường quy, lão gia có tiền đều tương đối phúc hậu, hơn nữa ông ấy lại là họ Chu, danh như ý nghĩa, đương nhiên càng hẳn là... Nhưng là, này một vị Chu lão gia, nói thực ra, bộ dạng thực có chút giống dân đói nhiều năm ăn không đủ no, hơn nữa một thân cũ bố y, còn mơ hồ lộ mụm vá ra bên trong đủ màu. Khoa trương mà nói, thời điểm ông ấy đi ở trên đường, nói không chừng sẽ có người hảo tâm quăng một hai đồng tiền cho!

“Ngươi... Ngươi là đồ bất hiếu!” Chu lão gia tức giận đến phát run, chỉ con mắng to, tiện thể liếc mắt nhìn cái cô nương xinh đẹp kia. Ân, bộ dạng cũng được, Kính Tổ có vẻ như cũng thật thích nàng ta, nếu nàng có thể đem Kính Tổ từ con đường sai lầm kéo trở về thì tốt rồi.

“Này, lão cha, cha đã một bó tuổi to, đừng liếc nhìn các cô nương trẻ. Không phải ta muốn thu mất!” Chu Kính Tổ cuối cùng bắt đầu chú ý lão cha.

“Hừ!” Chu lão gia nhanh nhanh phết quá mặt, “Ai nhìn nàng ta? Đúng rồi, nàng rốt cuộc là ai?”

“Vị hôn thê của ta! Không phải đã nói với cha sao? Ta ở Kim Lăng nhìn trúng một vị cô nương, đã hướng nhà nàng cầu hôn.”

“Đi? Ngươi... ngươi không phải là thích... nam nhân sao?” Con đã nói với ông ở Kim Lăng thích một cô nương, trừ bỏ nàng sẽ không muốn nữ nhân khác, chẳng lẽ đúng là thật sự? Không phải là che dấu chuyện tình yêu đoạn tụ của hắn?

“Ai thích nam nhân nha?” Chu Kính Tổ lườm ông một cái, “Cha, ai nói với cha vậy? Cha nghe thế mà cũng tin tưởng sao?”

“Ta...” Chu lão gia không còn gì để nói, đúng rồi, con là có danh hoa hoa công tử, làm sao có thể... Sau khi hắn nhận được cái tin tức kia bị tức giận làm choáng váng đầu, mới có thể tin tưởng tin tức vớ vẩn này. Trời ạ, hắn không suy nghĩ kỹ càng lại bỏ công tốn sức. Trời ạ! Nếu như vậy việc tung bạc ra thuê nữ tử chẳng phải là đều lãng phí? A! Ông trời ạ! Cực kỳ bi thảm nha! Chu lão gia mắt hôn ngẩng ngồi ở ghế tựa, nhanh tính toán bản thân đã tốn thất bao nhiêu tiền.

“Tại sao vậy? Vì sao ngươi không thích nam nhân, cha ngươi liền có bộ dáng chịu đủ kích nghiêm trọng?” Liễu Nguyệt Nhu vút móng vuốt của Chu Kính Tổ ra, là lạ xem phụ tử bọn họ, người nhà bọn họ nhân sẽ không có tật xấu gì chứ?

“Không phải,” Chu Kính Tổ cười lâu hồi nàng, “Đây là bệnh cũ của ông ấy, không có gì đáng ngại.” Chờ thời điểm lão cha đem tiền kiếm trở về, sẽ không có việc gì.

Liễu Nguyệt Nhu hừ một tiếng, đẩy hắn ra, “Tránh ra, ta còn không có tha thứ ngươi!” Tuy rằng hắn đã giải thích qua cười Hồng tiểu thư việc là lão cha tự chủ trương, nhưng là cùng một đồng lớn nữ nhân lêu lổng là nàng chính mắt thấy, chuyện này sẽ không xong với nàng đâu!

“Nguyệt Nhu.” Chu Kính Tổ da da dựa vào hướng nàng, đang muốn hóa thân bộ dáng chim nhỏ nép người. Hai người một trận dây dưa, cuối cùng Chu Kính Tổ thủ thắng mà chấm dứt.

Thỏa mãn ôm người yêu, Chu Kính Tổ miễn cưỡng nhìn về phía phụ thân, “Đúng rồi, lão cha, nghe nói cha lại ở Trường An tìm nương tử cho ta sao? Thôi nàng ta đi, nuôi hai lão bà thật phí tiền.” Lão nhân phong kín tin tức như vậy, chờ sau tin tức này phát ra hắn mới biết được, làm hại Nguyệt Nhu tức giận như vậy. Bất quá, cũng nhờ tin tức kia đem người yêu đưa đến bên cạnh hắn, tha thứ cho lão cha đi.

“Gi? Không được! Ta đã đặt sinh lễ, từ hôn thật thua thiệt!” Chu lão gia không cần suy nghĩ, lập tức phủ quyết đề nghị này. Huống chi Hồng tiểu thư gia tài nhiều, đồ cưới cũng nhất định không ít, bộ dạng lại khỏe mạnh rắn chắc, sau này có thể tiết kiệm tiền thuốc men, phi thường thích hợp làm con dâu Chu gia. “Ngươi thôi đám này đi, Hồng gia tiểu thư tương đối tốt hơn.”

“Này, ta cũng hướng Liễu phủ cũng hạ sinh lễ a, lui lại cũng thiệt nha!” Chu Kính Tổ cũng lập tức phản đối.

Hai người này! Liễu Nguyệt Nhu tức giận đến nhắc chân đem vị hôn phu đá dưới bàn, lại đạp thêm vài phát. Tên hôn đản này!

Ân, cô này thoát nhìn cũng thật khỏe mạnh nha. Chu lão gia nhìn nàng, “Kính Tổ, ngươi cho nhà nàng sinh lễ là bao nhiêu?”

“Ba vạn a.” Chu Kính Tổ đứng lên vỗ vỗ tro bụi, ngồi trở lại bên người Nguyệt Nhu thân ái, thưởng thức tóc của nàng.

“Cái gì?” Chu lão gia kinh hoàng nhảy lên, bại gia tử! “Ta cho Hồng gia mới có ba ngàn lượng nha! Ngươi... ngươi lại... Nga!” Ông lại té ngã ở ghế tựa, trên mặt trắng bệch một mảnh.

“Đúng rồi, bại gia tử!” Liễu Nguyệt Nhu thấy hân hoan thâm trọng của phụ thân không chút để ý, không khỏi cũng mừng hân một câu.

Chu Kính Tô vô tội liếc nhìn nàng một cái, từ lúc còn nhỏ, lão cha gần như mỗi ngày đều phải ở trước mặt hân biểu diễn vài lần về mặt sắp tức chết, hân đã sớm đem bộ dáng này trở thành biểu tình tầm thường.

“Ngươi... Ngươi,” Chu lão gia ôm ngực, máu dồn lên não rống giận: “Không được! Ngươi đem đám này lui đi, cưới Hồng tiểu thư!” Y theo quy củ, nếu hôn sự không được, sinh kim có thể lấy về một nửa. Lui đám ở Kim Lăng này lại, tuy rằng không công tổn thất một vạn năm, nhưng là một vạn tám đổi một nàng dâu so với ba vạn một ngàn năm đổi một nàng dâu có lời hơn.

“Này thôi...” Chu Kính Tô nhăn nhu mày, “Hồng tiểu thư bộ dạng có xinh đẹp hay không? Nếu so Nguyệt Nhu đẹp hơn... Ôi! Ta đã biết! Nguyệt Nhu nàng buông tay... Cha, ta chỉ chọn người này, không cần Hồng tiểu thư! Không phải nàng, ta liền chung thân không cưới!”

Liễu Nguyệt Nhu hừ một tiếng, tay phải cuối cùng cũng rời khỏi vành tai của hân.

“Không được! Tuyệt đối không được!” Tức chết ông! Ba vạn một ngàn năm nha! Ông cả đời sẽ nhớ mãi không quên, đến chết cũng không thể tiêu tan!

“Cha, cha có thể tính hay không? Nếu lấy về một nửa sinh kim, ta lui đám nhà Nguyệt Nhu, liền tổn thất một vạn năm ngàn lượng, nhưng nếu cha lui Hồng gia, chính là tổn thất một ngàn năm trăm lượng.” Chu Kính Tô phân tích cho ông nghe.

“Vậy nếu đều cưới hai người, chẳng phải là không có tổn thất sao?” Chu lão gia lườm hân một cái, hừ, coi ông là đứa ngốc sao? Nào có dễ như vậy?

“Là như thế này sao?” Chu Kính Tô thề lưỡi, đầu óc lão cha còn rất rõ ràng nha, xem ra không có tức quá. “Mặc kệ nói như thế nào, dù sao ta cũng sẽ cưới Nguyệt Nhu, nếu không hương khói Chu gia chỉ sợ sẽ có nguy hiểm nga.”

“Uy hiếp lão cha? Ngươi quả là đồ bất hiếu!” Chu lão gia run run chỉ hân, “Hảo! Ngươi hiện tại liền chọn đi, làm con cháu Chu gia hay là muốn nàng? Nếu ngươi cưới nàng, liền dứt khỏi Chu gia cho ta, vĩnh viễn không được trở về! Ngươi nói đi, muốn Chu gia hay là muốn nàng?” Nó cũng không thể bỏ tài phú Chu gia a!

“Vô nghĩa, đương nhiên là muốn nàng!” Chu Kính Tô không cần suy nghĩ, phi thường rõ ràng trả lời, rồi mới kéo Liễu Nguyệt Nhu, “Đến, Nguyệt Nhu, chúng ta đi thôi, tài sản Chu gia liền để cho người khác kế thừa đi thôi!”

Liễu Nguyệt Nhu nhìn Chu lão cha đáng thương xanh mét mặt, lại xem xét đứa con trai của ông không cười giả dối cột nhà, quyết định bang Chu lão gia một phen: “Ai muốn đi theo ngươi? Ngươi nếu biến thành kẻ nghèo hèn ta mới không muốn gả cho ngươi đâu! Tiền mới là quan trọng nhất!”

Nói thật tốt quá! Chu lão gia trắng mặt bệch lập tức biến hồng, mặt mày hớn hở: “Nghe thấy chưa? Không có tiền, Chu công tử ngươi liền không là bất cứ cái gì! Hừ, còn không làm cục cưng nghe lời ta?” Tiểu cô nương này không sai a, thâm minh đại nghĩa, hiểu được chân lý tiền tài cao hơn hết thảy, mạnh hơn so với con hân nhiều.

“Nguyệt Nhu, nàng xen vào làm gì nha?” Chu Kính Tô bị nàng hất tay ra, ủy khuất trừng nàng, hân đang vì nàng tranh thủ nha! Nàng lại đem đá đập chân hân sao?

Liễu Nguyệt Nhu hướng hân giả cái mặt quỷ, ai quản mấy thứ đó? Nàng chỉ biết là tên hỗn đản này thật cần giáo huấn.

“Nguyệt Nhu——” Chu Kính Tô kéo tay áo nàng làm nũng. A, nguyên lai Nguyệt Nhu còn vì đám nữ nhân ngày hôm qua kia ghen, quá tuyệt vời! Hi hi, đây là chứng minh nàng thương hân a.

Chu lão gia nhìn đôi tình lữ trước mắt, khôn khéo cân não bắt đầu tính toán, đây là lần đầu tiên cục cưng không cười cầu người nha! Tư... Nếu cô nương này thật có thể quản được Kính Tô—— một đứa nghiệt tử, hàng năm tiêu xài tiền tài đại khái còn có trên trăm vạn, còn không bao gồm khoản tiền không trải qua sổ sách Chu gia, nhưng cô nương khỏe mạnh đáng yêu này nếu có thể giáo huấn tướng công lại hiểu được quý trọng tiền tài... Ân, ba vạn một ngàn năm cưới tiền vào cũng là thật đáng giá...

“Hảo!” Chu lão gia tuyên bố: “Kính Tô, ngươi liền cưới nàng đi! Người đâu! Nhanh đến Kim Lăng truyền tin cho thông gia, thỉnh bọn họ lên phía bắc tham gia hôn lễ! Kính Tô, sau này ngươi phải hảo hảo nghe lời nói của Nguyệt Nhu, bằng không ta liền đuổi ngươi đi ra ngoài!”

“Ách?” Liễu Nguyệt Nhu sững sốt, làm sao có thể? Nàng còn chưa có giáo huấn đủ Chu Kính Tô nha! “Không cần, ta không gả cho hân!”

“Cha, cha nghe thấy được không đó?” Chu Kính Tô hảo bất đắc dĩ nói, “Nàng không gả cho ta nha, ta đây cưới người khác tốt lắm. Haiz, có lẽ cưới một cô nương ôn nhu một chút, nương tử nghe lời ta cũng không tốt.”

“Không phải do ngươi, hôn nhân đại sự đều là mệnh cha mẹ, lời mai mối. Kính Tô, ngươi chỉ có thể cưới nàng, nghe thấy được không?”

“Tuân mệnh!” Chu Kính Tô sung sướng cười, ôm sát người yêu. Ha ha, hân đã nói thôi, người già đi luôn có chút hồ đồ, dễ dàng tin tưởng người khác. Chờ sau khi lão cha hiểu biết tính nết thực của Nguyệt Nhu... Oa ha ha ha, hân lại có biểu tình lão cha phản kích khác có thể thưởng thức! Nga ô ô nha...

Haiz! Ngươi lại thật sự là không cười chết a!

.....

Trời ạ! Đây là cái gia đình gì?

Ở ba ngày, Liễu Nguyệt Nhu cũng không thể chịu đựng được! Làm sao có thể có người “tiết kiệm” đại phú như vậy a!

“Rất khó chịu sao?” Chu Kính Tổ một mặt hiểu rõ tiến đến trước mặt nàng, đưa cho nàng một khối điểm tâm bản thân mình tư tàng. Haiz, hẳn đây ba ngày vội làm hôn sự, không có chiều cô nàng được, thật sự là quá thất trách.

Liễu Nguyệt Nhu tóm lấy điểm tâm, há mồm to nuốt vào bụng, mới có khí lực nói chuyện: “Ta chịu không nổi! Ta tuyệt đối không muốn gả cho người! Ta chết cũng không cần gả đến Chu gia! Từ hôn! Ta muốn từ hôn! Lập tức!” Nàng bị Chu gia khùng bỏ đến hoàn toàn sợ hãi.

“Đừng như vậy mà, mất đi nam nhân tốt giống ta như vậy sẽ hối hận a.” Chu Kính Tổ an ủi vỗ vỗ nàng, đề nghị nói: “Đến, hiện tại cách hôn lễ còn có nửa tháng, chúng ta trốn nhà đi! Chờ thời điểm thành thân rồi trở về.”

“Được được! Hiện tại mau đi đi! Ngó, mang theo ngân lượng nhiều một chút, chúng ta đi chơi cho thống khoái!” Đạo đức lương tâm của Liễu tiểu thư bị con đói bụng cắn xé không còn lại gì, khoái trá phụ họa nói.

“Đương nhiên! Đến, chúng ta đi trước Kim khố chôn một chút châu báu. Nàng tới xem, nơi này có cái thông đạo bí mật, đào gần mười năm lão cha cũng không có phát giác, có lợi hại không?” Chu công tử căn bản không biết lương tri là cái gì, đặc ý triển lãm công trình bản thân mình kiêu ngạo, nỗ lực làm hư người yêu.

Một lát sau, Chu lão gia nhận được tin tức, ngửa mặt lên trời hét dài, tê liệt ngã xuống đất. Trời ạ! Vì sao? Vì sao hẳn chỉ có một đứa con trai? Còn có, vì sao hẳn lại chọn đứa con dâu này? A! Cực kỳ bi thảm a!

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.